AGNÈS

MARTIN-LUGAND

În seara asta n-avem voie să plângem

DE LA AUTOAREA FENOMENULUI INTERNAȚIONAL
OAMENII FERICIȚI CITESC ȘI BEAU CAFEA

FICTION CONNECTION

TREI

AGNÈS MARTIN LUNGAND

ÎN SEARA ASTA N-AVEM VOIE SĂ PLÂNGEM

Traducere din limba franceză de Claudiu Constantinescu
Titlul original: *La Déraison,* 2022

Editura Trei, 2022

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2022

Pentru voi trei,
sunteți aerul pe care-l respir…

Nu-i lucru mai adevărat pe lume,
decât să-ți pierzi mințile din iubire.

ALFRED DE MUSSET
Să nu spui vorbe mari

1
Undeva

Bătea vântul. Era momentul fluxului. Zbuciumul apei îmi strivea orice speranță. Valurile se izbeau de faleză într-un vuiet continuu. Loveau atât de tare în stâncă, încât se retrăgeau în larg și se ciocneau de următoarele. Creând jerbe de spumă efervescentă. Fascinante. Liniștitoare. Dezlănțuirea acelor stihii mă atrăgea inexorabil. Puteam să sar, să dispar pentru totdeauna. În fine. Nu m-ar mai găsi nimeni sau, dacă totuși m-ar găsi, ar fi după cine știe câte săptămâni. Pe ce plajă mi-ar ajunge oare trupul? N-are nicio importanță. Era oare momentul? Cel pe care-l așteptam de atâta vreme? Nimic nu mă oprea.

Un râs amar mi-a scăpat de pe buze când am simțit ploaia abătându-se asupra mea. Eram acolo. Un pas. Al doilea. Al treilea. Eram chiar pe margine, gata să mă prăbușesc. Hăul mă chema. Cu ochii închiși, am căutat câteva note. Acordurile care să mă însoțească. Mintea mea le cânta ca pe o ultimă partitură.

Atunci mi s-a arătat chipul lui Nathan. M-am dat înapoi clătinându-mă, respirând sacadat. Atât de sacadat, încât a trebuit să mă sprijin cu mâinile pe genunchi, cu corpul frânt în două. De parcă aș fi alergat nu știu cât. M-am uitat cu furie la furtuna aceea venită prea devreme. Am urlat la ea. Mă sfida. Mi-am zis să mai rezist pentru el.

Nathan era singura ființă de pe pământ pe care trebuia s-o protejez.

M-am întors, împleticindu-mă, acasă.

Casa aceea ca o vizuină. Ca o capcană. Înarmat cu obișnuita sticlă și obișnuitele pastile, am știut că nu va fi o noapte chiar atât de dezamăgitoare.

2
Altundeva

Se anunța o seară frumoasă. O seară de vineri cum îmi plăcea mie. O seară improvizată. Un mesaj de la Suzanne – sora mea mai mare – venit după-amiază: „Vreun program, ceva, pentru diseară?" Răspunsul meu: „Tu ce crezi?" Ea: „Bună sau rea ziua?" Eu: „Nu tocmai rea". Ea: „La tine? Îi zic și Anitei?" Eu: „Sigur". Anita, sora mijlocie, după câteva minute: „Vasco e în zonă? Trebuie să se ocupe de mâncare! Altfel, nu venim!" Reacția mea imediată: bat la ușa biroului de alături, cel al potențialului bucătar.

— La mine, diseară? Cu surorile mele… Tu hotărăști, n-ai nicio obligație!

Vasco mi-a aruncat unul dintre zâmbetele lui largi și blânde, liniștitoare în orice împrejurări.

— Cum stai cu frigiderul?

O expresie sugerând mustrări de conștiință și o ridicare din umeri care spuneau totul.

Cu un gest brusc, s-a dat înapoi cu tot cu scaun și și-a încrucișat mâinile la ceafă, nonșalant. Se uita la mine, dezumflat, neștiind cum să reacționeze. Trebuia oare să mă „certe", ca un profesor în fața căruia se află un elev indisciplinat? Ori să renunțe și să se amuze că tratez lucrurile superficial? Mă abțineam cu greu să nu izbucnesc în râs.

— Madeleine! a mârâit el. Eu ți-am mai spus că, dacă n-ai să faci niciun efort ca să te hrănești, o să mă mut până la urmă la tine acasă!

N-am mai rezistat și am pufnit în râs, sub privirea lui emoționată, pe care mai bine nu i-aș fi observat-o. Emoția lui era greu de îndurat pentru mine. Ideea că i-aș putea face să sufere pe cei la care țineam mi se păruse întotdeauna îngrozitoare, dar acum era de-a dreptul insuportabilă. N-aveam însă încotro.

— Deci, pot să mă bazez pe tine? am reluat eu pe un ton pe care-l voiam malițios.

Ochii lui ridicați spre tavan, în loc de răspuns. Câștigasem.

Două ore mai târziu, asistam la spectacolul lui Vasco, stăpân absolut al bucătăriei mele. Fluiera ușor în timp ce scotocea prin dulapuri după chestii care ar fi mers cu ce cumpărase el. Întotdeauna îmi plăcuse să-l văd trebăluind lângă plita de gătit. Vasco era cu adevărat un om de viață, nu doar pentru priceperea cu care învârtea furculița sau pentru ușurința cu care destupa o ultimă sticlă de vin și, evident, pe toate cele care urmau. Era de viață fiindcă-i plăcea să-i regaleze cu mâncărurile lui pe cei care contau pentru el, mâncăruri condimentate adesea din belșug, dar pe care le pregătea întotdeauna sclipitor. Vasco împărțea totul cu ceilalți, cu o plăcere nemaipomenită; rareori îmi fusese dat să întâlnesc o ființă atât de generoasă. De fapt, numai el era înzestrat cu o așa generozitate.

Stăteam la masă și îl admiram. Gusta, asezona, amesteca, făcea toate astea în timp ce se unduia pe o muzică africană ușor dansantă.

— Îmi torni și mie un pahar? l-am interpelat eu văzându-l gustând dintr-al lui.

Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Ești sigură?

— O gură, ai încredere în mine, vreau să profit și eu de seara asta altfel decât chircită în pat sau deasupra toaletei.

A cedat după câteva minute, când s-a așezat lângă mine. Mi-a întins un pahar, ciocnindu-l cu al său, fără să scoată o vorbă. Îmi revenea, așadar, misiunea de a toasta, lucru care se întâmpla tot mai des:

— Pentru viață, Vasco!

— Încetează!

— Ba nu, am să continui! Și chiar am s-o spun sus și tare! Pentru viață! Pentru fata noastră!

Și-a ferit privirea, apoi m-a sărutat apăsat pe creștet. Am zâmbit, savurându-i afecțiunea. Nu credeam că e cu putință, dar fostul meu soț și tatăl fetei mele era și rămânea pentru totdeauna prietenul meu cel mai bun. Nu mai eram un cuplu de ani întregi și totuși eram de nedespărțit. Iar faptul că aveam împreună o agenție de voiaj nu era singurul motiv.

— Unde e, dacă tot a venit vorba? m-a întrebat el, cu glas răgușit, ridicându-se. Trebuia să fie aici.

Ai fi zis că o făcea pe părintele exigent, dar nici vorbă, dimpotrivă. În intonația lui răzbătea întreaga lui duioșie, iubirea absolută pentru fiica noastră. Pur și simplu, trebuia să găsească pe cineva pe care să se descarce. Singura persoană la care i-ar fi fost imposibil să ridice vocea, dacă ar fi fost de față. Știam amândoi asta.

— E la o petrecere, eu i-am zis să se ducă.

— Bine ai făcut, Lisa are nevoie să ia aer, să se mai distreze și ea.

— Asta îi zic și eu tot timpul.

— Sunt convins…

— Vasco, uită-te la mine!

Și-a golit paharul, și-a turnat încă unul, după care s-a conformat.

— O să fie bine, OK? i-am zis eu. Tocmai petrecem un moment frumos, unul minunat chiar. Mi-aș dori ca el să continue. Nu vreau să ni-l strice o discuție care n-ar duce nicăieri. Altfel, îmi sun surorile, le zic să nu mai vină, iar pe tine te trimit acasă!

A clătinat din cap ca să-și alunge gândurile negre, apoi și-a regăsit zâmbetul.

— Mare figură ești! Ce poți să-mi faci!

Ușa de la intrare s-a deschis cu zgomot, întrerupându-ne. N-avea rost să mă obosesc să le ies în întâmpinare surorilor mele și soților lor. Cunoșteau drumul și știau unde să ne găsească. Suzanne și Anita au apărut cu un ditamai brațul de flori, m-au sărutat pe obraz, au înșfăcat din mers o vază și au pus buchetul în apă. Nu erau gemene, dar mulți ar fi putut crede că sunt. Dacă una făcea un pas, cealaltă o urma. Se înțelegeau dintr-o privire. Făcuseră totul împreună și la fel amândouă, în ciuda celor 18 luni care le despărțeau. S-au uitat la ce era în meniu și l-au felicitat pe Vasco făcându-i apreciativ cu ochiul, după care, ca la un semn, s-au instalat de o parte și de cealaltă a surorii lor mai mici și s-au pus imediat pe sporovăit. Cumnații mei, după ce m-au îmbrățișat, i s-au alăturat bucătarului, deși le era

interzis cu desăvârșire să se apropie de cratițe. Prietenia lor băiețească din vremea studenției supraviețuise divorțului nostru, ceea ce nu mă mirase. Contrariul m-ar fi întristat. Pentru nimic în lume n-aș fi vrut să le stric relația aceea pe care o aveau cu mult înainte ca eu să intru în viața lui Vasco.

La 25 de ani, nu știam ce să fac cu viața mea. Fără diplome, și după o perioadă sumbră de doi ani de zile, munceam în restaurantul părinților mei, fără niciun fel de ambiții și nemaiștiind cine sunt. Nu mai așteptam nimic. Doar să treacă timpul.

Surorile mele știau totul despre mine; îmi știau bucuriile, necazurile, greșelile, reușitele, îndoielile, secretele. Ele erau prietenele mele, confidentele mele, dușmancele mele uneori, pavăza mea, sprijinul meu. Își puseseră în minte să mă scoată din rutina în care mă închisesem, așa că, la vremea aceea, eram supusă unei veritabile hărțuiri din partea lor. „Întâlnește-te cu lumea, fă-ți prieteni", mă pisălogeau cât era ziua de lungă. Știind foarte bine că nu mă mai puteam lupta cu ele – le secătuisem rezervele de răbdare –, cedasem până la urmă și acceptasem să merg la o petrecere dată de Suzanne, la ea acasă, unde erau invitați toți prietenii lor. Sperând că după aceea aveau să mă lase în pace o vreme, făcusem în așa fel încât să arăt cât mai bine.

La cât de sălbatică eram, fusese un șoc pentru mine să mă trezesc propulsată în mijlocul acelor oameni, al acelor necunoscuți care munceau cu râvnă și care erau, majoritatea dintre ei, în cuplu… iar șocul a fost zdravăn, atât de mare era decalajul dintre mine și ei. Vasco venise după toți ceilalți. Își făcuse turul de pupături, incluzându-mă și pe mine, zicându-mi: „Mă bucur să te cunosc, Madeleine", după care trecuse la persoana următoare. La aperitiv, stătusem pe un colț de canapea, fără să scot un sunet, mulțumindu-mă să mă uit la ei – la el, mai ales. Pe măsură ce minutele se scurgeau, nu mai vedeam decât zâmbetul lui, nu-i mai auzeam decât vorbele drăguțe adresate fiecăruia. Privirile ni se întâlniseră de mai multe ori, iar eu mă simțisem ceva mai puțin incomodată.

Stupoarea de a descoperi că inima putea totuși să-mi bată mă paraliza. La masă, mă trezisem lângă el, întrebându-mă ce-aș fi putut să-i spun.

— N-am să te stânjenesc întrebându-te cu ce te ocupi, mi se par insuportabile iscodirile astea de doi bani, îmi zisese el aplecându-se spre mine. În schimb, stau și mă-ntreb ce-i cu tine aici, fiindcă mi-e clar că ai prefera să fii oriunde altundeva!

Mă întorsesem spre el, stupefiată.

— De unde știi?

El își trecuse, nervos, o mână prin păr.

— Mă intrigi. Ești diferită… Parcă planezi pe deasupra întregii petreceri, care, între noi fie vorba, seamănă leit cu cea de săptămâna trecută și cu cea de săptămâna viitoare.

Râsesem fiindcă era nostim, fiindcă nu-i era teamă de nimic și fiindcă mă fermeca. Văzusem, cu coada ochiului, cum surorile mele se întorseseră spre mine, surprinse să-mi audă glasul. Le înțelegeam perfect, eu însămi eram surprinsă. Cu o clipă în urmă, nici nu mai știam cum e să râzi.

— Ele m-au obligat să vin, i-am spus arătând din cap spre surorile mele. Am vrut să le fac pe plac.

— Dar ai vrea să fii în cu totul altă parte…

Încuviințasem, timid.

— Unde?

Mă îndreptasem de spate lipindu-mă de spătarul scaunului, dar el îmi zâmbea în continuare, interesat sincer de mine.

— Unde aș vrea să fiu? Nu știu… în celălalt capăt al lumii, de exemplu… dar, până una-alta, într-o cârciumioară liniștită, la un colț de stradă.

— Păi, hai, atunci!

— Fii serios…

— Sunt foarte serios, vreau să te cunosc mai bine, nu vreau să mai pierdem vremea, iar tu n-ai niciun chef să fii aici. Nici eu n-am, prin urmare…

Se ridicase în picioare.

— Ce faci? am zis eu.

— Mergem?

Îmi întinsese mâna.

— Nu știu de ce anume te temi, dar ai încredere în mine, Madeleine.

Fără să mai stau pe gânduri, fără să mă panichez, îi dădusem mâna, iar el mi-o strânsese cu delicatețe. Mă simțisem liniștită, mă simțisem bine, pur și simplu, pentru prima dată după ani întregi. Fugiserăm de-acolo, fără ca asta să fi șocat pe cineva. Aveam să aflu după aceea că schimbările de program erau ceva frecvent la Vasco și nu mai mirau pe nimeni.

În momentul acela, nimeni nu bănuia că aveam să ne îndrăgostim, să ne căsătorim, să avem o fată, pentru a realiza în final că eram mai degrabă niște foarte buni prieteni decât soț și soție. Prin urmare, faptul de a-i vedea în continuare atât de apropiați nu putea, evident, decât să mă bucure.

Casa mi-a răsunat toată seara de râsete și voie bună, iar eu mă bucuram din toată inima de fericirea aceea gratuită, simplă, fără prefăcătorii, în ciuda câtorva priviri voalate schimbate între unii sau alții. Adunam ca într-un hambar, pentru cine știe când, toate zâmbetele lor, toate hohotele lor de râs. Ele erau carburantul meu. Și, mai presus de orice, voiam ca ale mele să fie carburantul lor. Fiindcă ei aveau nevoie de ele. Eu, nu.

Din când în când, mă retrăgeam și admiram scena pe care ne-o ofeream cu toții. Totul mergea cât se poate de bine, totul era perfect.

La drept vorbind, îmi părea rău că nu era și Lisa acolo.

3
Undeva

Nicio fereastră închisă în noaptea aceea cu furtună. Dacă tot nu mă aruncasem în hău cu brațele încrucișate la piept, trebuia s-o simt aproape, trebuia să mă împresoare. Nu cântam, izbeam în clapele pianului, îl făceam să exprime toată acea violență, urlam, îl strigam.

Blestemam Pământul întreg, pe Dumnezeu și toți sfinții. De ce nu mă lăsau să termin odată? Toată viața mea, n-am așteptat decât să-i pun capăt. Eram oare un fricos? Nu-mi ocupasem oare timpul decât cu găsirea de scuze pentru a nu sări?

Până la urmă, ajunsesem să apreciez tovărășia acelei suferințe care mă rodea pe dinăuntru. Îmi era credincioasă, nu mă părăsea niciodată, nici atunci când, ca în noaptea aceea, mă umpleam cu alcool tare și cu vin. Îmi stătea întotdeauna în preajmă. O porneam împreună, ca doi vechi amanți, în lumea noastră în care inima ușoară nu mai avea nicio legătură cu realitatea.

Trebuia să-i recunosc însă o calitate: mă transformase într-o persoană insuportabilă. Într-un fel, mă ajutase să-mi câștig liniștea. Toți cei cu care mă încurcasem de-a lungul anilor se îndepărtaseră, în cele din urmă.

Mi-i dorisem eu oare? N-aș prea fi zis. Îi tolerasem, atâta tot. Intraseră în viața mea în rarele mele momente de slăbiciune.

Se duseseră vremurile acelea.

Salut, mariaj. Salut, bani. Salut, concerte. Salut, turnee. Salut, recitaluri.

Liniște.

Vid.

Demonii mei, pianul meu și cu mine.

Numai Nathan nu renunțase încă. La un moment dat însă va trebui să se maturizeze și el.

În seara aceea, fusesem pe marginea prăpastiei.

Răbdarea mea ajungea la limită.

4
Altundeva

Rătăceam prin apartament, cu luminile stinse. Singura companie, felinarele din stradă. Amânam în continuare momentul culcării. Trăgeam de timp, îl distorsionam. Observam cu atenție detaliile universului meu, îl memoram, întrebându-mă la ce mi-ar putea folosi lucrul ăsta. Nu conta. De ce m-aș fi privat de momentele acelea la care țineam din ce în ce mai mult? Aveam atunci sentimentul că totul se oprește în loc. Mă cufundam printre amintiri, reflectam cu calm, cu seninătate la ceea ce era pe cale să se întâmple. În peregrinările mele prin casă, îmi lăsam mâna să alunece peste lemnul mobilelor ori mi-o vâram printre pernele de pe canapea, savurând delicatețea țesăturii, zâmbind la acele senzații.

Dacă vreuna dintre surorile mele sau Vasco ar fi intrat acolo pe neașteptate, ar fi zis că sunt o fantomă care se preumblă în cămașă de noapte prin întuneric. Le promisesem totuși că aveam să mă bag în pat de îndată ce vor fi ieșit pe ușă.

Toate fuseseră puse la locul lor, de parcă n-ar fi avut loc nicio petrecere. Ceea ce aproape că mă întrista. Resturile și multe altele fuseseră aranjate frumos în frigider, ca să mă alimentez cum trebuia în zilele următoare. Buchetul era în salon, dând un pic de viață acelui loc. Mi-am vârât nasul în el, trandafirii miroseau nespus de frumos. N-ar trebui să uităm niciodată de parfumul florilor. E ca o aromă a copilăriei. Îți dă o energie blândă. Uitasem cât de tare îmi plăcea asta. Suzanne și Anita se gândeau la toate. Mă răsfățau. Poate prea tare.

Am zâmbit dând peste un dosar al lui Vasco pe consola de la intrare. Mâine o să se scuze că fusese atât de împrăștiat și avea să treacă rapid să-l ia, asigurându-se în același timp că eram bine și că Lisa o să stea cu mine în weekend. Tandrețea și prezența lui erau mai mult decât reconfortante, dar, în același timp, mă făceau să mă simt cumva vinovată. Contrar intențiilor sale, eram perfect conștientă de asta. Dacă ar fi știut ce

gândeam, mi-ar fi dat foc, n-aveam nicio îndoială. Știam cât de repede se inflama. De-aia făceam tot posibilul să ascund lucrurile care mă măcinau.

Încercam prin toate mijloacele să nu fiu o povară pentru el, pentru surorile mele și, mai ales, pentru fiică-mea, numai că ei erau mult mai tari decât mine. Cum să mă lupt cu ei? Imposibil! Voiau să mă susțină, să mă asiste, să mă ajute iar și iar, cât se va putea. Măcar cât avea să funcționeze acea iluzie. Tare aș fi vrut să-i despovărez, să-i scutesc de supraveghere, de așteptarea aceea care-i obosea mai tare decât pe mine și care, în primul rând, nu-i lăsa să-și trăiască propria viață.

Uneori, ajungeam să cred că avea să se încheie rapid.

Mai rapid decât s-ar fi așteptat oricine.

Dacă cercetam în adâncul sufletului meu, era limpede că voiam s-o închei chiar acum, doar că n-aveam curajul să-mi împlinesc dorința aceea nemărturisită și ușor morbidă.

Morbidă, ăsta este cuvântul!

Aveam să mor.

Știam asta.
Știau și ei asta.

Trăiam cu gândul ăsta, fără niciun fel de ironie.

Era doar o chestiune de timp. Câteva luni, cel mult. Avantajul era că eram conștienți de lucrul ăsta, nu ni se mai lăsase nicio speranță. În ciuda firii lor bătăioase, surorile mele, amândouă doctorițe, trebuiseră să se ralieze părerii confraților lor. Luptasem un an întreg, fără să depun armele nici măcar o clipă. Cu o lună în urmă, însă, rezultatele vorbiseră de la sine. Pierdusem lupta.

Viața mea avea să se încheie în curând.

Toți murim într-o bună zi. Credeam doar că o să am ceva mai

mult timp. 43 de ani înseamnă destul de puțin, la urma urmelor. Trebuia să mă mulțumesc cu atât. Ce puteam să fac? Nimic. Nimeni nu mai putea face nimic.

O singură nedreptate mă răscolea. Cea mai rea dintre toate. Faptul că o supuneam pe fiică-mea la așa o grea încercare. Îi mulțumeam entității superioare – dacă există într-adevăr așa ceva – că mă duceam de pe lume înaintea ei, părinții trebuie să dispară înaintea copiilor. N-ar trebui însă ca o fată să ajungă orfană de mamă la doar 18 ani. Niciun copil n-ar trebui să trăiască o asemenea dramă, o asemenea ruptură, la o vârstă atât de fragedă. Cum se mai putea ea clădi în continuare, ca om? Nu eram tristă pentru mine, că ratam marile evenimente din viața ei, eram pur și simplu sfâșiată la gândul că, la fiecare pas mai important, avea s-o apuce amărăciunea, că avea să-și spună „Ce-ar fi zis oare mama?" sau „De ce nu e și mama aici?", „Tare aș vrea să știu și părerea mamei". Acolo unde o să fiu eu, n-o să sufăr. Ea, în schimb, va trebui să facă față asalturilor acestei realități. Dar nici în privința asta nu putem face nimic.

După anunțul fatal, vărsasem torente de lacrimi vârâtă sub pătură sau închisă la toaletă, ca să nu mă vadă nimeni cedând, dar în foarte scurt timp luasem deja o hotărâre. Lisa n-avea să păstreze ca amintire a mamei sale imaginea unei femei abătute numărând ca pe mătănii tot ce n-aveau să trăiască împreună. Trebuia, dimpotrivă, să-i insuflu forța de a trăi și de a merge înainte. Fără mine. Rolul meu era s-o hrănesc cu tot ce-mi stătea în putere înainte de a dispărea din viața ei. Unica soluție ce ni se oferea? Trebuia s-o acceptăm. Îmi consumasem o bună parte din energie pentru a le transmite acest mesaj celor din jur. Întotdeauna Lisa îmi stârnise admirația, dar acum mai mult decât oricând, dovedind o maturitate uimitoare și fiindu-mi cea mai bună aliată în acea luptă. Refuzam și una, și cealaltă să pierdem puținul timp care ne mai rămânea de trăit împreună, luptând împotriva inevitabilului și plângându-ne soarta. Ai noștri cedaseră până la urmă în fața insistenței mele de a ne fabrica noi amintiri. Cele de pe urmă.

Din clipa aceea, m-am simțit împăcată.

Nu mai răspundeam la nicio întrebare, ocupată fiind de-acum să-mi pun lucrurile în ordine și să trăiesc de bine, de rău ce-mi mai rămânea de trăit. Dacă din întâmplare cineva mă întreba: „Ce-i cu tine, ce ai?", răspundeam că n-avea nici cea mai mică importanță. Nu mai conta. Finalul era același. Când știi cum se termină, nu te mai interesează cum a început, la ce ți-ar folosi curiozitatea asta? Poate doar ca să-ți satisfaci o formă de voaiorism. Diagnosticul nu mai folosește la nimic. Tot ce contează sunt punctul final și ceea ce trăiești așteptând ca acesta să fie înscris într-un act.

Stăteam în pat. Mă uitam în tavan. Mă luptam cu angoasele din mine. Degeaba îmi construisem o figură senină, mi-era foarte greu, ca să nu zic imposibil, să nu-mi fie frică. Mai ales noaptea. Mai ales când ajungeam să mă culc. În fiecare seară, mă întrebam dacă voi fi în acea poziție atunci când totul se va opri. Când trupul meu va înceta să mai lupte. N-ar fi trebuit, nu era bine. Dar cum să nu te gândești la asta? Era omenește s-o faci, nu? Cum să nu mă întreb, când mă pregăteam să adorm, dacă nu cumva închideam ochii pentru ultima oară? Când începeam să mă lupt cu asalturile somnului, respirația mi se accelera – obosindu-mă și slăbindu-mi puterile inutil –, într-atât de tare mă apăsa groaza că acela avea să fie sfârșitul. Mă agățam de un fel de al șaselea simț pentru a mă convinge că aveam să intuiesc când urma să vină acel moment. Încă nu era cazul. N-avea să mai dureze mult, dar mai aveam încă un mic răgaz. Mă linișteam și eu cum puteam.

E foarte ciudat să știi că vei muri curând. Mă vedeam pusă în fața unor întrebări inimaginabile. Unde aș fi vrut să fiu în acel moment, dacă aș fi avut de ales? Cu cine? Mi-aș fi dorit să fiu singură? Al cui chip aș fi preferat să-l văd în ultima clipă? Aveam să fiu oare conștientă? Sau căzută în niște limburi care să mă protejeze de durerea Lisei și-a lui Vasco, și a surorilor mele?

Putea să pară o nebunie, dar refuzam să dau bir cu fugiții. Dacă aveam de ales, voiam să fiu prezentă, să-mi pot lua rămas-bun de la ei și să le spun cât de tare îi iubeam.

Mai era o întrebare care mă chinuia. O întrebare la care mi-era în continuare cu neputință să răspund. Mi-o alungam, pe cât posibil, din minte. Poate pentru că răspunsul m-ar fi făcut să sufăr și pentru că, în materie de suferință, trăisem deja destule.

Aveam oare regrete?

5
Undeva

Un val de aer rece a năvălit peste mine, mai puțin deranjant totuși decât lumina agresivă a zilei. Și zgomotul ăla, agitația aia din jurul meu. De s-ar opri odată!

— Tată… Iar ai cântat toată noaptea!

De ce-mi vorbea oare Nathan? Ce căuta aici? Și ce reproș avea în glas! Trebuia să vină mai târziu. Stabiliserăm, de altfel, că aveam să mă duc după el la gară. Ceea ce mi-ar fi lăsat timp să mă refac cât de cât, să întrețin un mit în care, de fapt, nici el nu mai credea.

— Hai, sus!

De voie, de nevoie, având mari îndoieli că prezența lui chiar era reală, am deschis un ochi deloc binevoitor. Mutra ironică a fiului meu atârna deasupra mea. De unde-i venea energia aia? Zâmbetul ăla atât de luminos? Nu de la mine, asta-i sigur. Trupul mi-a scârțâit din toate încheieturile când m-am ridicat de pe canapea. Abia dacă-mi aduceam aminte momentul în care mă prăbușisem acolo. Singura certitudine – faptul că Nathan nu fusese atunci de față. Masându-mi tâmplele ca să mai domolesc din îndărătnica durere de cap, m-am uitat la fiu-meu cum începe să-mi inspecteze locuința. La figura lui dezamăgită dinaintea acelui câmp în ruină. A înșfăcat sticla, i-a măsurat conținutul – inexistent –, apoi mi-a aruncat o privire mâhnită.

— Bei prea mult, a zis el oftând. Bine că am venit mai devreme decât era vorba.

De-ndată ce m-am ridicat în picioare, mi-au trebuit câteva secunde ca să mă echilibrez. Când m-am simțit destul de stăpân pe mine, m-am apropiat de el. L-am sărutat pe frunte, fără să scot o vorbă, după care am șters-o la baie. Trebuia să scap de ceața în care pluteam.

Ceva mai târziu, când m-am întors la el, l-am găsit în bucătăria care sclipea de curățenie, și pe care simpla lui prezență o umpluse de căldură. Făcuse ordine și în salonul

devastat de vântul și de ploaia pe care le lăsasem să intre în casă. Rolurile se inversau. Se ocupa de micul dejun al tatălui său. Mă hrănea ca să se simtă el liniștit, ca să aibă grijă de mine. Se juca cu amintirile noastre frumoase de pe vremea când era copil, în rarele ocazii când îi pregăteam ouă. Chestia asta trebuia să-i ia o piatră de pe inimă. Mi-a pus farfuria pe masă îndemnându-mă fără o vorbă să mănânc. Mi-am luat aceeași mutră ironică precum a lui – fără prea mare greutate, fiindcă semănăm întru totul – și l-am provocat, fără să știu prea bine de ce. Mi-am umplut ceașca de cafea și mi-am aprins o țigară. El a ridicat ochii spre tavan, izbucnind în râs.

— Ești mai rău decât un copil, tată!

Am râs, la rândul meu. N-avea rost să-l enervez, așa că am stins țigara și m-am așezat la masă. El s-a așezat în fața mea și și-a înfipt furculița în omletă. Fața îi radia toată. Ce era cu strălucirea aia? Aveam să aflu cât de curând.

— Cât o să stai? l-am întrebat eu după ce am luat prima îmbucătură.

— Nu știu… câteva săptămâni. Poate mai mult, poate mai puțin.

Până atunci, nu fusese vorba decât de câteva zile. Nathan nu putea să stea atât de mult. Trebuia să fac cumva ca să plece mai repede. Să-și vadă de drumul lui și să mă lase în pace.

6
Altundeva

Îmi simțeam pleoapele grele. Și totuși, îmi doream îngrozitor de tare să le ridic. Parcă aveam plumb în loc de piele. Percepeam o ușoară mișcare în jurul meu. Nimic agresiv. Dimpotrivă, mai degrabă o prezență blândă. Lumina nu era crudă, era difuză. Un aer călduț îmi mângâia fața. Cearșaful foșnea. Îmi blestemam toată slăbiciunea aceea matinală. Trupul mi se stingea aproape cu totul când reușeam în sfârșit să adorm. Somnul îi acorda o pauză de la lupta lui neîncetată. În acel moment, însă, aș fi vrut să fiu vie. Să mă dau jos din pat ca înainte. Dintr-odată. Cu părul încâlcit. Frecându-mă la ochi cu pumnii strânși, înainte de a-i deschide larg. Am încercat, cu mare greutate și în zadar, să mă mișc, să mă clintesc măcar un pic sub pătură. Eram zdrobită de dureri, de tot ce se hârbuia înăuntrul trupului meu. Puterile mi se năruiau una câte una, iar eu nu mă puteam opune nicicum.

— Nu te grăbi, mamă, a șoptit Lisa cu vocea ei drăgălașă.

Limba lipită de cerul gurii, gura încleiată de tona de medicamente pe care le înghițeam nu m-au lăsat să-i răspund altfel decât printr-un geamăt de-a dreptul jalnic.

Mi-era rușine. Nu voiam ca Lisa să mă vadă așa, chiar dacă, din nefericire, era obișnuită cu lucrurile astea.

— Avem tot timpul.

Tonul ei plin de viață m-a făcut să izbucnesc în plâns. Eram exasperant de fragilă la trezirea din somn. Orice fleac mă putea distruge complet.

— Ușor! Ușor! Ușor! E sâmbătă, putem face orice ne dă prin cap, mamă.

M-a mângâiat pe obraz și lacrimile mi s-au dus. S-a strecurat în pat lângă mine, m-a ajutat să-mi găsesc o poziție mai confortabilă și și-a cuibărit capul pe umărul meu. M-a cuprins cu un braț, transmițându-mi din căldura sa. Mi-era bine, am reușit chiar să scot un scâncet de plăcere.

— Vrei să-ți povestesc cum a fost aseară, până te trezești de

tot?

Am reușit să dau din cap că da. Mi-a istorisit pe îndelete despre prietenii ei, despre sangria și despre pizzele încălzite la microunde. Despre unul care se dăduse la ea și pe care ea îl trimisese la plimbare. Despre cum dansase și cântase ca o apucată, în locul meu. Aveam un pact amândouă. O pusesem să-mi promită că va dansa și va cânta toată viața ei, chiar și după ce eu n-aveam să mai fiu – mai ales după ce eu n-aveam să mai fiu –, deși mie nu-mi stătuseră niciodată în obicei lucrurile astea. În schimb, în obiceiul ei stătuseră dintotdeauna, și nu voiam ca dispariția mea s-o schimbe în vreun fel.

Lisa avusese întotdeauna în ea un fel de bucurie, de poftă de a râde și de a glumi. Era, prin firea ei, întruchiparea vieții. Venise pe lume pe neanunțate, fără ca Vasco și cu mine să fi fost pregătiți, darămite să fim în stare s-o întâmpinăm. Eram tineri pe vremea aia și nu ne puseserăm niciodată problema întemeierii unei familii. Ea era accidentul dragostei noastre. Cel mai delicat, cel mai plăcut accident cu putință. Deveniserăm părinți în momentul în care ne aruncam, cu capul înainte, în crearea agenției noastre de voiaj. Agenția era copilul pe care-l așteptam, nu unul adevărat din carne și oase, care să plângă, să crească, să ceară timp și atenție. Pe cât de panicată fusesem eu, mai-mai să abandonez cu totul proiectul nostru profesional, pe atât de hotărât să continue fusese Vasco, înarmat cum era cu legendara-i energie. Parcă-l auzeam și acum zicându-mi: „O să facem un copil al planetei, Madeleine!” Avea dreptate, exact asta tăcuserăm. Cât fusese în pântecul meu și, apoi, în primii săi ani de viață, Lisa făcuse turul globului pământesc, dormise în cele mai exotice și incredibile locuri, gustase din toate gastronomiile lumii și crescuse cântând și dansând, niciodată în umbra noastră. Își câștigase un loc al ei. Călătoriile noastre o făcuseră să devină foarte repede autonomă. Refuzam să cred că o forțaserăm să crească prea repede. Nu-mi plăcea ideea asta, nu voiam să ajung la concluzia că viața noastră seminomadă din primii săi ani de viață o lipsiseră de o copilărie adevărată. În ultima vreme, discutam adeseori pe tema asta. Lisa încerca să

mă liniștească, povestindu-mi toate câte și le mai amintea. Găsea întotdeauna o modalitate de a-și face prieteni, niciodată n-avusese vreo reținere în privința comunicării. Ajungea într-un loc, întreba prin semne, piruete și zâmbete dacă putea să se joace cu copiii de-acolo, și toată lumea întindea brațele spre ea. De câte ori n-o lăsaserăm să se joace, în timp ce noi ne vedeam de întâlnirile noastre, supravegheată de niște cvasinecunoscute vrăjite de farmecul ei, cărora le arătam încrederea noastră dintr-o privire? Imposibil de spus. Iar când veneam s-o luăm, întotdeauna dansa, întotdeauna cânta.

Nimic, nici măcar pierderea mamei sale, nu trebuia să-i fure comoara aceea de lumină pe care o avea în ea.

— Sunt mândră de tine, am izbutit eu să-i spun.

M-a strâns și mai tare în brațe, și am rămas așa, lipite una de alta, o bună bucată de vreme.

— Crezi că vei putea să-ți revii? m-a întrebat ea, după niște lungi minute.

— Da. O să reușesc.

Mi-a dat drumul din îmbrățișare și s-a dat un pas înapoi. Ochii mi s-au deschis în sfârșit și au dat peste frumosul ei chip. Peste privirea-i verde-aurie, nimbată de o ușoară reținere, care semăna, din câte se părea, cu a mea. Cu a mea, înainte. Mi-a zâmbit cu toată forța care o anima. Am luat din acel zâmbet ceea ce încă-mi lipsea, și m-am sprijinit în mâini, nu fără să mă strâmb de durere. Ca să mă ridic în fund, la capul patului. Lisa mi-a pus niște perne de sprijin la spate.

— Mă duc să aduc micul dejun!

S-a făcut nevăzută, iar eu am profitat de acel răgaz ca să-mi recapăt suflul după efortul cerut de ridicarea în șezut. Când a reapărut fiică-mea, sudoarea rece îmi dispăruse cu totul. Mi-a pus o tavă pe genunchi și s-a instalat la picioarele mele, cu a ei. Pe tavă, mă așteptau un ceai ușor și câțiva biscuiți. Singurele alimente tolerate la trezire.

Mi-a fost imposibil să-mi ascund lipsa de entuziasm în fața acelui meniu.

— Știu că voiai altceva.

— Ce n-aș da pentru un ditamai cănoiul cu cafea neagră!

— Într-o oră-două, îți faci una, dar nu tare! Bine?

— Bine. O să mă mulțumesc și cu o pișoarcă, numai să semene un picuț a cafea!

A râs. Am oftat adânc, un oftat de relaxare. Aveam să petrecem o zi frumoasă împreună. Peste câteva ore, aveam să fiu „în formă", pentru ea. Pentru amândouă.

7
Undeva

De când venise Nathan, nu mai puteam gândi. Îmi invada spațiul, îmi perturba obiceiurile. Îmi scotea în evidență maniile, mi le sublinia apăsat și-mi întindea tot felul de capcane ca să mă vindec de ele. Nu-l puteam face nicicum să priceapă că ele mă întăreau. Ca să stăvilească violența ce clocotea în mine și de care era perfect conștient, mă punea să alerg ori mă lua cu el în lungi marșuri pe cărările celor de la vamă. Primăvara, făcea prin casă curățenie generală, la care-mi cerea să particip și eu; ținea morțiș să deschidă tot felul de cutii rămase nedesfăcute de la mutare, întrebându-mă ca un copil de cinci ani: „Ce e asta?" Râdea când mă burzuluiam la el. Gătea pentru amândoi. Totul, revărsând un torent neîntrerupt de vorbe. Îmi povestea despre expedițiile lui cu vaporul, fiindcă reușise să se angajeze pe nave de explorări științifice. Cedase în fața sirenelor protejării planetei. O lume necunoscută pentru mine, dar care pe el îl entuziasma. Asta era ceea ce conta. Spre marele regret al maicăsii, studiile nu-l interesau. Își croia drumul prin viață în felul lui, iar eu îl lăsam s-o facă. Îi ofeream libertatea pe care eu n-o avusesem. Măcar atâta lucru să fac pentru el. Considerându-se de-acum un om matur, se purta de parcă ar fi fost taică-său. A preluat, așadar, și frâiele tratamentului meu, pe care mi-l administra la ore fixe. Îl suspectam că a discutat cu psihiatrul care mă avea în grijă, ca să se asigure în privința dozelor. Știa că trăgeam la măsea.

Nathan tocmai coborâse pe plajă. Acceptase să mă lase singur. În sfârșit… S-a întors să se uite în urmă, simțind cu siguranță că îl urmăream cu privirea de pe terasă. Mi-a făcut, zâmbind, un semn larg cu mâna și și-a văzut de drum. Am simțit cum mă umplu de furie. De ce se agăța de mine în felul acela? De ce făcea lucrurile și mai dificile? Am intrat în casă, nemaiputând să-l privesc. Barul era închis, la fel ca farmacia. Uitase să mai fie bezmetic. Ceea ce nu era rău în general, ci doar

în ceea ce mă privea. Chiar și după 19 ani, faptul de a fi iubit de propriu fiu mi se părea în continuare la fel de ireal.

Dacă aș fi fost un altfel de om, ar fi trebuit să mă bucur că recuperam din timpul petrecut departe de el. La drept vorbind, nu-l văzusem decât foarte puțin când era mic.

Nu eu îl crescusem. Nici maică-sa. O cohortă de doici se ocupaseră de el. Și n-o făcuseră prea rău. Era mai echilibrat decât mine – lucru nu tocmai dificil, o să ziceți – și părea fericit.

Sentiment pe care nu-l încercasem niciodată.

Cu o singură excepție, poate.

8
Altundeva

După mai multe zile în care am îndurat asalturile bolii, mă bucuram să pot merge din nou la agenție. Recuperasem destul; mersul până acolo nu cerea foarte mult efort, întrucât birourile noastre se aflau la două etaje mai jos de apartamentul meu. Mergeam acolo de îndată ce mă simțeam cât de cât în formă, chiar și numai pentru o oră, două. Aveam nevoie de asta. Pasivitatea mă înspăimânta. Mă neliniștea profund, trebuie să recunosc. Mă agățam de o fărâmă de normalitate. Câtă vreme avea să mai existe în mine un strop de energie, aveam să profit de el.

Și-apoi, îmi plăcea mult agenția noastră de voiaj, atmosfera aceea pe care o creaserăm și care se păstra în continuare, în ciuda schimbărilor, a figurilor noi. Ea fusese viața mea de zi cu zi – viața noastră de zi cu zi – atâta amar de vreme. Din clipa când ne-am întâlnit, la drept vorbind; era proiectul lui Vasco, iar el mă luase și pe mine, să-i fiu alături. Agenția asta de voiaj ne cimentase relația, povestea. Îi datoram amândoi această prietenie fără fisură ce reușise să treacă până și peste faptul că divorțaserăm. Străbătuserăm împreună toate continentele, ținându-ne de mână, trăind bucuria descoperirii de noi locuri, greutățile, nedumeririle și victoriile căutării de destinații puțin frecventate. Puteam fi mândri de reușita noastră. Munciserăm enorm, dar ne și distraserăm ca nebunii. Entuziasmul pus de Vasco în tot ce făcea îmi deschisese o lume total necunoscută. Învățasem să împărtășesc cu celălalt, învățasem plăcerea întâlnirii cu celălalt, și o îngropasem cu totul pe cea care fusesem cândva.

Alcătuiam o echipă, eram niște parteneri formidabili, completându-ne unul pe celălalt, înțelegându-ne dintr-o privire, eram orice, dar nu niște iubiți. Vasco era mai însurat cu agenția de voiaj decât cu mine, iar asta nu mă deranja deloc, nu

simțeam că mi-ar fi lipsit iubirea, neavând nicio înclinație înspre explozia de sentimente. Într-o bună zi, când Lisa avea șapte ani, conștientizaserăm în sfârșit că între noi nu existau dorință, pasiune, senzualitate, nu exista nicio atracție viscerală. Încetaserăm, așadar, să ne mai jucăm de-a cuplul, lăsând mai degrabă să înflorească prietenia noastră fuzională, total asexuată. Fiica noastră era rodul excitației, normală, de altfel, de la început. O excitație foarte rapid dispărută. Cu toate astea, eram nedespărțiți, fiind pur și simplu incapabili să ne îndepărtăm unul de celălalt, ori să ne gândim vreo secundă ca unul dintre noi să plece din agenție.

Ne continuaserăm munca și ascensiunea. Agenția era a doua noastră casă, investiserăm în ea toate forțele noastre, toată energia. După Lisa, numai agenția mai conta. Până mai ieri, viitorul ei era o chestiune de viață și de moarte. În ciuda stării mele, eram convinsă în continuare de lucrul ăsta. Totuși, când mă duceam acolo, eram pe deplin conștientă că nu mai sunt decât o figurantă. Așa era, dar aveam satisfacția de a fi reușit să creez cu Vasco o firmă drăguță, de a mă putea bucura în continuare de zâmbetele unora și altora și de a conlucra cu corespondenți de-ai noștri din toate colțurile lumii.

De cum am intrat, m-a luat o amețeală care, din fericire, a trecut la fel de neobservată ca și mine. N-avea rost să-i înnebunesc pe toți. M-am sprijinit de peretele de lângă ușă și m-am uitat la activitatea febrilă dinăuntru. Se agitau în toate părțile, cerându-și părerea unii altora, cu telefonul la ureche și cu planșe mari în mâini. Vasco, toată echipa, precum și noua noastră asociată – înlocuitoarea mea. Erau în toiul validării catalogului pentru anul următor. Catalog al cărui rezultat n-aveam să-l văd niciodată. Cum de nu mă gândisem la asta mai devreme? Poate fiindcă aveam alte griji pe cap… Lucrasem totuși la el cu toată râvna de care eram în stare. Parcă mă și vedeam, cu câteva luni în urmă, pregătind prima machetă, cu graficianul, sau redactând textele pentru noile noastre destinații reperate și vizitate de Vasco. N-aveam să știu dacă ultimele

noastre locuri descoperite vor avea succesul scontat. N-aveam să-l aud pe Vasco chiuind de bucurie când va cuceri acele noi piețe sau când pe listele cu sejururi va scrie *epuizat.* N-aveam să mai fiu acolo.

Nu mi se întâmpla des, dar în momentul acela m-a cuprins un tainic și violent acces de furie. Aș fi vrut să am puterea să izbesc cu pumnul. În orice. Mi-era însă imposibil.

Se terminase.

Moartea e o chestie cât se poate de scârboasă.

Am traversat agenția fără să fiu remarcată de cineva. Plecasem deja. Le ieșise din obișnuință existența mea acolo, se ocupau acum de a lor. Ei mergeau mai departe. Eu dispăream. Eu îi vedeam. Ei nu mă mai vedeau. La ce bun să mă mai întrebe ce părere aveam despre cutare sau cutare detaliu? Nu mai aveam viitor, spre deosebire de ei.

Mi se frângea inima. Îmi doream din tot sufletul să-și vadă de viață și fără mine, nu țineam să aștepte să mă duc, ca să-și continue apoi drumul. Numai că asta nu-mi făcea situația mai puțin dureroasă. Nu era normal să devii transparentă, invizibilă, nu era drept. Mintea ți se revoltă, vrea să urle: „Sunt aici, nu mă uitați! Nu încă! Nu deja!"

N-aveam însă dreptul s-o fac. Nu voiam să-i fac să se simtă vinovați pentru că trăiau.

Nimeni nu trebuie învinovățit pentru că trăiește.

Trebuie să savurezi tot ce trăiești. Să te bucuri de viață.

Iar și iar.

Vălul cel negru începea să mă acopere. Eram o umbră.

Nu credeam că o umbră poate suferi. Mă înșelam.

Așezată la biroul meu, cu ușa deschisă, mă uitam la ei cum trăiesc, cum lucrează, cum se inflamează sau se bucură de rezultat. Fără mine. Locul meu nu mai era aici.

Conștientizarea acestui lucru îmi ușura situația, la fel și pe cea a lui Vasco. Le-o luam pur și simplu înainte. Nu plănuisem

să organizez o petrecere de rămas-bun. Nu-mi schimbam locul de muncă, muream. Îți mai strângi lucrurile, în cazul ăsta? Mai dai cheile înapoi? Aș fi fost în stare s-o fac, de fapt? Habar n-aveam. Trebuia oare să las o urmă egocentrică a trecerii mele pe acolo? Ca să le amintesc tuturor că pusesem pe picioare acea agenție împreună cu Vasco? Că nu fusese singur când începuse această aventură fabuloasă și pasionantă care-mi ocupase, de altfel, o bună parte a vieții? Sau trebuia să dispar cu totul și să fac să dispară orice semn al prezenței mele acolo?

Niciodată nu mi-a plăcut să las dezordine în urma mea. Așa că, atât cât mă țineau puterile, m-am apucat să pun lucrurile în bună rânduială. Și-așa n-aveam altceva de făcut. Nu mi se mai dădea nicio sarcină. Fiindcă nu se putea ști dacă aveam s-o duc sau nu până la capăt. Fragmentele de dosare de care nu mă mai atinsesem de săptămâni întregi – toate le fuseseră deja repartizate altora – au sfârșit, unele după altele, la coșul de gunoi. Elementele cele mai importante și mai confidențiale s-au adunat grămadă pe un raft, într-o mapă pe care scria *Vasco.* El avea să știe perfect ce era de făcut cu ele, la momentul potrivit. Îmi venea să mai arunc și eu un ochi peste hârtiile de-acolo, dar m-am abținut; riscam să mă implic din nou și să redeștept niște amintiri minunate care-mi puteau slăbi hotărârea de a încheia odată pentru totdeauna cu povestea aceea.

Partea cea mai semnificativă: să iau pozele de pe pereți. Instantanee din călătoriile noastre, fotografii cu corespondenții noștri locali. Eu cu ei. Eu cu Vasco. În plină formă. Plină de viață. Să facă ei cu ele ce-or vrea. Asta nu mai era treaba mea. Cel puțin, n-aveau să mai dea de mutra mea când intrau în acea încăpere. Deveneam actrița propriei dispariții. Mă ștergeam din amintirile lor. Corpul meu reacționa. M-au apucat durerile, mi s-a făcut greață. O greață irepresibilă. Trupul meu se opunea hotărârii pe care o luasem. Însă n-avea să câștige. Nu acum. Nu încă.

— Madeleine, ce faci? m-a întrebat Vasco, pe care nu-l auzisem când a venit.

Cu ochii închiși, inspiram și expiram adânc, ca să-mi revin. În primul rând, nu care cumva să vadă că mă simțeam rău.

— Îmi golesc biroul, i-am răspuns eu bățoasă.

S-a încruntat, mirat și nemulțumit.

— Cu ce ocazie?

— Mă car, am zis eu aruncându-i un rânjet plictisit.

— În niciun caz! a urlat el.

Brusc, mi s-a făcut cald și am simțit un fel de sfârșeală. M-am prăbușit în fotoliu.

— N-o poți ține la nesfârșit în debara pe noua ta asociată, i-am explicat eu cu o voce obosită.

— Noua noastră asociată!

— Vasco, te rog, încetează. E a ta, nu a mea.

— Niciun te rog! a zis el, cu o figură schimonosită. Nu pleci nicăieri! Refuz să te las să pleci! Biroul ăsta e al tău. Nimeni altcineva n-o să stea aici. Niciodată.

Mi-a luat teancurile perfecte de dosare și mi le-a împrăștiat pe birou. A aruncat cât colo mapa pe care era scris numele lui. Hârtiile au zburat peste tot în jurul nostru. Mi-a dat drumul la computer. A tras un șut coșului de gunoi, a desfăcut hârtiile făcute ghemotoc un pic mai devreme. L-am lăsat să se descarce, fără să intervin în vreun fel. Avea tot dreptul să se scuture de presiunea ce apăsa pe umerii săi. Înlocuitoarea mea era perfectă, dar altfel decât mine. Vasco trebuia să învețe să lucreze într-alt fel. Numai că eu eram încă acolo, iar el nu se putea abține, îmi spunea în continuare despre toate cele, îmi cerea părerea. Își vedea făcute țăndări reperele profesionale, el care, știindu-mă alături de el, avusese întotdeauna totul sub control. Și nu trebuia uitată de cea mai mare responsabilitate care-i revenea: fiica noastră. Ce frică trebuie că-i era să rămână singur cu ea și să trebuiască s-o ajute pentru a face față dispariției mele! Știu că poate suna îngrozitor, dar poziția mea era mai confortabilă decât a lui. Curând, n-aveam să mai am niciun fel de griji. Spre deosebire de bărbatul acela pe care-l iubeam și care avea să se cocârjeze sub greutatea lor. Nici nu puteam să-mi închipui urgia care avea să se abată asupra lui.

În cele din urmă, a observat fotografiile adunate una peste alta. S-a apucat să le pună la loc, cu o enervare tot mai mare. Nu mai avea răbdare, voia ca totul să revină cât mai repede la normal. Una dintre ele a căzut din cui și s-a spart pe podea. Am rămas încremeniți câteva lungi secunde, cu privirile ațintite asupra vestigiilor acelei poze cu noi doi la începutul creării agenției.

— Mama mă-sii de treabă! a bombănit el.

Și-a înăbușit un geamăt și a izbit cu pumnul în perete.

— De ce faci asta, Madeleine? Ai destul timp… Te rog eu…

Încordarea din glasul lui îmi confirma că aveam dreptate. Era la capătul răbdării. Mi-am adunat toate puterile ca să mă ridic în picioare. Am simțit o sudoare rece prelingându-mi-se de-a lungul spinării și pe frunte. Mi-am pus o mână pe umărul lui și l-am obligat să mă privească în ochi. După câteva secunde de opus rezistență, a cedat.

Eram la fel de pierduți și unul, și celălalt.

Nimeni nu e învățat cum să moară. N-aveam să împing viciul până într-acolo încât să zic „păcat”. Dar în momente precum acela, un manual n-ar fi prins deloc rău. Făceam oare totul pe dos, până la urmă? Credeam că îi fac un serviciu pregătind lucrurile pentru când eu nu voi mai fi, dar nu reușisem decât să-l chinui. Și totuși, eram convinsă că am dreptate, chiar dacă hotărârea mea nu era lipsită de un oarecare egoism.

— E ridicol să aștept sfârșitul ca să plec din firmă, i-am zis eu aproape în șoaptă.

— Ești încă aici. De ce să te privezi de lucrul ăsta?

— Sunt inutilă aici. Și n-am niciun chef să mi se amintească treaba asta de fiecare dată când vin.

— Nu-i adevărat! Am nevoie de tine!

— Ți se pare. Nu fac decât să te încurc, să vă încurc pe toți… Biroul ăsta trebuie ocupat de-acum de noua asociată, nu de mine. Dacă ea așteaptă ca eu să… mă rog… pentru ca ea să se instaleze aici, atunci n-o s-o mai facă niciodată. Te cunosc, ai fi în stare să transformi încăperea asta într-un mausoleu.

A râs trist, dezarmat în fața adevărului pe care i-l spusesem. S-au mai scurs câteva secunde, iar hotărârea de a mă face să mă

răzgândesc i s-a șters de pe chip.

— Îmi promiți c-o să mai vii, dacă o să ai chef? m-a implorat el. Lasă-mă să cred c-o să mai treci pragul acestei agenții.

— Îți promit!

M-a sărutat pe frunte, lung și apăsat. Mă luptam din greu să-mi stăpânesc lacrimile. Îi făcusem o promisiune care nu avea nicio valoare. Când ești pe moarte, poți promite orice, luna, munții și toate minunile de pe lume, asta nu te obligă cu nimic. Poți să-ți încalci făgăduielile, poți să le dai cu tifla, nu vei plăti niciodată consecințele. Știam asta. Și Vasco știa. Dar ce avea să țină minte era că voiam să mai vin pe acolo.

— Atunci, nu-mi mai rămâne decât să dreg dezastrul pe care l-am făcut.

— Du-te și vezi-ți de treburi, Vasco, că trebuie să închei cu catalogul, mă ocup eu de aranjat pe-aici.

M-a prins de mână și mi-a strâns-o cu putere într-a lui.

— Se descurcă ei foarte bine și fără mine. Dă-mi voie să stau cu tine. O să facem ordine împreună.

Ne-am ocupat de punerea în ordine a hârtiilor de parcă ar fi fost o ședință de lucru. Eu îi dădeam informații despre anumite documente, el îmi cerea altele. Am discutat despre proiectele lui viitoare, despre călătoriile programate mai mult sau mai puțin în funcție de „mine". L-am îndemnat să-i propună Lisei să meargă cu el, iar el mi-a zis c-o să se mai gândească. N-am insistat. De multe ori, ne-a bufnit un râs nebun uitându-ne la fotografii. Amintirile veneau peste mine puhoi, iar eu le acceptam, pentru el, pentru mine. Pentru ceea ce trăiserăm împreună. Am refăcut firul poveștii noastre.

Era dureros.

Era bine.

Vasco a dus în biroul lui ce i se părea necesar, restul a sfârșit în coșul de gunoi. Mi-a plasat fotografiile în spațiile comune ale agenției. Apoi, cu un semn din cap, m-a poftit să merg să văd rezultatul. Mă luptam din răsputeri cu emoția care mă încerca. La fel ca el. Simțeam asta după cum îmi strângea mâna mai-mai să mi-o zdrobească. Până la urmă, n-aveam să dispar chiar de tot din acel loc. Eram pe toți pereții, zâmbitoare, strălucitoare,

radiind de bucuria călătoriilor. Aveau să-și amintească de viața mea profesională atât de plină. Le-am mulțumit tuturor, în sinea mea, că nu au insistat asupra importanței acelui moment.

Brusc, picioarelor mele le-a fost greu să mă mai susțină, am început să mă clatin tot mai tare, Vasco și-a sporit strânsoarea petrecându-și un braț prin spatele meu.

— Ai putea veni cu mine până acasă? i-am șoptit eu. Aș vrea să mă odihnesc până se întoarce Lisa de la cursuri.

— Haide, dacă ești gata.

Le-am trimis o bezea celor din echipă, zâmbind cât de larg îmi stătea în putință, apoi, fără să mă mai uit în urmă, am apucat-o către ieșire. Pentru ultima dată.

Peste câteva minute, Vasco mă ajuta să mă întind în pat. Mi-a băgat telefonul sub pernă, să-l am la nevoie… după care m-a sărutat cu gingășie.

— Te iubesc, Madeleine.

L-am mângâiat pe obraz și i-am zâmbit, înduioșată.

— Și eu te iubesc.

S-a îndreptat de spate și a ieșit din apartament în tăcere, fără să se mai uite nici el în urmă. Nu mi-a văzut lacrimile.

Tocmai îmi încheiasem un capitol al vieții.

9
Undeva

Nathan își pierdea răbdarea discutând la telefon cu maică-sa. Aceasta nu accepta sub nicio formă că el putuse veni să stea cu mine, și nu cu ea. Spre marea mea surprindere, fiu-meu îmi ținuse partea, nu-i ierta faptul că mă lăsa de izbeliște. Era ea o femeie inteligentă, dar numai își agrava situația repetându-i fără încetare că trebuia să stea departe de mine, fiindcă puteam să-l contaminez. „Taică-tău e nebun! Ar trebui să înțelegi asta odată pentru totdeauna!" Dacă aș fi fost față în față cu ea, i-aș fi zis să-și vadă de ea. Nu era nici vina mea, nici a fiului nostru dacă ea fusese oarbă în privința mea. Deși lucrurile erau cât se poate de limpezi când ne întâlnirerăm.

Ca să nu-l mai aud pe fiu-meu cum se chinuia să-mi ia apărarea, m-am așezat la pian. Mâinile însă m-au dat de gol. Fără să-mi dau seama, am început să cânt una dintre piesele pe care le interpretasem în seara când Carole – cea care avea să fie mama lui – mă „prinsese în laț". Ironia sorții voia ca aceea să fie ultima temă – de care, de altfel, nici nu eram mulțumit – pe care o compusesem înainte de a mă opri cu totul din creat.

Uram mondenitățile, dar n-aveam cum să mă eschivez de la cocktailul dat, cum s-ar zice, în onoarea mea. Impresarul nu-mi lăsase de ales. Și-apoi, asta-mi ținea mintea ocupată, mai alunga demonul care mă chinuia, punea un pic de distanță între ceea ce pierdusem și ce mai rămânea din mine. Îmi târam figura lividă și carcasa slăbănoagă, încinsă într-un smoching atât de strâmt, încât abia respiram, printre oamenii aceia indigești care erau acolo doar ca să fie văzuți la spectacolul fiului lui… Nu înțelegeau nimic din muzică, muzica nu-i interesa deloc, dar eu trebuia să-i suport. Mă foloseam de propriu spleen ca să-i țin la distanță, nu se apropia nimeni de mine în vreme ce eu goleam pahar după pahar. Dacă-i distra să mă considere un artist blestemat, păi atunci să se distreze. Binecuvântate fie vremurile când puteam aprinde oriunde o țigară! Cum fumam eu, așa, sprijinit cu spatele de un perete, simțisem o privire mai

insistentă decât celelalte. Curiozitatea mă îmboldise să ridic ochii din pământ. Și privirea mi se intersectase cu cea a lui Carole. Oare de ce se uita la mine femeia aceea sublimă? Scurta atenție pe care i-o acordasem o încurajase să se apropie. Epuizat de atâtea lupte lăuntrice, o lăsasem să mă farmece. Peste câteva ore, eram în patul ei.

Carole umpluse un gol, ocupa spațiul în care aș fi putut să mă înec, mă refugiam în trupul ei, îi dădeam voie să mă arate lumii, să defileze cu marele ei pianist, fără să pricep ce anume o atrăgea la mine. Eram ursuz, așa cum fusesem întotdeauna. Eram asocial. Eram opusul a ceea ce putea fi considerat drept bărbatul ideal.

Ne vedeam când nu eram plecat în turnee. Asta era de ajuns pentru a-mi da un anumit echilibru. Când nu era ea lângă mine, aveam muzica. Iar când nu aveam muzica, era ea lângă mine. Într-un fel, o iubeam. La început, nu aștepta nimic în plus pe lângă ceea ce îi ofeream.

După care, hodoronc-tronc, îmi spusese că voia un copil. Să fi fost oare un scurt acces al ei de nebunie? Nu ea era însă cea cu mințile deranjate… aproape că uitasem asta. Să nu mă fi cunoscut ea, de fapt, niciodată cu adevărat? Să nu fi văzut, adică, ce mocnea în mine, de unde veneam? De unde să fi știut ea toate astea? Nimeni nu știa, nimeni în afară de ființa pe care o pierdusem. Carole nu vedea în mine decât ceea ce voia ea să reprezint.

Pentru a doua oară în viață, vrusesem să cred că puteam avea o existență normală, că puteam construi un viitor. Așa că îi făcusem acel copil. Pe Nathan.

Brusc, m-am oprit din cântat.

Oare de unde-i venise ei acea idee? Idee care avea să distrugă încet-încet echilibrul pe care-l crezusem dobândit odată pentru totdeauna. Cum să-mi fi putut eu închipui că întâlnirea cu Carole avea să-mi aducă dragostea unui fiu și să mă facă să mă întorc în această casă, după 20 de ani?

— Hai să alergi cu mine! a strigat Nathan din prag.

Am început să bombăn.
— Hai, tată, nu te mai închide în muzica aia a ta!

10
Altundeva

Lisa pleca la facultate. Se ducea la cursuri ca simplă spectatoare. Ar fi trebuit să-i spun că nu-i o chestie normală, dar nu eram în stare. N-aveam timp să mă cert cu ea. Și nici chef. Când încercam totuși să-i amintesc că risca să se rateze, îmi răspundea, sarcastic, că avea tot timpul din lume pentru studii. Amintirile pe care ni le fabricam în acel moment erau mult mai prețioase pentru viitorul ei decât niște cursuri neinteresante. Aș fi vrut – ar fi trebuit – să-i spun că era de-acum la vârsta la care-ți construiești propria viață și că anii de studiu nu mai pot fi recuperați, că existența ei, spre deosebire de a mea, nu se oprea și că nimeni nu face pauze în viață. Dar nu îndrăzneam.

Subita ei dorință de a asista la cursuri m-a luat prin surprindere. Nu voiam să vadă și ea asta. Mă uitam la ea cum se pregătește, cum își bagă laptopul în traistă și se privește rapid în oglinda de la intrare. Pentru un băiat voia oare să fie drăguță? Eu, care tot căutam lucruri pe care să le regret, tocmai îmi mai găsisem unul: mi-ar fi plăcut să-mi văd fata înfierbântată de o inimă care bate ca nebuna. Oare avea să fie o mare iubăreață? Nu părea deloc genul. Și asta numai din vina mea.

Acum ziceai că e pe fugă, părea foarte grăbită, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Cu toate astea, înainte de a ieși, s-a asigurat că plecarea ei nu mă deranja. I-am trimis o bezea din vârful buzelor. Când să deschidă ușa de la intrare, s-a întors către mine.

— Mamă… eu…

A oftat adânc, de parcă ar fi încercat să-și alunge gândurile din minte.

— Nu, nimic… stai liniștită. Ne vedem diseară, bine?

Ușoara șovăială din glasul ei m-a sfâșiat toată pe dinăuntru. M-am forțat să-i zâmbesc. Ea a tras adânc aer în piept și a dispărut în tăcere. Cu cât slăbiciunea mea căpăta mai multă amploare, cu atât imaginea Lisei devenea mai stinsă.

N-am stat mult să-mi rumeg singură gândurile. De când știam cu toții că sfârșitul mi-e aproape, surorile mele decretaseră împreună – și, ca de obicei, fără să se consulte și cu mine – să-și ia o zi pe săptămână și s-o petreacă împreună cu mine. Au apărut în preajma prânzului și m-au supus consultației săptămânale. Nu m-am împotrivit. Întotdeauna fuseseră mai tari decât sora lor cea mică. În plus, se simțeau mai liniștite – sau nu, în funcție de starea în care mă aflam – dacă puteau fi utile. Se înțeleseseră cu doctorii ca ele să-mi fie alături până la sfârșit. Mâinile lor erau singurele pe care le mai suportam, singurele care-mi puteau manevra corpul, chiar dacă mintea mea era complet detașată atunci când se ocupau de el. Nu mai eram acolo în acele minute, privirea mi se golea, carnea mea nu mai simțea nimic. Trupul nu-mi mai aparținea; cel puțin, avea grijă să nu-mi mai trimită niciun semnal de intruziune. Mă proteja. Tocmai el, care, altminteri, mă lăsa baltă! După aceea, surorile mele îmi pocneau din degete sub nas ca să mă întorc printre ele și mă asurzeau cu recomandările lor și cu sfaturile de a lua cutare pilulă mai degrabă decât alta.

Apoi – dar numai după acel sfert de oră medical – profitam și eu de prezența lor. Mâncam ca adolescenții pe măsuța cea joasă, ele mă serveau cu toate mâncărurile mele preferate, iar eu mă chinuiam să ciugulesc câte ceva ca să nu le dezamăgesc ori îngrijorez. Mă prefăceam, știau și ele foarte bine. Odată terminată masa, eu mă întindeam pe canapea, ele se așezau pe jos, cât mai aproape de mine, și stăteam de vorbă. Sau, mai bine zis, eu le ascultam vorbind. Îmi povesteau despre soții lor, despre nepoții și nepoatele mele, despre teama lor că îmbătrânesc – n-aveau încotro, erau obligate s-o facă –, voiam să se plângă, să-mi inventeze o criză a vârstei de 40 de ani, cu o mulțime de pretendenți. Îmi explicau hotărârea lor de a apela la injecții cu botox și de a se apuca de jogging. Eu râdeam. Asta le făcea bine și lor, și mie.

În ziua aceea, au dat-o pe amintiri din copilărie. O chestie foarte rară. De ceva vreme, fără ca asta să fi avut vreo legătură cu mine, trăiam toate trei în prezent. Niciodată nu vorbeam

despre trecut. Nu ne interesa. Noi trăiam.

Totul se schimbase însă. Mai ales pentru surorile mele, care se lăsau cuprinse de nostalgie. Eram trei persoane care încă mai împărtășeam istoria noastră comună. Din familia pe care o alcătuiam împreună cu părinții noștri și cu adorata noastră mătușă, nu mai rămăseserăm decât noi. Curând, n-aveau să mai fie decât două din acel trio de fete cu nume din alte vremuri.

Cum de putuseră mama și tata să aibă o idee atât de trăsnită? Astăzi, chestia asta nu mai șoca pe nimeni, dar, în copilăria noastră, opțiunea lor ne adusese numai râsete batjocoritoare și mișt ouri. Suzanne, Anita și Madeleine. De-acuma, ne puteam socoti niște avangardiste cu numele noastre, căci întâlneam la tot pasul fetițe pe care le chema ca pe noi, cel puțin eu și Suzanne. La Anita, încă nu se încheiase perioada de dizgrație. Ce caraghioslâc!

Eu apărusem la spartul târgului, cum se spune; o surpriză de ultim moment pentru niște părinți deja depășiți și istoviți. Dacă stau să mă gândesc, eu și fiică-mea avem chestia asta în comun, nu eram prevăzute în program. Ai mei lucrau într-un restaurant, viața lor însemna numai muncă, organismele lor vlăguite nu mai rezistaseră mult după pensionare. Și totuși, erau atât de fericiți să se instaleze în sfârșit la țară, în casa visurilor lor! Abia dacă apucaseră să se bucure de ea, căzând seceraț i unul după altul în mai puțin de doi ani. Un motiv să-mi convină că nu mai erau printre noi: moartea lor îi scutise să asiste la a mea. N-ar fi meritat să treacă printr-o așa nenorocire, când ei își sacrificaseră viața ca să ne-o facă pe a noastră mai frumoasă. Mai ales printr-o nenorocire cu mine, care îi chinuisem deja destul…

Suzanne, Anita și cu mine crescuserăm la restaurant, între clienți și bucătăria unde mama domnea ca stăpână absolută. Minuscula lor braserie – care nu se golea niciodată – era a doua noastră casă. Surorile mele, mai mari decât mine fiind, participaseră la educarea mea. Eram autonome în trei, chiar dacă eu fusesem mereu aparte, fapt explicabil în bună măsură prin vârsta mai fragedă și firea mai ștearsă, mai visătoare decât

a lor. Într-un fel, ele aveau să-și continue misiunea cu Lisa. Aveau să preia ștafeta în dădăcirea fiică-mii. Un noroc nemaipomenit să am niște surori, noroc pe care Lisa nu-l avea. Ea avea însă mătuși; cele mai bune, cele mai iubitoare, cele mai simpatice, cele mai invadatoare.

O imensă bucurie pe care o cunoscuserăm și noi. Sora tatălui nostru fusese pentru noi o a doua mamă. Pierderea ei fusese la fel de cumplită cum a fost și cea a părinților noștri. Genele nu erau prezente în familia noastră, speram din adâncul inimii să le fi luat eu pe ultimele. Sophie zburase din floare în floare toată viața ei, negăsind persoana potrivită cu care să și-o trăiască. Nu avusese copii, noi deveniserăm fiicele ei prin procură, așa că îi ajutase pe ai mei să ne crească. Împreună cu ea, luaserăm cu asalt expozițiile, sălile de cinema, bătuserăm toate magazinele. Venea cu noi și la activitățile educative din fiecare miercuri. Ne oferea acea bucățică de copilărie pe care părinții noștri nu ne-o puteau da. Se distra cu noi. Noi ne distram cu ea.

Anita și Suzanne își aminteau de verile când ea ne ducea în vacanță. Iar eu nu scoteam o vorbă.

— N-o să mai ajungi niciodată pe-acolo, mi-a zis brusc Suzanne.

S-a făcut fulgerător liniște. Una după alta m-au mângâiat pe creștet, eu am închis ochii ca să mă concentrez din nou asupra prezentului, esențialului. Am rămas așa o bucată de vreme, fără să ne mișcăm, fără să scoatem un cuvânt. O bucată de vreme care mi s-a părut fără de sfârșit. Însă necesară. Pentru mine, cel puțin.

Un hârâit ca și cum cineva și-a dres vocea ne-a făcut să tresărim. Lisa se întorsese de la cursuri fără ca noi s-o fi auzit. I-am zâmbit. Mi-a răspuns discret. Părea la fel de preocupată ca de dimineață, dacă nu și mai și. Mătușile ei m-au sărutat una după alta, apoi s-au ridicat ca s-o strângă și pe ea în brațe. Mă uitam la ele cu admirație, cum stăteau îmbrățișate toate trei. Era frumos. Era liniștitor.

Tare mi-ar fi plăcut să iau acea imagine cu mine, pe lumea

cealaltă. Oare ne păstrăm amintirile? Sau toate dispar? Mintea mea, în caz că va mai exista una sub o formă oarecare, avea oare să se poată refugia sau revigora în preajma acestor imagini pe care nu conteneam să le înmagazinez? Sau n-avea să fie decât vid? Neantul total? Ar însemna că am trăit degeaba. Că îmi pierdeam pur și simplu viața. Înăuntrul meu, însă, mă revoltam împotriva pierderii acelui lucru care o hrănise. Dragostea aceea a surorilor mele. Dragostea fiicei mele. Dragostea lui Vasco. Era oare moartea tăierea printr-o linie fermă și definitivă a tot ceea ce ai realizat cât ai trăit? Chiar n-aveam să mai rămân cu nimic? Respirația. Amintirile. Sentimentele. Urma ființelor dragi. Trebuia să abandonezi cu totul făptura care ai fost, să accepți că faptele tale, și hotărârile, și sentimentele dispar pentru totdeauna.

Golirea de sine.

În seara aceea, abia ce mă băgasem în pat, că Lisa s-a și strecurat lângă mine. Și-a lipit fața de umărul meu. Îi simțeam trupul la fel de încordat ca al meu, mai avea un pic și începea să tremure. Părea epuizată, măcinată de niște gânduri pe care nu reușea – sau nu îndrăznea – să le rostească cu voce tare. Se temea oare de mine? De tăcerea mea? Reținerea asta, distanța asta dintre noi erau de nesuportat.

— Ce-i cu tine, ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu în șoaptă.

S-a strâns ghem și m-a prins de mijloc, încleștându-se cu toată puterea. Mă ținea să nu plec. Ca în primele zile la școală, când nu se lăsa dusă de lângă mine.

— În afară de faptul c-o să mă lași baltă…

Lacrimile i s-au rostogolit pe trupul meu, își dădea voie să plângă cu mine. O mică victorie. O cunoșteam destul de bine pe fiică-mea, îi cunoșteam tăria de caracter, ca să știu că prefera să țină zăvorâtă în ea toată durerea. Cu taică-său, cu surorile mele își mai dădea drumul, mi-o confirmaseră chiar ei, dar, cu mine, niciodată. Am strâns-o în brațe cât am putut de tare, am legănat-o încetișor. Îi primeam hohotele de plâns fericită, oricât de tare mă îngrozea acea fericire. Eram un monstru de egoism. Dar n-aveam oare dreptul să fiu? Eu eram cea care trebuia să-mi

consolez fiica, eu și numai eu, cât mai eram aici. Ea trebuia să-mi poată spune în continuare totul, să-și deschidă inima până la capăt. Aveam să rămân mama ei, până la ultima suflare a vieții mele. Ea se ocupa de mine cum n-ar fi trebuit niciodată să trebuiască s-o facă, mă hrănea, mă supraveghea ca pe un copil, mă liniștea de îndată ce mă lăsau puterile, sărea să m-ajute, așa cum o face instinctiv orice mamă pentru copilul său. Inversarea asta de roluri nu-mi convenea deloc. Eu eram mama ei, până la sfârșit și chiar și dincolo de el, cel puțin așa îmi plăcea să cred. Pe de altă parte, n-aveam să-i împui capul cu vorbe, zicându-i că totul avea să fie bine, că avea s-o scoată la capăt, că era un om puternic. Ce știam eu? Nimic, absolut nimic. Speram din adâncul inimii să fie așa, dar n-aveam să știu niciodată când avea să iasă la liman și nici cum. De aceea, câtă vreme îi eram alături, câtă vreme puteam măcar să-i vorbesc, s-o strâng în brațe, trebuia să-i ușurez suferința, durerea, să accept că eram vinovată pentru tinerețea ei pierdută.

— Iartă-mă, iartă-mă, Lisa mea dragă…

— Nu ești tu de vină, mamă… știu că ai luptat… Nu pe tine sunt supărată. Ci pe toată planeta asta.

A plâns minute în șir, până să se liniștească. Apoi, încet-încet, s-a oprit din hohotit, și-a suflat nasul zgomotos, ceea ce ne-a făcut pe amândouă să izbucnim în râs, și a oftat din nou adânc, dar de astă dată de eliberare, de ușurare.

— Mamă… Mi-e teamă de un lucru…

A ieșit de sub pătură și s-a așezat pe vine în fața mea, așa că m-am ridicat și eu în fund. Își frământa mâinile răsucindu-și-le în toate părțile, de nici nu-i mai circula sângele prin degete. Îmi venea s-o prind de încheieturi ca s-o opresc, dar m-am abținut.

Mâinile erau prețioase.

Un gând ciudat care nu-mi mai trecuse prin minte de multă vreme.

L-am înăbușit și m-am concentrat asupra fiică-mii.

— Nu vreau să aflu chestii despre tine după… după ce o să pleci, mi-a mărturisit ea. Vreau să știu totul dinainte, să-mi povestești tu, cu gura ta…

Am simțit cum mi se cască un gol în stomac.

— Nu vreau sub nicio formă să am impresia că nu te cunosc, atunci când n-o să mai fii aici, a continuat ea. Nu vreau să rămân furioasă în urma ta. Nu vreau să-ți port pică și să-mi spun toată viața că ai vrut să-mi ascunzi nu știu ce chestie…

— Crezi că e cazul?

— Nu! De fapt, nu știu… Ești o persoană discretă, mamă… Asta mă frământă de vreo câteva zile, numai la asta mă gândesc. Nu știam cum să-ți spun… Așa că, dacă e totuși ceva care…

M-am gândit la tot ce nu știa Lisa despre mine. Nici nu îndrăzneam să-mi imaginez ce șoc ar fi pentru ea dacă ar afla acele lucruri după moartea mea. S-ar simți trădată.

M-a cuprins neliniștea.

Eram oare o străină pentru ea?

Ajunsesem oare o străină pentru mine însămi?

— Te înțeleg… și ai dreptate, ar fi groaznic… Și pentru tine, și pentru mine. O să mă gândesc la treaba asta, i-am promis eu.

Și-a decontractat umerii, ușurată că se eliberase de povara care o apăsa. Era rândul meu s-o iau în cârcă.

— E târziu, ar trebui să dormi, mi-a zis ea. Și eu la fel, de fapt!

M-a ajutat să mă întind într-o poziție confortabilă, s-a asigurat că aveam la îndemână calmantele de care aș fi putut avea nevoie peste noapte și m-a sărutat cu tandrețe. A ieșit din cameră, lăsând ușa întredeschisă. Ajunsesem ca un copil, nu mai dormeam niciodată cu ușa închisă și nici în întuneric complet.

Se zice că, în ultima clipă, ți se derulează întreaga viață prin fața ochilor.

Oare, la mine, acea ultimă clipă avea să fie întretăiată de blancuri? Sau ele aveau să fie umplute brutal, cu riscul de a-mi distruge seninătatea pe care o credeam definitiv dobândită și absolut necesară pentru plecarea mea din această lume? Trebuia oare să-mi tulbur liniștea pentru fiică-mea?

11
Undeva, în Bretania

Fiecare notă era o respirație. Nu mai știam unde sunt, dacă cineva mă ascultă. Era oare zi? Sau noapte? Nu mai conta… Nu mai aveam o existență proprie. Muzica îmi vampiriza întreaga ființă. Pianul era neantul meu. Oamenii au o viziune eronată asupra neantului. Văd în el haosul, bezna, convinși fiind că vor fi devorați de niște creaturi mitologice cumplite. Dacă aș avea măcar un strop de considerație pentru ei, le-aș demonstra că neantul este, de fapt, o sursă de pace. Că vidul este liniștitor. Nu mai există durere. Nu mai există suferință. Nimic care să te roadă pe dinăuntru.

— Tată, pot să te întreb ceva?

M-am oprit din cântat într-un vuiet de sunete grave și am mormăit că da, îl ascultam. Nathan se simțea tot mai în largul lui, nemaisfiindu-se să mă întrerupă. Îmi dobora toate zidurile de apărare. Aș fi preferat să nu fi simțit asta, dar în fiecare seară, când se ducea să se culce, eram fericit să știu că a doua zi dimineață aveam să-l văd din nou.

— S-au făcut patru ani de când trăiești aici… Întotdeauna m-am întrebat de ce ai cumpărat șandramaua asta…

Genul ăsta de întrebare, în schimb, mă cam nedumerea. Trebuia el să scormonească mereu, să caute să afle mai multe despre niște hotărâri sau lucruri care nu-l priveau și de care nu trebuia să știe niciodată.

— Nu-ți place priveliștea? i-am tăiat-o eu, răsucindu-mă spre el cu tot cu taburet.

A ridicat ochii spre cer, conștient că-l luam peste picior. Stătea în picioare în fața ferestrei mari cât tot peretele și se uita la mare. El, care o iubea atât de mult și care, de ceva vreme, își petrecea în preajma ei o bună parte din viață.

— Ba da, doar că e un pic cam trist iarna, aproape toate celelalte case sunt închise.

— Toată lumea știe că nu-mi place aglomerația.

Râsul lui m-a atras cum e atras fluturele de lumină. M-am

dus lângă el și i-am dat voie privirii mele să scruteze cealaltă parte a plajei, înspre apus. Nathan avea să fie centura mea de siguranță în următoarele ore, el avea să nu mă lase să beau până nu mă mai țineam pe picioare. Foarte rar mi se întâmpla să încerc așa o plăcere masochistă. Amintirile erau îngrozitor de plăcute, îmi sfâșiau inima, arătându-mi necontenit ceea ce pierdusem.

— Te simți rău, tată? Ești alb ca varul.

Am închis ochii câteva secunde ca să mă adun. După aceea m-am îndepărtat de fereastră și de toată tulburarea de mai devreme.

— Trebuie să mă rog de tine în genunchi ca să-mi dai un păhărel?

S-a uitat la mine cu îngrijorare. Am scobit până-n străfundul sufletului ca să-i ofer un zâmbet, era singurul om pentru care merita să mă chinui să simulez veselia.

— OK, tată! Un păhărel, dar cu condiția să-mi povestești despre șandramaua asta pe care o știi de atâta vreme. Păi, ce credeai? m-a întrebat el plin de ironie, văzându-mi stupoarea. Că nu știam că ai mai stat aici și înainte?

Deci, și el umbla cu fofârlica. Nicio problemă. Tot eu eram cel mai tare la șmechereli.

Mulțumită lui Nathan, ocupam acum mai mult spațiu în casă. Universul meu nu se mai rezuma doar la pian. Nathan mă îmboldea să merg cât mai departe de el, dar nu foarte departe totuși. Salonul, total deschis către mare, era destul de spațios ca să aibă loc pianul și două canapele imense pe care ne-am instalat, față în față. Ca doi adversari. Eu nu voiam însă ca acel moment al adevărului împărtășit cu Nathan să sfârșească într-o luptă. Aveam să-i livrez versiunea edulcorată a poveștii, dar suficient cât să mă lase apoi în pace și să priceapă că unele zone trebuiau să rămână pentru el secrete și interzise.

Pe vremea copilăriei lui locuiserăm cu toții în aceeași casă, mă văzuse preparându-mi băuturile. Paharul pe care mi l-a adus acum era perfect. Așchia nu sare departe de trunchi… Și eu pregătisem nu știu câte astfel de pahare pentru maică-mea,

încă din fragedă pruncie. Era, practic, singurul compliment pe care mi-l făcea. Nu mai eram fiul tatălui meu atunci când îi serveam băutura, eram doar „micuțul meu Joshua, ai învățat bine lecția".

— Câți ani aveai când ai ajuns aici? a atacat el problema.

— 17. La câteva luni după moartea lui taică-meu.

Să vin aici, pentru a locui în această casă, fusese – cel puțin la început – un adevărat infern. O luptă în care maică-mea și cu mine anulaserăm tot ce mai rămăsese dintr-o relație pe care niciodată n-o avuseserăm cu adevărat. Gândul, chiar și numai preț de o clipă, că femeia aceea era bunica fiului meu mi-ar fi putut declanșa o așa criză de furie, încât să ajung să-mi fac țăndări pianul.

Nu, de fapt, n-aș fi stare să fac așa ceva, pentru simplul motiv că asta era specialitatea maică-mii. Atacul ei imparabil prin care să mă distrugă. După moartea tatălui meu, îi făcuse pianul bucăți. Glasul, urletele ei îmi răsunau în continuare în cap. Vulgaritatea ei nu avea nicio limită, ca și meschinăria de a se răzbuna pe bietul om când acesta nici nu se răcise bine. Așa voia ea să-și sărbătorească eliberarea.

De parcă taică-meu ar fi fost un torționar. Niciodată nu-l văzusem ridicând mâna la ea, dimpotrivă, îi oferea tot ceea ce ea îi cerea, o umplea de cadouri, de atenții, o dusese în cele mai frumoase locuri din lume, unde era primit întotdeauna cu onoruri. Tatăl meu era unul dintre cei mai mari pianiști pe care i-au cunoscut contemporanii noștri. Hotelurile de lux, cele mai mari opere din lume, filarmonicile își deschideau porțile spre a-l primi, și spre a o primi implicit și pe ea, care îl însoțea. Urmam apoi eu, ca un animal de companie. Un animal de companie pentru ea, fiindcă îi dădeam o ocupație.

Nu pentru el.

Pentru el, eram urmașul.

Trebuia să învăț. Era musai să-i calc pe urme. Nu păstram nicio amintire a primei dăți când mâinile mele atinseseră o claviatură, iar picioarele îmi erau prea scurte ca să ajungă la pedale. Dar încă îmi auzeam tatăl povestindu-mi că mă pusese pe genunchii lui, decretând că, la trei ani, la fel ca Mozart,

trebuia să încep să cânt la pian.

Auzi la el, Mozart!

Greșise? Avusese dreptate? Întrebări total inutile.

Cum aș putea ști ce s-ar fi ales de mine dacă n-ar fi fost pianul? Oare maică-mea m-ar fi iubit mai mult dacă aș fi semănat mai puțin cu tata? Dacă n-aș fi fost portretul leit al acelui bărbat mai vârstnic decât ea, al acelui bărbat pe care ea îl sedusese, pe care-l iubise, căruia îi dăruise un fiu, dar care o închisese într-o lume în care ea nu-și găsise niciodată locul? În care nu putuse niciodată să se exprime? Taică-meu n-avea timp de petrecut cu ea. Timpul lui era drămuit; repetițiile lui, ale mele, supravegherea lecțiilor mele particulare, concertele lui, călătoriile, amantele care se mulțumeau cu câteva bijuterii și care, spre deosebire de maică-mea, nu-l băteau la cap tot timpul. Puteam să-i iert anumite excese femeii acesteia care mă adusese pe lume. Era prea tânără ca să accepte o asemenea viață, ca să accepte întemnițarea într-o astfel de viață. Ar fi meritat ceva mai bun. Ceva mult mai plin de miez decât fațada aia prezentată de ochii lumii. Maică-mea era exasperant de singură, nu reușise niciodată să se facă respectată în mediul acela în care taică-meu o înscăunase. Cred că fusese convins că avea să se descurce ea cumva. Văzuse în ea o frumusețe ametitoare, o făptură luminoasă – fără să observe cât de nesigură era. Nu-i descoperise suficient de devreme fragilitatea patologică.

După aceea, fusese prea târziu; apărusem eu.

De la iubire la ură nu-i decât un pas.

Descoperisem asta la moartea tatălui meu. Maică-mea voia să-i întineze memoria, să-l îngroape așa cum făcuse cu trupul lui, deși îl plângea cu disperare. Își pierduse farul călăuzitor, un far pe care-l ura, dar un far, până la urmă. Iar eu stăteam acolo, agățat de pianul omului pe care-l admiram mai mult decât orice pe lumea asta, bocind moartea unui tată cu care semănăm leit. Ea profitase de un moment al meu de neatenție pentru a se năpusti asupra pianului său și a-l profana. Auzul meu fin percepuse din celălalt capăt al casei strigătul de ajutor al coardelor suferinde. Mă chemau să le salvez, dar ajunsesem

prea târziu ca să mai pot face ceva, se duseseră după taică-meu, iar mama izbea claviatura cu tot ce-i cădea în mână. Cu o forță pe care nu i-o bănuiam, înșfăcase suporturile pentru bușteni din șemineu și se folosise de ei ca de niște leviere pentru a masacra carcasa de lemn a pianului. Găurile largi și plesniturile ireparabile pe care le producea o aduceau parcă în pragul orgasmului. Niciodată n-aveam să uit clapele ivorii care zburau prin aer și cădeau neputincioase pe podea. Maică-mea îi călca în picioare partiturile și le scuipa, blestemându-le în fel și chip. Distrugea tot ce ar fi putut aminti de taică-meu, râzând în hohote ca o dementă.

Când încă nu ieșisem din catatonia în care mă aruncase acel dublu dezastru, ea profitase de slăbiciunea mea făcându-mă să părăsesc casa în care crescusem, locul unde mă născusem, puținii prieteni pe care-i aveam, singurele repere pe care mă puteam baza. Cu banii lui taică-meu, cumpărase casa asta pierdută pe o faleză din Bretania, pentru a ne instala aici într-un tête-à-tête mamă-fiu total nesănătos. Ea, ticăloasa aia pe care nu puteam să n-o iubesc – era totuși mama mea –, credea că-mi poate interzice să cânt la pian. Singurul lucru care-mi putea aminti de existența lui taică-meu în viața mea. O înnebunisem cu totul dispărând de vreo câteva ori. Eh, nu fugeam de-acasă, mă piteam după câte o stâncă și mă uitam cum se foia prin casa asta pe care o alesese ca pe un mormânt pentru ea și pentru mine; mă aștepta să mă întorc, bând pahar după pahar, urlând după mine, strigându-și în gura mare dragostea strâmbă pentru fiul său. Maică-mea era îngrozită de ideea de a rămâne singură. Pe mine, singurătatea mă liniștea, mă făcea încrezător; pe ea, singurătatea o măcina. În felul ăsta, obținusem ce-mi doream. Dacă voia să n-o las de izbeliște, trebuia să-mi pună la dispoziție un pian. Așa că, până la urmă, cedase.

Trebuia să reînvii amintirea tatălui meu ca să încerc să mă nasc prin mine însumi.

— De ce ai plecat din casa asta când a murit mama ta? m-a

întrebat Nathan.

N-o să știi niciodată, fiule, că am făcut-o fiindcă *ea* m-a abandonat. *Ea,* care mi-a dat viață și pe care am pierdut-o.

— Am simțit nevoia să mă desprind de locul ăsta.

I-am aruncat o privire din care să înțeleagă clar că n-avea să obțină nimic peste ceea ce acceptam să-i spun.

— O să mă-ntrebi de ce am cumpărat-o înapoi acum patru ani? Trebuia să mă întorc aici, dar motivele le țin doar pentru mine.

Ea.

Trecuseră deja patru ani de când tot așteptam. Ce nu știa Nathan și n-avea să știe niciodată era că întoarcerea mea aici fusese animată de speranța disperată de a o regăsi. De speranța că *ea* avea să se întoarcă pentru mine. Că *ea* avea să mă ierte, în sfârșit. Era momentul să accept ceea ce era atât de evident.

Nu-mi mai rămânea decât să mă arunc în gol, în sfârșit.

Nathan s-a ridicat și a luat cele două pahare pe care le goliserăm. L-am privit cum le umplea din nou, dus pe gânduri. S-a apropiat din nou de mine, mi l-a întins pe-al meu, mi-a aruncat pachetul de țigări și s-a prăbușit la loc pe canapea, uitându-se țintă cu ochii lui de un albastru glacial în ochii mei la fel de reci.

— Mă bucur să fiu cu tine în casa asta, tată.

12
Altundeva

Lisa era singura care nu știa nimic despre cea care fusesem cândva. Într-o bună zi, știam sigur asta, Vasco sau una dintre surorile mele avea să-i povestească în locul meu.

De ce nu mă gândisem la asta mai înainte?

Răspuns cât se poate de simplu.

De frică.

Eram oare pregătită să retrăiesc totul pentru Lisa? La prima vedere, nu. Altminteri, de ce aș fi extirpat acea parte din mine? Să mă întorc în acele vremuri, la acele amintiri adânc îngropate; să trec din nou prin tot ce aveau ele mai plăcut, prin tot ce aveau ele mai dureros? De atâta amar de ani, le scosesem din propria existență!

Până într-atât, încât mă îndoiam că o mai cunosc pe tânăra femeie care fusesem cândva.

Sau poate că mă temeam pur și simplu să reînnod legătura cu ea.

Nu fusese ea oare ascunsă mereu în adâncul meu, pândind momentul în care avea să simtă o fisură ca să iasă din nou la iveală? Aveam să risc oare, pe ultima sută de metri a vieții, să-mi decepționez fiica, fără a mai putea să-i cer cândva să mă ierte? Aveam să-mi asum oare riscul de a i se oferi o perspectivă greșită asupra celor întâmplate, asupra celei care eram, a celei care ar fi trebuit să fiu?

Lisa merita, într-adevăr, să descopere cum fusese viața mea. Înainte de venirea ei pe lume. Înainte de apariția tatălui ei. Până atunci, negasem pur și simplu faptul că nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce făcusem înainte de ivirea lui Vasco. Îi povestisem despre mine de parcă m-aș fi născut când îl întâlnisem pe el. Firește, Vasco îmi oferise o viață inimaginabilă. Sfărâmase o mulțime de ziduri, mă ajutase să mă exprim, să devin o alta decât mine, cineva care, cu timpul, ajunsese până la

urmă să fiu chiar eu. Înainte de el însă fuseseră 25 de ani despre care Lisa știa extrem de puțin, atât cât să nu-și pună – să nu *îmi* pună – întrebări. Știa povestea bunicilor ei, vedea în prezent strânsa legătură pe care o aveam cu surorile mele, dar habar n-avea cine era cea care avea să-i fie mamă. Nu-mi cunoștea nici visurile, nici așteptările, nici speranțele sau ambițiile.

Eu, care mă temeam că moartea avea să mă șteargă de pe fața pământului, îmi șterseseem singură o parte din propria viață. O parte din mine era deja moartă de mai bine de 20 de ani. Mai aveam foarte puțin timp ca s-o readuc la viață, pentru o ultimă oară.

O ultimă tresărire.

Pentru binele fiicei mele și al meu, aveam să-mi înfrunt fricile și regretele.

În zilele ce au urmat, m-am pregătit să-mi deschid inima, să-i spun povestea mea în cuvintele mele, cu ochii mei. Un sentiment tulbure mă ținea însă în loc. În fiecare seară, Lisa se uita la mine cu teamă și plină de așteptări. În fiecare seară, mă eschivam, sub pretextul că eram obosită. O scuză neadevărată. De fapt, nu mă simțeam în largul meu în propriul apartament. Nimic, nici cel mai mărunt detaliu, nu mă ducea cu gândul la acea perioadă. Îndepărtasem totul ca să mă vindec, ca să uit, încât nu mai rămăsese absolut nimic. A-i spune… a-i explica pe îndelete, a mă povesti pe mine însămi mi se părea cu totul indecent în acel cadru. Mai ales că era cadrul care constituia a doua parte – cea secundară – a vieții mele.

Mi-aș fi bătut joc și de una, și de cealaltă.

„Acolo" însemna tot ce era mai tare, absolut, măreț, mai greu de înfruntat și, totodată, mai dureros. Nu trecea un minut fără să mă gândesc la remarca aceea a lui Suzanne: „N-o să mai ajungi niciodată pe-acolo". Era oare posibil? Încă mai puteam să hotărăsc ce să fac. Nu eram încă total dependentă de ceilalți și nici total neputincioasă. Mă întrebam dacă nu cumva așteptam ultima clipă pentru a-mi da voie să mă gândesc la acel „acolo". Pentru a lăsa să mă cuprindă acea chemare, să ocupe locul pe

care-l merita. Pentru a întrevedea posibilitatea de a reveni în casa aceea din Bretania. „Cabana" ei, cum îi zicea, înduioșată, mătușa noastră Sophie.

Și-o cumpărase din puținii săi bănuți, când eram eu mică. Acolo ne petrecuserăm toate vacanțele școlare. Ai mei ni se alăturau și ei vara, preț de două săptămâni. Momentele acelea se numărau printre cele mai frumoase amintiri din copilăria noastră. Acolo, viața mea luase o cu totul altă turnură. După moartea mătușii Sophie, casa ne revenise nouă. Eu rămăsesem ca de piatră. Refuzam să mai dezgrop acea perioadă cu care mă luptasem atâta. Suzanne și Anita se duceau periodic să stea la cabană. Eu nu mai călcasem pe-acolo de la vârsta de 23 de ani.

Înainte de a-i spune Lisei despre planul meu, chiar dacă n-aveam nevoie de permisiunea ei, era totuși imperativ ca Vasco și surorile mele să mă susțină.

Am început cu cel mai ușor de convins. Cel puțin, așa speram. Bărbatul vieții mele, cel care mă asculta orbește și care avea să-mi acorde toată încrederea lui. Am profitat de absența Lisei și i-am cerut să treacă pe la mine când o să aibă un pic de timp. Nu s-a lăsat așteptat: în 10 minute a fost la ușă. M-a ascultat, așezat în fața mea, fără să mă întrerupă, cu o figură de o neutralitate calculată.

— Bun, acum știi tot… aș vrea să plec cât mai repede cu putință. Cât încă mai pot…

S-a ridicat de pe scaun, apoi a început să se foiască încolo și-ncoace prin salon, fără a-mi mai da vreo atenție. Tăcerea a devenit apăsătoare.

— Nu zici nimic?

— Îți mulțumesc, a murmurat el. De nu știu când visam s-o faci. Nu să te duci acolo, bineînțeles, ci să vorbești cu Lisa. Nici nu-ți închipui cât de ușurat mă simt. Mi-era teamă că va trebui s-o fac eu…

S-a uitat din nou în ochii mei, zâmbind, ca de obicei, deși cu o ușoară umbră de tristețe pe chip.

— Mai greu o să fie să-ți convingi surorile.

— Da, așa cred și eu.

A venit și s-a așezat lângă mine, deschizându-și larg brațele. M-am cuibărit la pieptul lui și i-am mulțumit în șoaptă.

— Știi că n-o să găsești mare lucru ducându-te acolo, mi-a zis el.

— Nu merg acolo ca să găsesc ceva. Merg fiindcă acolo trebuie să stau de vorbă cu Lisa și fiindcă vreau să mai văd locul acela, înainte să… Dar acum, drept să-ți spun, parcă-i cam ciudat să discut lucrurile astea cu tine, nu ți se pare?

A izbucnit în râs și m-a strâns și mai tare în brațe.

— Dacă asta te face fericită, atunci e tot ce contează.

Vasco și generozitatea lui. Cum de putea reacționa atât de senin, fără nicio urmă de ranchiună sau de venin, la ceva care se opusese într-un fel poveștii noastre? Cel puțin, din perspectiva mea. Perioada de *dinainte* mă învățase să-mi reprim sentimentele – puteau deveni periculoase.

— Foarte bine, dar venim și noi cu tine, a fost răspunsul Anitei.

Răspuns validat de încuviințarea din cap a surorii noastre celei mai mari.

— Sunteți drăguțe, dar n-am chef de voi acolo.

— Poftim? s-au revoltat ele într-un glas.

Aș fi vrut să râd de mutrele lor indignate, dar nu era momentul; pe de altă parte, nu puteam decât să le mulțumesc pentru că-mi ofereau necontenit acel spectacol al duetului lor.

— E o chestie între mine și Lisa. Nu vreau să vă amestecați și voi. Eu trebuie să-i spun. Nu voi. Vă știu foarte bine, n-o să vă rabde inima să nu vă băgați, să nu vă spuneți și voi punctul de vedere. O s-o faceți după aia, dacă o să v-o ceară ea.

— E absurd. Ești foarte fragilă, o să te obosești prea tare.

Voiau să mă protejez. Iarăși și iarăși.

— Ei, și? O să trăiesc mai puțin cu câteva săptămâni sau câteva zile… Ce-o să mai conteze, dacă asta o să-i facă bine Lisei? Între a aștepta aici sau a profita de un timp petrecut acolo cu fiica mea, pentru a-i povesti tot ce am să-i povestesc, alegerea e cât se poate de evidentă…

— Nu-i nimeni acolo în perioada asta a anului!

Știam prea bine. Era perfect.

— Aveți încredere în Lisa c-o să vă sune dacă nu mă simt bine. Vă accept și valizele cu medicamente, și telefoanele zilnice. Și vă promit că n-am să mă pun inutil în primejdie.

M-am apropiat de ele și le-am prins de câte o mână.

— Am nevoie să mă înțelegeți, să mă susțineți. Nu vreau un război între noi… la un moment dat, asta s-ar răsfrânge asupra Lisei. Nimeni nu vrea asta.

— Tare mi-e teamă c-o să fii dezamăgită, mi-a mărturisit Suzanne.

— De ce-aș fi? Nu vreau decât să mă împac cu acea parte a vieții mele și să-mi fac fiica fericită. Iar pentru asta trebuie să mă duc acolo.

— Chiar nu ți-e teamă deloc?

— Nu… îmi prinde chiar bine, nici nu vă puteți închipui.

Teama îmi dispăruse de îndată ce luasem această hotărâre. Angoasele mele nocturne se domoleau și ele. Îmi înfruntam propria viață pentru a-mi fi mai ușor s-o părăsesc. Era incredibil de bine să te simți împăcat. Aveam suficientă încredere în corpul meu încât să mă lase să-mi îndeplinesc misiunea pe care mi-o asumasem spre binele Lisei și al meu. Aveam să lupt cu îndârjire ca să rezist atât cât era necesar.

Și aveam să revăd marea… Pentru ultima dată…

13
Undeva

Dacă mi-aș fi putut urî fiul, l-aș fi dat pe ușă afară, cu tot cu întrebările lui tâmpite! Mi-era însă imposibil. Eram total neputincios în fața lui.

El cerea.
Eu executam.

După acel salt în trecut, eram sfâșiat de dragostea pe care o simțeam pentru el – blestemată fie Carole – și tot restul… Îmi voia răul, de fapt? Îmi întindea oare o capcană? Era cumva pus de maică-sa să-mi afle toate tainele? Să fi moștenit-o pe bunică-sa, cu pornirile ei sadice împotriva mea?

Ar fi fost mult mai simplu așa, m-aș fi putut debarasa de el fără niciun fel de scrupule. În realitate însă voia să mă cunoască, să recupereze timpul pierdut, fiindcă mă iubea. Se străduia să mi-o dovedească în fiecare zi prin răbdarea, prin umorul și atențiile lui. În ciuda precauțiilor sale, îmi zgândărise fără să vrea – cum să fi vrut așa ceva? – buba cea mai dureroasă, rana cea mai adâncă. Aceea niciodată vindecată, pe care nimeni și nimic, nici măcar iubirea lui n-ar fi putut-o cauteriza.

Mă mitraliau amintirile, și nu mai puteam închide ochii fără s-o văd.

Pe *ea.*

Cum de putea Nathan, care nu trăise niciodată agonia pasiunii, să înțeleagă de ce țineam atât de tare să mă autodistrug? Mi-ar fi plăcut să fiu înzestrat cu generozitate și curaj; să-i spun tot, să-i povestesc tot, să-i mărturisesc tot. Mi-era imposibil. Și mă temeam că n-aveam să mă mai pot controla dacă-i cedam. Nu credeam în puterea eliberatoare a cuvântului. Confesiunea mea avea să facă totul real și avea să fie

distrugătoare.

Și nu mai voiam ca Nathan să se îndepărteze de mine. Simpla lui prezență, deși o respinsesem la un moment dat, mă făcuse dependent de el. Îl urmăream prin toată casa. Îi observam candoarea, tinerețea, vitalitatea, speranțele într-o lume mai bună. Într-o lume în care tatăl său să fie liniștit… El îmi slăbise hotărârea de a încheia cu toate. Doza de omenie pe care mi-o insuflase îmi amâna plănuita extincție, la care totuși nu renunțasem.

Aveam oare să îmbătrânesc ispășindu-mi păcatele pentru salvarea lui Nathan?

Doar muzica și alcoolul mă mai calmau.

— Tată?

Mai trebuia însă ca și fiu-meu, pentru care-mi sacrificam moartea, să mă lase în pace!

A dat ocol pianului, fără a îndrăzni să-l atingă.

— O să-ți reiei concertele, într-o bună zi?

— Ai uitat că nu mai am bani?

— N-am uitat, stai liniștit…

Într-adevăr, eram pe cai mari când pusesem capăt colaborării noastre. Nenorocitul îmi scotocise prin partituri, cu complicitatea lui Carole. Amândoi mă băteau la cap, cât era ziua de lungă, ca să compun din nou. „Relansează-ți și tu cariera", îmi ziceau ei, condescendenți. Ieșeau împreună și nici măcar nu se mai fereau de mine când și-o trăgeau. Dacă asta-i distra pe ei… Credeau că, dacă mă forțam, avea să-mi vină din nou inspirația. Nu înțelegeau nimic din lucrurile astea. Hotărâți să mă facă să cedez, încercaseră – și reușiseră – să pună mâna pe vechile mele creații. Cele pe care niciunul dintre ei nu le auzise și nici n-avea să le audă vreodată. Evident, acestea erau ale *Ei.* Profitând de un moment de neatenție, ticălosul ăla, care, orice s-ar spune, știa totuși să se descurce la pian, îndrăznise să se așeze la al meu și să-și încerce mâna. Recunoscusem preludiul, în ciuda falsărilor și a totalei neînțelegeri a compoziției. Un piron înfipt în inimă nu mi-ar fi pricinuit mai multă suferință. Carole –

pe care nu o mai suportam de ani întregi – aplauda ca proasta. Stupiditatea ei era de toată jena. Nathan, care n-avea decât 13 ani, îi implora să înceteze, strigându-le că n-aveau dreptul să facă așa ceva. Îl atenționasem de nenumărate ori să nu se atingă niciodată de partiturile mele, și mai ales de acelea. Acelea erau sfinte. Fiu-meu plângea de groază că aveam să-mi ies din minți. Avea dreptate să se teamă. I-am aruncat o privire imploratoare și i-am zis: „Du-te de-aici, Nathan". Gândind în sinea mea: „Ferește-te de mine". S-a dat câțiva pași în spate. Nu destui, după cum urma să-mi dau seama când era prea târziu.

O cortină neagră mi se lăsase peste ochi, o durere cum rareori îmi fusese dat să trăiesc mi se învârtejea în cap, îmi pierdusem complet controlul asupra mea. Eu, care aveam întotdeauna grijă să-mi protejez mâinile, îl smulsesem pe impresarul meu de la pian, aruncându-l cât colo. Și lovindu-l apoi, iar și iar. Încercase să se apere, dar nu putea face nimic în fața furiei care pusese stăpânire pe întreaga-mi ființă. Îl loveam ca să scot din mine toată mânia pe care o adunasem, suferința, singurătatea aia care de atâția ani nu mă mai părăsea. Izbeam cu pumnii ca să uit că oamenii ăia murdăriseră tot ce avusesem mai frumos în viață. Nici urletele lui Carole, nici tânguielile disperate ale lui Nathan prin care-mi cereau amândoi să mă opresc nu reușiseră să mă smulgă din acea demență. Când celălalt încetase să mai miște, mă aruncasem asupra mobilelor, tuturor lucrurilor – exceptând pianul – care-mi ieșeau în cale. Fusese nevoie de patru inși și de mai multe seringi cu tranchilizant ca să pot fi stăpânit. Urmaseră o internare într-un centru psihiatric închis, pentru aproape un an, unde cântasem pentru ceilalți nebuni, un divorț costisitor și, în subsidiar, apusul carierei. Fără a mai vorbi de întoarcerea mea în acest cavou.

— Sunt sigur că, dacă ai vrea, n-ar fi o problemă, a continuat el. Au trecut cinci ani, tată.

— Am cântat în fața publicului mai bine de 25 de ani, cred că am tras destul de mine.

— Nu ți-e dor s-o mai faci?

Deși nu-mi prea venea, am afișat un zâmbet ironic.

Niciodată nu mă lăsasem îmbătat de succes. Respectasem pur și simplu testamentul și ultimele dorințe ale tatălui meu. Trebuia să continui tradiția. Să intru în clubul exclusivist al celor mai buni pianiști din lume. Singurul reper după care urma să mă ghidez în așa-zisa mea viață. Așa că îmi ascultasem tatăl și după moartea sa. Nenorocul meu fusese că aveam talent. Unii chiar ziceau că l-aș fi întrecut pe tatăl meu în virtuozitate. Nu-mi păsa. Nu eram mânat de dorința de a-l depăși. Nu mă răzbunam pe el. Mă supuneam voinței lui. O mare diferență. Pusesem capăt acestui blestem nelăsându-l pe Nathan să studieze pianul, în ciuda rugăminților și insistențelor lui Carole.

Flacăra aceasta trebuia să se stingă odată cu mine.

Toți anii aceia, care ar fi putut fi minunați dacă *Ea* n-ar fi plecat, fuseseră un veritabil calvar. Nu suportam să dau spectacole. Nu mă interesau deloc călătoriile, turneele muzicale, festivalurile unde trebuia să vorbești cu ceilalți, să-i feliciți pentru prestația lor artistică. Îi ascultam, făceam remarci despre interpretarea lor, le recunoșteam calitățile. Dar să mă înjosesc până la a-i complimenta, asta niciodată. În cea mai mare parte a timpului, eram lăsat în pace, fiindcă lumea fugea de mine. Celor mai mulți, din câte s-ar părea, le era frică de mine. Refuzam întotdeauna să împart scena cu cineva. Era unica ocazie pe care o aveam pentru a profita de propriul statut. Ziceau că sunt arogant, dar mie îmi convenea, fiindcă asta mă ferea de orice apropiere.

Și apoi, mai erau toate celelalte. Avioanele, așteptările interminabile din aeroporturi, nopțile de nesomn din hoteluri, pe care mi le petreceam la fereastră, contemplând cu indiferență orașele în care performam. Beam vinuri de Bordeaux și mă anesteziam, în căutarea unui strop de odihnă. Și mai beam și mă anesteziam și înainte de a urca pe scenă, fiindcă ajunsese un chin să îndur privirile acelea ațintite asupra mea. Substanțele ingurgitate mă făceau să intru într-o lume în care nu mai percepeam nimic din ce se-ntâmpla în jur. Când trebuia să intru pe scenă, îmi fixam ca reper pianul – singurul meu prieten, singurul meu aliat – și mă duceam spre el ca un disperat. Odată

așezat pe taburet, simțeam alcoolul curgându-mi prin vene și parcă vedeam o cușcă ce cobora și mă împrejmuia, pentru a mă ascunde de ochii celorlalți și a mă lăsa să retrăiesc artificial cele mai frumoase clipe din viața mea. Mă duceam departe, în limburile vechilor mele amintiri, devenind aproape de neatins.

— Sincer să fiu, nu-mi lipsesc deloc concertele, i-am răspuns în cele din urmă lui Nathan.

— Păcat, mi-ar fi plăcut să te mai văd pe scenă. Îmi plăcea mult când îmi dădeai voie să vin și eu.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, fiule.

— Chiar nu e nimic care te-ar face să mai concertezi?

— Am pierdut-o pe singura persoană cu care și pentru care aș relua recitalurile.

Ce-mi venise? Așa o putere avea Nathan asupra mea, încât mă destabiliza cu totul. Avea inteligența de a mă face să vorbesc.

— De cine-i vorba?

— N-o cunoști și nici n-o vei cunoaște vreodată.

— A murit?

Gândul, fie doar și pentru o clipă, că ea n-ar mai fi pe acest pământ mi se părea supliciul absolut. Dacă aș auzi că ea nu mai există, dragostea lui Nathan n-ar mai putea nicicum să mă salveze. M-aș arunca în gol cât ai clipi, fără niciun fel de regrete sau remușcări. Singurul lucru de care mă agățam era certitudinea că ea respira în continuare același aer ca mine. Mâinile au început să-mi tremure necontrolat și mi s-a tăiat respirația. Fiu-meu mi-a întins paharul plin, l-am golit și i l-am dat înapoi. M-am așezat din nou la pian și i-am răspuns cu sinceritate. Și cu fatalism.

— Eu sunt cel mort pentru ea, Nathan.

14
Pe un drum

Trebuise să renunț la locul meu de la volan. Nu maieram în stare să conduc. Lisa nu se simțea suficient de experimentată ca s-o facă ea. N-avea rost s-o oblig la un stres în plus. Așa că, după ce-mi promiseseră solemn că n-aveau să rămână cu noi, acceptasem escorta surorilor mele. Recunoșteam că planul meu avea o mare hibă; era cam târziu să pornesc, neasistată, într-o aventură cu fiică-mea. Pierdusem acea ocazie, irepetabilă. Îmi asumam asta. Aveam de ales?

Era nevoie de două mașini pentru acea călătorie, una aveam s-o păstrăm noi, în caz de nevoie. Anita a plecat înainte, ca să umple frigiderul și să pregătească cele necesare prin casă, rămasă închisă mai bine de șase luni. Organismului meu slăbit i-ar fi fost foarte greu să suporte temperatura glacială care domnea, probabil, acolo. Aveam să petrecem o seară împreună și, deși ardeam de nerăbdare să rămân singură cu Lisa, mă bucuram de cele câteva ore în patru, acolo. Și ele, și eu aveam să înmagazinăm niște imagini. După care, cine știe? Poate că Lisa avea să mai meargă pe-acolo cu mătușile ei, fără mine. Poate că astfel ele vor fi cele care s-o ajute să se obișnuiască puțin cu locul acela.

Pe jumătate întinsă pe bancheta din spate a mașinii lui Suzanne, refăceam în minte momentul plecării, care nu fusese chiar atât de luminos cum mă așteptam. Avusesem o noapte agitată și mă trezisem într-o zi urâtă. Aveam să profit de acel drum ca să-mi revin pe cât posibil și, mai ales, ca să încerc să trec peste momentul despărțirii de Vasco. Bravaserăm amândoi, ținând în noi o mulțime de sentimente contradictorii. Citisem în ochii lui ce gândea. „Să fie oare ultima dată când te văd?" Groaza că așa era mă copleșise, nu mai voiam să mă gândesc la asta. Ca să nu ne întristăm de tot, mă cuibărisem la pieptul lui, iar el mă strânsese în brațe o bună bucată de timp.

— Să vă distrați bine, ca între fete, îmi șoptise el.

— Poți să fii sigur.

Când se pregătea să-și desfacă brațele, mă agățasem de el. A fost rândul meu să-i vorbesc în șoaptă.

— Vasco, în caz că…

Gura lui atingându-mi părul.

— Știu.

Ca să nu mă mai gândesc la asta, mi-am ridicat privirea spre cer. În acea ultimă călătorie într-acolo, am putut contempla în sfârșit norii, razele discrete ale soarelui iernatic ce se strecurau printre ei. În copilărie, fiind fata cea mai mică, stăteam întotdeauna înghesuită între surorile mele, la mijloc. În vreme ce ele se ciondăneau, eu mă suceam mai-mai să-mi rup gâtul, ca să văd măcar un colț de cer albastru și să-mi las mintea să zburde. Născoceam tot felul de povești, auzeam acorduri muzicale, mă duceam departe, într-o lume de vis. Acolo mă simțeam liberă, ușoară ca un fulg. Ce senzații plăcute…

Acum, aveam tot spațiul din lume ca să moțăi, legănată de muzică și de murmurul conversațiilor dintre Lisa și surorile mele mai mari. Aveam din nou sentimentul că plutesc, că nu mai sunt cu totul prezentă. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că o să mă mai întorc acolo. Trebuise într-adevăr să mi se apropie sfârșitul, ca să-mi dau voie s-o fac. Aș mai fi simțit oare această chemare dacă surorile mele n-ar fi pomenit de amintirile noastre din vacanțe și dacă Lisa nu m-ar fi îmboldit? Începeam să mă conving că da, fiindcă simțeam cuprinzându-mă o bucurie de nedescris, copilărească, la gândul de a revedea acea plajă și acea mare care mă făcuseră cândva fericită. Promiteam să am suficientă grijă de mine pentru a merge încă o dată prin nisip, singură și fără niciun ajutor; pentru a străbate de la vest spre est ansa aceea mărginită de case și de cedri. Fusesem foarte fericită acolo; crezusem în fericirea totală, absolută, după care renunțasem.

Fiecare amintire la timpul ei, Madeleine.

În acești ultimi 20 de ani, consumasem o grămadă de energie inconștientă ca să țin totul zăvorât în adâncul memoriei mele. Aveau să apară regretele, dar eram pregătită pentru câteva lacrimi, ceva enervări și o poftă de a sparge totul în jur, numai să retrăiesc ceea ce constituia partea cea mai importantă a momentelor fericite din viața mea. Nu conta că ele se petrecuseră atât de demult. Lisa avea să le țină vii în continuare. N-aveau să se fi petrecut degeaba.

În partea de răsărit a unei plaje

— Madeleine!

— Mamă! Trezește-te…

O mână atingându-mi ușor coapsa.

— Hai că ajungem, a mai zis Suzanne, cu o voce blândă. M-am gândit că n-ai vrea să pierzi nimic.

Mi-au trebuit niște secunde bune ca să-mi amintesc unde eram. Un val de adrenalină, care m-a făcut să uit pentru o clipă cât de delabrat îmi era corpul, mi-a îngăduit să mă ridic. Aproape că se înnoptase, dar am recunoscut imediat străduța pe care ne aflam. Suzanne oprise, așteptând să mă trezesc. Făcuse un ocol ca să ajungem prin est și să mergem de-a lungul plajei înainte de a ajunge la cabană. I-am căutat privirea ca să am certitudinea că într-adevăr am ajuns – că m-am întors acasă, mi-am zis în sinea mea. Soră-mii i-a fost foarte greu să-mi zâmbească, dar era superputernică și a reușit. Fața îi strălucea toată de dragostea pe care mi-o purta. O emoție sălbatică, violentă chiar, mi-a străbătut trupul de sus până jos, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. Suzanne mi-a întins mâna, eu m-am prins de ea.

— Ești pregătită?

Incapabilă să scot vreun cuvânt, m-am mulțumit să încuviințez din cap. Soră-mea a răsuflat încetișor ca să se adune și s-a concentrat din nou pe condus, dar fără să-mi dea drumul la mână. Mă însoțea, mă ducea cu ea. Lisa se uita la noi, tăcută și emoționată, îi simțeam bătăile iuți ale inimii, fiica mea era conștientă că trăia un moment important, că asista la el pe viu,

și că-l împărtășea cu mine. Mașina a coborât ușurel strada, vedeam totul cu încetinitorul, am recunoscut câteva case, altele erau noi ori făcuseră obiectul unor extinderi – familiile sporeau chiar și aici, în locul acesta pe care-l credeam încremenit în timp. Iar apoi s-a ițit din întuneric plaja, spuma albă lumina în bezna tot mai groasă a nopții, falezele și-au dezvelit și ele silueta, le știam fiecare contur, fiecare cotlon. Aș fi putut sări de pe o stâncă pe alta, cu ochii închiși.

Totul se schimbase și, în același timp, nu se schimbase nimic.

Era frumos, pur și simplu.

Am rulat în continuare, iar plaja a dispărut. Pe la mijlocul șoselei ușor ridicate ce mergea în paralel cu linia litoralului, Suzanne a încetinit. Ceața subțire ridicată din mare se împrăștia în haloul de lumină al câtorva lampadare – aceleași de demult. Am coborât geamul ca să simt vântul, aerul marin plin de iod. Am inspirat adânc, fără nicio dificultate, fără niciun fel de furnicături în fundul gâtului. Am auzit în depărtare vuietul valurilor. După cât de puternic răsunau, am știut că era perioada fluxului.

— Hai la cabană! am zis.

În partea de apus a unei plaje

Anita a ieșit în trombă, de îndată ce mașina a fost parcată în grădină. S-a năpustit asupra portierei din dreptul meu.

— Ai ajuns!

I-am zâmbit mai-mai să-mi rup obrajii. Nu-mi venea să cred că mi-era dat să mai trăiesc așa o stare, când bucuria îți explodează pur și simplu în suflet, acoperind toate suferințele. N-a durat însă mult, și realitatea m-a ajuns din nou din urmă, atunci când mușchii anchilozați după atâta drum nu m-au lăsat să merg fără să mă sprijin de ea. Mi-am plecat fața obosită pe umărul său și am înaintat încetișor, urmată de Lisa și de Suzanne. În sfârșit, am intrat în casă. Cum de mirosul acela de nisip și sare putea fi în continuare atât de puternic? Și cum de-mi rămăsese intact în memorie?

— Du-mă afară, te rog!

— Ești sigură? E destul de frig.

— Doar două minute, și mă întorc la căldurică. Ai reușit să faci focul, nu-i așa?

A râs și m-a luat cu ea. Nu m-am uitat deloc la lucrurile dinăuntru, aveam tot timpul. Terasa domina marea atotputernică ce ni se așternea la picioare. Apele fluxului rodeau partea de jos a scării dinspre plajă. Când stăteai acolo, te puteai închipui singur pe lume, complet izolat, și totuși ferit de toate.

Vântul bătea în rafale, frigul îmi mușca din carne, părul îmi fâlfâia, mângâindu-mi fața.

Eram vie.

Eram vie.

Încă.

— Am ajuns, m-am întors.

Cuvintele astea azvârlite înspre orizont…

Numai el mă aștepta.

Am trecut din brațele Anitei în cele ale Lisei. Iar Lisa m-a sărutat pe obraz.

— Pari atât de fericită, mamă! Și atât de tristă, în același timp!

— Nu e tristețe, e nostalgie.

Era îngrijorată, plină de întrebări.

— Am o mulțime de lucruri să-ți povestesc, am anunțat-o eu.

Cât ele au pregătit cina, eu am stat înfofolită într-o veche pătură tricotată pe care Anita o ținuse toată ziua la aerisit. Cuibărită pe canapeaua de lângă șemineu, redescopeream cabana lui Sophie. Surorile mele nu schimbaseră aproape nimic, nu fusese făcută nicio modificare. Casa aceea nu avea în continuare niciun farmec, nu semăna deloc cu o vilă de stațiune balneară, dimpotrivă. Sophie râdea zicând că e drăguță și elegantă. Ce voia ea era o casă la mare. Și o obținuse. O construcție de beton din anii 1970, cu ferestre mari și culisante, dar care nu prea mai culisau deloc, și cu niște lambriuri coșcovite pe pereți, pe care erau prinse în piuneze niște calendare din vremuri imemoriale, hărți ale regiunii și gravuri

maritime străvechi – absolut oribile. Și totuși, mi se păruse întotdeauna perfectă. Așa era și acum. Îmi aducea aminte de parfumul și dulceața copilăriei. Mi s-a strâns inima gândindu-mă la fetița plină de visuri care fusesem cândva. Ce-ar zice oare dacă m-ar vedea așa? Probabil că s-ar întrista, dar s-ar simți și ceva mai liniștită văzând că m-am întors.

— La masă! s-a auzit trilul Anitei.

M-am alăturat lor, fără a interveni în discuția pe care o începuseră și care-mi dovedea câtă dreptate avusesem să facem această călătorie. Cum de nu mă gândisem și singură să umplu golurile din povestea fiică-mii? Povestea mea era o parte dintr-a ei. Le ascultam și-mi dădeam seama de norocul pe care-l aveam că asistam la acea conversație, aș fi putut să nu fi fost de față. Le priveam din afară, dar eram încă acolo. Mai târziu, când aveau să mai vorbească despre mine, despre noi, despre locul ăsta, aveau oare să mai aibă impresia că sunt lângă ele? Aveau să mă mai simtă oare în preajma lor? Lisei nu-i venea să creadă că mătușile ei – mereu puse la patru ace – putuseră să-și petreacă vacanțele în acest colb al trecutului, să doarmă în niște paturi ale căror cearșafuri scămoșate de atâta folosință păstrau, chiar și proaspăt spălate, un ușor miros de mucegai. Și mai observase și coabitarea obligatorie cu nisipul despre care nu se mai putea spune când ajunsese acolo. Dacă te aventurai desculț pe dalele de gresie, aveai impresia că tocmai te-ai întors de pe plajă. Cum să nu mă umfle râsul? Eram acolo, încă mai eram acolo, și puteam să iau parte la tot ce se-ntâmpla. Ba chiar era de datoria mea s-o fac. Am schimbat o privire amuzată cu surorile mele. Toate ne-am gândit la același lucru.

Unu. Doi. Trei.

— Suntem în vacanță! am răcnit toate în cor.

Lisa a tresărit văzându-ne așa de complice în rememorarea copilăriei noastre. În ciuda celor șase, respectiv șapte ani care ne despărțeau ca vârstă, surorile mele rămâneau, în timpul vacanțelor, niște fetițe surescitate, avuseseră întotdeauna grijă să nu mă excludă, să mă coopteze în tot ce făceau. „Suntem în vacanță” era strigătul nostru de regrupare când ajungeam la

cabană și trepidam toate de nerăbdare pentru ca Sophie să ne lase să ne ducem cât mai repede în apă. Întotdeauna câștigam. Mătușa ceda în fața figurilor noastre imploratoare și deloc inocente. Hainele din valize zburau până-n tavan ca să punem cât mai repede mâna pe marele Graal, costumul de baie. Nu mai stăteam să ne luăm și prosop. Prima care ajungea la ușa-fereastră o deschidea, ultima uita s-o mai închidă în urma ei. Zăvorul portiței se deschidea pentru câteva săptămâni bune, iar noi coboram desculțe, în ciuda pietricelelor care ne înțepau, scara de beton ce ne ducea în paradis: pe plajă.

Cât a durat cina, fiicei mele i s-a povestit despre verile petrecute pe plajă, despre picnicuri, despre laborioasele teme de vacanță făcute dimineața pe masa din bucătărie, despre băile în mare la orice oră, uneori chiar înainte de culcare, și care ne făceau pielea vineție din cauza temperaturii, despre nopțile în dormitorul de la mansardă, până când Sophie instalase niște pereți despărțitori ca să avem fiecare camera ei. Dar și despre iernile de-acolo. Despre serile cu clătite și jocuri de societate lângă focul din șemineu, despre plimbările pe vreme de furtună după care ne trebuiau câteva ore bune ca să ne încălzim în pulovere și șosete de lână care ne făceau să ne scărpinăm întruna, dar pe care le adoram. Mai aveam și acum senzația de mâncărime.

Brusc, m-am simțit vinovată. Lisa ne asculta de parcă i s-ar fi istorisit o poveste miraculoasă, cu zâne, spiriduși și covoare zburătoare. Zâmbea, râdea, comenta. Cum de o putusem lipsi de o așa bucurie? Doar ca să mă apăr de un trecut de care mă detașasem fără a-l fi acceptat vreodată cu adevărat, fără a fi reușit vreodată să mă împac cu el și fără a fi încetat să sufăr de îndată ce era evocat? Egoismul meu îi răpise fiică-mii niște veri petrecute cu verii săi în această cabană unde trăisem atâtea momente de fericire. I-ar fi plăcut atât de mult, și-ar fi făcut atâția prieteni! Nu-mi puteam ierta lucrul ăsta. Dar oare ea avea să mă poată ierta după ce îi voi fi explicat totul? N-aveam să mă cruț deloc, în fond, voiam să retrăiesc totul, voiam să mă împac

cu această parte din mine, indiferent de suferința pe care treaba asta o implica. Avea să înțeleagă oare nesăbuința, grandioasa răscolire pe care o trăisem și care mă schimbase pentru totdeauna? Era oare în stare să accepte, ea, care nu trăise încă nimic… sau aproape nimic similar? Cu ce ochi avea să se uite apoi la mama sa? Va crede că toată viața n-am făcut decât s-o mint?

— De ce n-am venit niciodată aici, mamă?

— Eh… am călătorit mult cu taică-tău, când erai mică, și chiar și după aia.

Era purul adevăr; când ai o agenție de voiaj ca a noastră, îți iei copiii cu tine, și-n felul ăsta scapi de vacanțele în familie…

Lisa a ridicat din umeri, nu prea convinsă. S-a lăsat o tăcere jenantă, pe care nu mă simțeam capabilă s-o întrerup.

— Nu v-a fost niciodată frică? ne-a întrebat ea ca să schimbe vorba? Fiindcă nu prea e lume pe-aici!

A holbat ochii într-un mod caraghios, simulând groaza.

— Vara e arhiplin, să știi, i-a zis Anita, toate casele sunt populate.

— Păi, aici, nu-i decât una!

Lisa a țâșnit de pe scaun și s-a dus la fereastră, arătând cu degetul către casa cea mare dinspre răsărit. Remarcase, bineînțeles, singurele ferestre luminate de pe tot cuprinsul ansei. Și surorile mele le remarcaseră. Ca și mine. Din clipa în care știusem că le puteam vedea, privirea mi se îndreptase într-acolo instinctiv. Ca și cum casa aceea m-ar fi strigat. Suzanne m-a prins discret de mâna tremurândă de sub masă și mi-a mângâiat-o cu tandrețe. Fiică-mea s-a întors din nou către noi, zâmbind.

— Vă cunoașteți vecinii?

De-ai știi tu, draga mea Lisa…

— Pe cei de demult… mi-am început eu, fără să vreau, confesiunea.

Cum de reușisem să rostesc acele cuvinte fără să mă prăbușesc?

— Și-acum? a insistat ea adresându-li-se mătușilor.

— Casa aia a fost vândută de mai multe ori, i-a explicat

Anita. Sunt niște proprietari noi, de vreo patru-cinci ani, cred. Nu i-am văzut niciodată.

— Așa e, a continuat Suzanne. În general, se trag obloanele la câteva zile după sosirea noastră și nu mai apare țipenie de om după aceea.

— M-aș simți mai liniștită dacă luminile ar rămâne aprinse cât stăm noi aici.

— E un loc sigur, am insistat eu. N-ai de ce să te temi.

Lisa mi-a zâmbit, după care, cât ai clipi, s-a încruntat și s-a apropiat în grabă de mine.

— Brusc, ești foarte palidă.

Avea dreptate, simțeam cum mă părăsesc puterile. De unde acea sfârșeală? Fatalitatea stării în care mă aflam? Sau vorbele acelea? Nu mai conta, rezultatul era același.

— A fost o zi solicitantă. Mă duc să mă culc. Stai liniștită, întotdeauna am dormit bine aici.

— Vrei să te ajut?

— Mă descurc, te asigur.

M-am ridicat mai greu decât mi-aș fi imaginat, dar m-am ținut tare, ca să nu se alarmeze nimeni.

Auzeam, dincolo de ușa camerei mele, murmurul discuției lor. Surorile mele i-au explicat încă o dată Lisei ce medicamente trebuiau luate, ce injecții trebuiau făcute la nevoie, după care au pus-o să promită că avea să sune la cel mai mic motiv de îngrijorare, la cea mai mică nedumerire, ele puteau să ajungă la noi în câteva ore și să contacteze medicii din zonă. Lisa a promis, tare și sigură pe ea. La scurt timp după aceea, și-au urat noapte bună. Apoi, după câteva minute, am auzit un zgrepțănat la ușă, ușa s-a întredeschis și mi-am văzut surorile în tradiționalele pijamale plușate de cabană. S-au strecurat sub plapumă de-a stânga și de-a dreapta mea și m-au luat în brațe.

— Suntem mândre de tine.

15
În partea de răsărit a plajei

Soarta se încrâncena. Nathan îmi era indispensabil ca să nu mă mai simt pe marginea prăpastiei. Pe de altă parte, însă, prezența lui se adăuga amintirilor trezite de întrebările sale, nelăsându-mă să-mi respect ritualul imuabil când mă vedeam sfidat de luminile din casa de la apus.

Totul începuse cu patru ani în urmă. Înainte de a răscumpăra casa, mă asigurasem că a ei aparținea în continuare familiei sale și că nimeni nu știa că mă întorc. Așteptasem luni întregi până să zăresc un semn de viață de cealaltă parte a plajei. Le recunoscusem imediat pe surorile ei, nu se schimbaseră deloc, ocupau în continuare tot spațiul. Le vedeam făcând gesturi largi, agitându-se în toate direcțiile, râzând cu sughițuri și horcăieli. Tot urmărindu-le, ajunsesem să-mi dau seama care era soțul cui, și ai cui erau copiii. În alte împrejurări, le-aș fi putut studia normalitatea, normalitate care mi-era și întotdeauna avea să-mi fie străină. Asta era deocamdată tot ce mi se oferea. Simțeam că turbez.

Tot ce mă interesa era *Ea.*

Dar *Ea* nu era acolo.

Ea nu venise.

De atunci, de fiecare dată când casa din față prindea viață, speram să apară în sfârșit și ea. Cu timpul, ar fi trebuit totuși să mă înclin în fața realității. N-avea să mai vină niciodată.

Eram însă prea slab în fața speranței de a *O* revedea.

Când erau acolo surorile ei, îmi petreceam zilele ascuns în dosul ferestrelor, spionându-le venirile și plecările, pândind orice mișcare care m-ar fi putut face să cred că avea să apară cât de curând. Când se înnopta, nu mai rezistam, vrând să fiu cât mai aproape de amintirea ei, așa că ieșeam din bârlog și traversam plaja pe întuneric. Când mareea mi-o permitea, așteptam la piciorul scării pentru a mă asigura că n-avea să

apară nimeni care să mă deranjeze. Apoi urcam și mă ascundeam într-un colț. Pitit în beznă, cu o sticlă care să-mi țină tovărășie, le ascultam discuțiile futile, lipsite de orice interes, oamenii ăia vorbeau foarte tare – pe ei, băutura îi înveselea. Lipsa lor de discreție ar fi trebuit să mă ajute să obțin măcar o umbră de informație din care să aflu ce mai făcea. Blestematele alea de surori nu vorbeau însă niciodată despre *Ea.* De ce? mă întrebam eu de fiecare dată. Dispăruse oare din viețile lor așa cum dispăruse și din viața mea? Îmi înfigeam unghiile în pereți ca să nu sar pe ele, să le zgâlțâi și să le cer să mi-o aducă înapoi. Când se duceau la culcare, mă apucam să dau târcoale casei, și o țineam așa până în zori, ca în transă; mă uitam pe ferestre înăuntru, căutând o bucățică din *Ea.* Niciodată nu găseam nimic care să-mi domolească aleanul.

După câteva zile, mă resemnam cu lipsa ei; mă închideam în casă și-mi înecam amarul cu ce aveam la îndemână.

Nu-i puteam oferi fiului meu un asemenea spectacol. Mai ales că mă ținea din scurt, supraveghindu-mi orice mișcare, și ziua, și noaptea, nelăsându-mi posibilitatea niciunei expediții nocturne pentru satisfacerea poftelor mele de voyeur. Tare aș fi vrut să știu ce le făcuse să vină aici tocmai acum. Nimeni nu venea în această perioadă a anului. Iarna era întotdeauna liniște.

Cum să mă stăpânesc, ca să nu-l sperii ori să-l scârbesc pe Nathan?

16
În partea de apus a plajei

Vremea hibernală, după plecarea surorilor mele, nu ne deranja absolut deloc. Dimpotrivă. Lisa și cu mine stăteam în fața focului, strânse una într-alta pe canapea. Profitam de priveliștea plajei răscolite de vânt. Discutam, citeam, căutând să comunicăm cât mai mult. Simțeam pentru prima dată nevoia imperioasă de a ne vorbi, de a ne îmbogăți una de la cealaltă.

Stabiliserăm un ritual care aducea mai mult a joc. Pentru început, Lisa scotocea prin bibliotecile în care se adunaseră toate cărțile mătușii Sophie și lua două la întâmplare, una pentru ea, una pentru mine. Până în acel moment, nu reușiserăm nici una, nici cealaltă să terminăm nici măcar un capitol, fiindcă, de îndată ce un lucru din cele citite ne capta atenția, începeam să discutăm despre el. Era fabulos, vorbeam despre orice subiect. Iubire, prietenie, ambiție, familie, politică, cultură, distracție, treceam prin toată paleta vieții. Ne adaptam energiei pe care o aveam, începeam după micul dejun, reluam apoi după masa de prânz și mai continuam după cină. Prin felul cum gândea, prin întrebările pe care și le punea, Lisa îmi demonstra că nu mai era nici pe departe o copilă. Fiica mea era deja o femeie în toată firea. Și avea să se maturizeze și mai mult după dispariția mea. Etapa aceasta pe care o parcurgeam împreună o pregătea pentru îmbătrânirea cu 10 ani care avea s-o aștepte într-o clipită, cât de curând. Deja își făcea niște griji de adult; pe de altă parte, însă, tocmai tinerețea trebuia să și-o recapete atunci când avea să se vadă eliberată de povara ce o apăsa din pricina mea.

Când nici nu mă odihneam, nici nu dezbăteam ceva cu fiică-mea, cum Anita ne lăsase o cantitate fenomenală de provizii, găteam împreună, lucru pe care nu-l mai tăcuserăm niciodată până atunci, bucătăreala fiind treaba lui Vasco. Care Vasco nu era, de altfel, niciodată prea departe, fiindcă ne sfătuia de la distanță; Lisa îl suna pe apel video și punea telefonul pe masa de lucru, iar el ne lua peste picior, urla la noi, îngrozit de ceea ce

încercam să facem, și ne dicta pașii de urmat. Găseam astfel în continuare o modalitate de a petrece în familie niște clipe excepționale de care Lisa avea să-și amintească toată viața și despre care avea să poată discuta mai târziu cu tatăl ei.

Îmi plăceau nespus momentele acestea de tandrețe, de complicitate. Atât de tare îmi plăceau, încât simțeam cum mă apucă furia, o revoltă interioară total inutilă față de ceea ce mi se întâmpla. De ce trebuise să ajung la apusul vieții ca să ne dăm voie să trăim astfel de clipe? Eram liberi, despovărați de grijile zilnice, ne făceam timp pentru orice și descopeream tot ceea ce nu trăiserăm până atunci alături de ea.

Nu abordam încă esențialul, chestiile cele mai importante, cele pentru care făcusem drumul până aici, amânam momentul marii dezvăluiri, temându-mă să nu stric totul. Mă simțeam stângace, nu știam cum să-mi încep povestea. Nu găseam cuvintele potrivite. Când mă gândeam la ce aveam de spus, totul mi se părea strivitor. Aveam nevoie – la fel ca ea, eram absolut convinsă – de multă blândețe ca să pot povesti despre mine.

În după-amiaza aceea, parcă aveam o gheară în stomac, mâncarea de la prânz mă îngrețoșase; deși stăteam întinsă, mi-era aproape rău, n-aveam chef de nimic, nu exista nimic care să-mi dea vreun strop de energie. În ciuda bucuriei de a mă afla acolo cu Lisa, obosisem să mai asist la degradarea propriei stări – lucru care se petrecea continuu, simțeam asta. Mă luptam să-i ofer fiicei mele ceea ce merita de la mine, fiindcă știam că, dacă abandonam încă de pe-acum, totul avea să se încheie foarte repede. Doar pentru ea mă chinuiam să mai rezist încă un pic. Fără Lisa, aș fi fost chiar nerăbdătoare să se sfârșească odată totul. Pe de altă parte, însă, și aici era paradoxul care nu-mi dădea pace, pentru ca ea să-și poată relua viața, chiar trebuia să se încheie odată cu toate. Nu voiam ca acest timp straniu și suspendat pe care-l trăiam să-i dea speranțe deșarte, s-o facă să creadă ceva ce nu era cu putință.

Tot așteptând să-mi dispară acea amețeală, moțăiam, legănată de ropotul ploii pe care vântul îl făcea să izbească geamurile. Adoram acel zgomot. Mă liniștea, mă încălzea, îmi îmblânzea gândurile și-mi alunga neliniștile.

— Mamă?

Tulburarea din glasul ei m-a scos din toropeală. Privirea mi s-a agățat imediat de ceea ce ținea în mână. În ciuda durerilor tot mai ascuțite, am reușit să mă ridic în șezut. Trebuia s-o fac, pentru ea. Hazardul – dacă nu curiozitatea firească a fiică-mii – se năpustea asupra mea, fără niciun fel de avertisment sau de precauție. Poate că exact de asta aveam nevoie ca să trec, șontâc-șontâc, pe lumea cealaltă.

Ca să fac marele salt.

Mi-am adunat toate puterile ca să mai rezist un pic, mi-am implorat corpul să-mi acorde o pauză în suferința aceea cvasipermanentă. Am bătut cu palma pe locul de lângă mine, Lisa s-a apropiat, aproape temătoare, s-a așezat și mi-a întins mica ei descoperire.

Cheia mărturisirii mele.

Am tresărit revăzând acea hârtie, scrisul acela sec și nervos. L-aș fi recunoscut dintr-o mie, în ciuda anilor care trecuseră. Mi-a venit să mângâi paginile acelea apărute de atât de departe.

— Ce-s astea?

O parte din viața mea…

— O partitură pentru pian.

Cum de mai era acolo? Cum de mai exista?

— A cui e? Nimeni din familie nu cântă la pian.

Un val de amintiri m-a luat pe sus, stârnindu-mi un acces de tuse. Prea multe lucruri dezgropate. Lisa m-a mângâiat pe spate ca să-mi domolească șuierul respirației.

— Sunt OK, i-am zis cu glasul sugrumat de emoție.

Mi s-a făcut un dor atât de mistuitor, că-mi venea să urlu. Tânjeam după muzică la fel de năprasnic cum simțeam nevoia de aer. Mi-am ridicat privirea încețoșată către Lisa.

— Mamă?

Am prins-o de mâini, i le-am strâns cât am putut de tare ca să

înțeleagă că, în ciuda aparențelor, totul era în regulă, că trebuia să aibă încredere în mine, inspiram și expiram încet, fața mi s-a destins; dinaintea mea, ca o oglindă, Lisa s-a calmat încetul cu încetul, apoi i-am zis:

— Ea mea. Partitura e a mea.

Ce fericire intensă să mi-o reînsușesc… Da, partitura aceea era a mea, era unul dintre bunurile mele cele mai de preț, fusese nespus de importantă, era nespus de importantă în povestea vieții mele. Nu-și pierduse niciodată valoarea, înțelegeam asta după ceea ce simțeam. Aș fi vrut s-o strâng la piept, s-o sărut, să-i spun cât de tare o iubeam.

Lisa mă aștepta să continui, i se citea pe chip perplexitatea.

— Dar… tu nu știi să…

— Ba da, Lisa, am întrerupt-o eu.

Trebuia s-o spun cu voce tare, trebuia ca lucrurile astea să redevină reale. În mod ciudat, era o chestiune de supraviețuire.

— Cândva cântam la pian.

A căscat niște ochi cât cepele.

— Serios?

— Până la 23 de ani.

S-a prăbușit cu un bufnet pe canapea.

— Nu te-am văzut niciodată cântând! De ce nu mi-ai zis până acum?

— Draga mea Lisa… Până astăzi, era ceva de domeniul trecutului. Știi, am senzația că ceea ce am să-ți povestesc nu mi s-a întâmplat niciodată… Și-apoi e o poveste lungă, complicată și dureroasă.

S-a încruntat, cu o figură din nou îngrijorată.

— Tata știe?

— Da, tatăl tău știe tot, chiar tot.

A lăsat să-i scape un oftat de ușurare. Apoi, tăcere. Citeam în privirea ei întrebările, nedumeririle. Voia să știe tot.

— O să încep cu începutul, bine?

A fost de acord. M-am instalat confortabil și am deschis brațele înspre ea.

— Vino aici, i-am zis.

S-a refugiat la pieptul meu, eu am mângâiat-o pe creștet, ea

m-a mângâiat pe mână.

— Ce repede îți bate inima, mamă!

— Stai lângă mine, Lisa.

Am închis ochii și am tras adânc aer în piept:

— M-am întâlnit cu pianul când aveam șase ani…

Cu toată dragostea pe care surorile mele mi-o purtau și mi-o ofereau, creșteam cumva în umbra tandemului lor. Erau prea zgomotoase și prea vesele ca să mai fiu și eu așa și ca să-mi pot găsi un loc al meu. Așa că tăceam. Mă strecuram unde mi se cerea să mă strecor, preferând întotdeauna cele mai mici unghere. Eram cuminte, discretă, timidă, ca să nu zic introvertită. De cum ajunsesem la vârsta la care puteam gândi, hotărâsem să trec neobservată. Mama și tata făceau ce puteau, nu le reproșam nimic. Dar nu aveau timp de petrecut cu fetița care eram și care le căzuse pe cap când nu și-o doreau deloc. Mă iubeau, n-aveam nicio îndoială în privința sentimentelor lor, și voiam să mă iubească în continuare. Prin urmare, ca să nu-i deranjez, făceam totul ca să uite de mine. Îmi urmam surorile fiindcă asta se aștepta de la mine, ca să mă poată supraveghea, dar nu le solicitam niciodată. Mă uitam la ele cum se jucau cu prietenele lor, zâmbeam când Suzanne și Anita voiau să știe dacă eram bine. În felul ăsta erau mulțumite și liniștite; se puteau întoarce în universul lor. Iar eu, într-al meu.

Nu mă plictiseam, iar singurătatea nu mă întrista; îmi creasem o lume de vis în care muzica juca rolul cel mai important. Fredonam în gând melodii, și acolo, în mintea mea, mi-era întotdeauna bine. Surorile mele și părinții râdeau de mine afectuos, fiindcă le dădeam mereu impresia de om abia trezit din somn. Școala era un chin, acolo nu aveam niciodată suficientă liniște ca să mai născocesc niște sunete sau acorduri – deși, pe vremea aia, habar n-aveam ce sunt alea acorduri – și, în plus, nu era niciun copil care să viseze ca mine.

Mătușa Sophie, căreia nu-i scăpa nimic, observase că fredonam în permanență. Le propusese alor mei să mă ducă la o școală de muzică. Ziua aceea, când mă luase de mână și mă condusese spre acel loc care avea să se dovedească feeric,

rămăsese întipărită pentru totdeauna în amintirea mea. Și eram fericită s-o rememorez, după ce atâția ani o înăbușisem.

Ajunsesem ascunsă în fustele ei, topită toată de sfială. După care sunetele, notele invadaseră totul în jurul meu. Mintea mi se umpluse de stele; notele erau ca niște astre. Ieșisem din ascunzătoare, cu capul înclinat într-o parte. Primul instrument pe care-l văzusem era cel mai frumos, cel mai impunător, cel mai mare, cel mai impresionant. N-aveam ochi decât pentru el. Eu, care nu aveam niciodată inițiativa, o trăsesem pe Sophie după mine ca să mă duc mai aproape, fără să zic o vorbă, evident. Ea se lăsase dusă, parcă auzeam și acum râsul melodios care-i scăpase văzând cum i se afirma nepoata. Stătusem niște minute bune ca să mă uit la el, ca să-i observ cu atenție detaliile. Mâna mi s-a apropiat de el timid, fără a îndrăzni să-l atingă, de teamă să nu rupă vraja. Iar apoi ne abordase un domn:

— Nu-ți fie frică, îmi zisese el.

Incapabilă să scot vreun sunet, dădusem pur și simplu din cap. El se așezase pe banchetă și-mi făcuse semn să vin lângă el. Mă uitasem la Sophie să văd dacă-mi dădea voie. Ea îmi zâmbise. Profesorul cântase o simplă gamă. Îi admirasem mâinile care i se plimbau atât de grațios pe clape, parcă dansau pe muzica aceea. Când îmi văzuse strălucirea din ochi, o luase de la capăt. Mă concentrasem ca să savurez fiecare secundă, ca să prelungesc acel vis după ce totul avea să se încheie.

— Cum te cheamă?

— Madeleine, îi răspunsesem eu cu o voce pierită.

— Vrei să încerci și tu, Madeleine?

Făcusem ochii mari, de cât de surprinsă și nedumerită eram.

— Te ascult, mă încurajase el binevoitor.

Atunci, prinsesem încredere. Mângâiasem claviatura, blândețea clapelor mă cucerise. Trăsesem adânc aer în piept și cântasem prima mea gamă. Aș fi vrut să nu se mai termine niciodată. Așa că o luasem de la capăt, ca și cum momentul acela nu ar mai fi trebuit să aibă sfârșit. Cum nu zâmbisem niciodată până atunci. Sophie zicea despre acea secvență că fusese primul meu zâmbet. În clipa în care mâinile mele,

degetele mele, trupul meu, ființa mea creaseră acele note, știusem care mi-era locul. Locul unde trebuia să fiu, locul pe care nu va trebui niciodată să-l părăsesc.

— Și-atunci, de ce te-ai oprit? m-a întrerupt Lisa.

— Mergi un pic cam repede! am reușit eu să râd. S-au petrecut multe lucruri între șase și 23 de ani!

S-a îndreptat de spate, mirată de buna mea dispoziție, mi-a zâmbit și și-a pus o mână pe obrazul meu, iar eu m-am apăsat pe ea ca să-i absorb căldura.

— Întotdeauna ai fost discretă, mamă, discretă și delicată…

I-am sărutat palma, după care, simțind că-mi pierd energia, m-am lăsat pe pernele de pe canapea.

— Cred că ai obosit, a zis ea mângâindu-mă mai apăsat.

— Nu greșești.

— Odihnește-te, continuăm când o să te simți în stare.

Acum, că dădusem în sfârșit drumul gândurilor, n-aveam niciun chef să mă opresc. Simțeam o nevoie presantă să continui. Trebuia să-i spun tot, să reînvii totul, ca să nu dispară. Pentru ea. Pentru mine. Pentru ca această așteptare și această luptă să poată lua sfârșit, fără regrete și cât mai repede. Când voi fi povestit totul, aveam să mă pot duce în pace.

Era destul de ciudat, pentru că toate amintirile, toate senzațiile, toate etapele îmi reveneau în minte cu o acuitate uimitoare. Eram acolo, fără a fi totuși acolo. De parcă mintea și trupul îmi fuseseră trimise în trecut, pentru a i-l transmite mai bine fiică-mii. Iminența morții îi dădea memoriei mele o claritate extraordinară – asta dacă nu cumva, contrar așteptărilor mele, îngropând acele lucruri atât de adânc în mine, le ferisem de fapt de uitare.

După masa de seară, i-am propus Lisei să reluăm firul poveștii. Nu s-a lăsat rugată.

— Și ce s-a întâmplat, mamă, după aceea? Te-ai mai dus la școala de muzică?

— Sophie nu le-a dat de ales bunicilor tăi. S-a dus val- vârtej

peste ei la restaurant, trăgându-mă de mână după ea, și le-a cerut să mă înscrie la cursuri de pian!

Ai mei au acceptat cu cea mai mare bucurie, fetița lor sfioasă și tăcută își găsise un loc unde să se exprime, nu mai aveau de ce să-și facă griji pentru ea. Din momentul acela, de cum terminam orele, eram alături de bătrânul meu profesor, cu mâinile pe claviatură. Progresele mele erau atât de rapide, încât, atunci când trebuia să intru la colegiu, acesta i-a sfătuit pe ai mei să mă înscrie la conservator. Eu, care nu-mi dădeam niciodată cu părerea, nu i-am lăsat să hotărască în locul meu. Am refuzat categoric. În anii care au urmat, am continuat să mă opun ori de câte ori acesta și-a reînnoit propunerea. Nu vedeam muzica și pianul prin prisma reușitei și a ambiției. Singurele care contau erau bucuria pe care ele mi-o aduceau și plăcerea de a cânta, de a interpreta; acordurile, arpegiile, partiturile marilor compozitori erau adevărate comori. Iar profesorul meu îmi oferise un loc unde eram eu însămi, unde fetița, apoi adolescenta singuratică, visătoare se simțea apărată, respectată și niciodată judecată.

În schimb, îl urmam atunci când mă înscria la concursuri. Ca adolescentă, am înțeles că miza pe trezirea egoului meu, care să mă facă să vreau mai sus, mai departe, mai mult. Mă umfla și râsul. Credea că o să-i întorc spatele și o să plec, ca o mare divă. Singurele două efecte pe care le provocau în mine acele prestații erau dorința de a le dovedi tuturor celor care se credeau superiori că profesorul meu era un dascăl fantastic pe care n-aveam să-l părăsesc pentru nimic în lume și dorința de a-i face mândri de mine pe mama și tata – care-și lăsau baltă braseria pentru acele concursuri –, precum și pe surorile mele și pe Sophie. Lucrul ăsta chiar îl reușeam, întrucât câștigam concurs după concurs. Aplauzele acelor oameni pe care-i iubeam mă tulburau foarte tare. Mi-era cu neputință să cred ori să spun că eram talentată, consideram că nu aveam niciun merit deosebit, fiindcă singurul loc unde aveam încredere în mine și unde mă eliberam de orice presiune era la pian. Când cântam, nu mai vedeam nimic în jur, nu mai existau nici public, nici scenă, nici

juriu, nu mai erau decât pianul și muzica.

— Familia mea și pianul mi-erau de ajuns ca să fiu fericită, am mai zis eu. Numai cu ele mă simțeam în siguranță. Mai ales atunci, în adolescență… Nu eram ca tine, să am o gașcă, să mă simt bine în pielea mea! Mai degrabă dimpotrivă, spre disperarea mătușilor tale, care erau adevărate staruri. Nu mă simțeam în largul meu în prezența celorlalți, eram ca anchilozată… Numai aici…

— Serios?

— Da! Aici, în vacanță, jucam și eu comedia adolescentei normale! Mă rog… încercam, mai degrabă!

Din prima vară, Suzanne și Anita m-au antrenat în campania de cucerire a celorlalți. Drăguțele de ele s-au înhăitat cu surorile și cu frații mai mari ai celor de vârsta mea. Întrucât eram, vezi Doamne, în vacanță, n-am avut încotro, a trebuit să le urmez. Mai ales că nici n-aveam cum să cânt. Deși era cea mai ferventă admiratoare a mea, Sophie considera că trebuia să mai ies din când în când din lumea mea muzicală, iar lunile iulie și august i se păreau ideale.

De atunci, am regăsit același grup efemer în fiecare an. Am crescut cu ei. Știau că vin, mă așteptau, mă întâmpinau cu bucurie, mă primeau printre ei cât ținea vacanța de parcă ne-am fi văzut zi de zi. Eram perfect conștientă că le păream ciudată, dar mă acceptau așa cum eram. Vara, accepți totul, totul e distractiv. Iar pentru că eram departe de casă, plecam de la ideea că n-aveau să fie niciun fel de urmări, așa că încercam să mă scutur de timiditate, mă străduiam să fiu mai puțin introvertită, ca să mă pot topi în masa celorlalți. Profitam de acea paranteză care nu-mi semăna deloc, fiind întotdeauna fericită, la sfârșitul verii, să redevin eu însămi și, mai ales, să mă întorc la pianul meu.

— În vara de la 16 ani, totul s-a schimbat…

Mă luase gura pe dinainte.

— Adică… s-a petrecut o schimbare… eu… cum să-ți…

Trebuia să mă odihnesc înainte de a înfrunta această parte a poveștii. Parte de care depindea tot restul. Și grandoarea, și prăbușirea.

— E târziu, hai să ne culcăm.

Lisa și-a ascuns cu greu dezamăgirea.

— Promit c-o să-ți povestesc în continuare, am asigurat-o eu zâmbind.

M-a strâns în brațe.

— Mulțumesc, mamă. E minunat să aflu toate lucrurile astea despre tine… E cel mai frumos cadou pe care mi-l puteai face…

După câteva secunde bune de stat lipite una de cealaltă, m-a ajutat să mă ridic, m-a îmbrățișat din nou, apoi m-a luat de braț ca să mă ajute să merg fiindcă, odată ajunsă în picioare, începeam imediat să mă clatin.

Înainte de a ieși din salon, am întors instinctiv capul spre fereastră și m-am uitat cu atenție la casa dinspre răsărit.

— E în continuare lumină…

Glasul meu nu fusese decât un murmur. Lisa mi-a urmărit privirea.

— Am impresia că te cam atrage casa aia, te uiți foarte des la ea.

Am încuviințat din cap.

— Are vreo legătură cu vara de la cei 16 ani ai tăi?

În loc de răspuns, am sărutat-o pe obraz.

Iar ea a stins lumina.

17
În partea de răsărit a plajei

Tocmai se stinseseră luminile. Ocupanții casei dinspre apus se culcau, probabil că erau liniștiți și senini, nu ca mine.

De zile întregi mă foiam ca un leu în cușcă, incapabil să mă las absorbit de muzică. De zile întregi, Nathan nu mai reușea să mă scoată la aer, nu mai alergam cu el, nu mai vorbeam cu el, nu mai cântam la pian, nu mai mâncam, nu mai dormeam. Nu făceam decât să umblu încolo și-ncoace în dosul ferestrelor. Mâinile îmi tremurau întruna, ca ale unui drogat rămas fără droguri. Inima îmi bătea alandala. Aș fi vrut să-mi liniștesc fiul, aș fi preferat să nu asiste la toate astea. Eram prea slab. Întreaga ființă mi-era întoarsă spre apus, întreaga energie consumată în lupta cu furia și cu durerea din mine.

De 27 de ani eram prizonierul *Ei.*

Mă înhățase din clipa în care o văzusem pentru prima dată pe plajă.

Până s-o întâlnesc, și în ciuda celor 17 ani pe care-i aveam atunci, fetele și sexul nu-mi stârneau niciun interes. Mai rău, mă lăsau total indiferent. Părinții mei mă dezgustaseră de tot ce avea vreo legătură cu iubirea. Distrugerea lor reciprocă mă făcuse praf. Iar nebuna de maică-mea, care rămăsese văduvă și care mă canibaliza fără încetare, n-avea cum să dreagă lucrurile. Construisem în jurul meu o fortăreață de glacialitate și indiferență. Numai pianul mă mulțumea.

Curiozitatea, în schimb, mă împingea să-mi observ congenerii. Ca să trăiesc muzica, trebuia să înțeleg emoțiile omenești, să le studiez, să le disec, de vreme ce nu le puteam încerca pe pielea mea. N-aveam de ales. Taică-meu cânta cu atâta forță pentru că trăia, pentru că nu era doar o carcasă de carne; simțea iubirea, ura, dorința, prietenia, gelozia, furia. Eu n-o simțeam decât pe cea din urmă și mi se părea total

insuficientă, dacă voiam să transpire un strop de adevăr din muzica mea. Toți marii maeștri compuseseră cu sentimentele și cu umanitatea lor. Trebuia să mă confrunt și eu cu lucrurile astea. Din acest motiv, păstrându-mi independența și o mare parte din tăceri, mă alăturasem grupului care-și petrecea vara pe plaja noastră. Mă acceptaseră imediat. Jucam comedia adolescentului „normal" – varianta rudimentară, consideram eu –, vedeam că le păream totuși un tip bizar, dar pe dinăuntru chiar mă încânta treaba asta. Cât stăteam cu ei, nu reușeam decât să mă plictisesc. Setea mea de cunoaștere mă făcea să-mi fie de-a dreptul greață; fetele cotcodăceau întruna, băieții se umflau în pene. Erau terni, la polul opus a ceea ce căutam. Fiindcă eu voiam să văd ceva măreț, devastator, pârjolitor.

Într-o bună zi, cum stăteam eu, așa, întins pe nisip și deznădăjduit de atâta mediocritate, una dintre fetele din grup trăsese un țipăt mai strident decât altele, obligându-mă să deschid un ochi. Împins de o forță necunoscută, mă ridicasem într-un cot.

Ea venea către noi cu o incredibilă eleganță. Nicio legătură cu celelalte tipe. Mersul ei, felul în care-și ținea capul, privirea misterioasă printre gene și surâsul abia schițat pentru a-și ascunde timiditatea…

Nu era o puștoaică.

Era deja o femeie.

Femeia cu F mare.

De unde venea? Eram oare sub puterea unei vrăji? Ochii mei îi inspectaseră în amănunt trupul, mâinile, formele. Am simțit un fel de arsură în piept. Mi se tăiase respirația.

Unul dintre băieți îmi trăsese o palmă pe spinare, zicând: „Asta-i pentru tine, n-o interesează decât pianul".

Până la apariția ei, mă credeam total blindat. Acum, îmi venea să râd de mine. Chiar simțisem apărându-mi pe buze un zâmbet ironic la adresa mea. Prea adâncit în astfel de gânduri, nu-mi dădusem seama că *Ea* mă privea cu atenție.

Privirile ni se întâlniseră.

Soarta îmi fusese pecetluită.

Se luminase de ziuă. Toată casa se trezea la viață.

Cât avea să mai țină tortura aceea de a mă trezi la viață zi de zi fără *Ea?*.

— Tată?

Auzeam niște sunete fără a le putea distinge.

Nathan și-a pus o mână pe umărul meu, am tresărit.

— Ce-i?

Aveam o voce metalică.

M-am scuturat brusc.

— Ce-ai de ești așa obsedat de coșmelia aia?

— Dă-mi pace, Nathan, i-am zis cu un glas obosit.

A clătinat din cap, îmbufnat și rănit de atitudinea mea.

— M-am săturat, tată… Rămâi cu rahaturile tale, eu azi mă duc să mă plimb.

A plecat fără să se mai uite în urmă, trântind ușa cu furie.

În ritmul ăsta, avea să mă lase baltă cât de curând și pentru totdeauna, sătul de necontenitele mele schimbări de dispoziție.

M-am scufundat la loc în abisul din care nu mai aveam mult până să scap.

18
În partea de apus a plajei

Am rămas în pat toată dimineața, trebuia să recuperez după noaptea aceea care nu fusese dintre cele mai odihnitoare.

Nu mai fusesem bolnavă.

Visasem.

Nu mi se mai întâmplase asta de săptămâni întregi, ca să nu zic luni; medicamentele mă făceau să cad într-un somn păstos și artificial. Puterea inconștientă a memoriei fusese mai tare în noaptea din urmă. Parcă pentru a mă pregăti să-i continui Lisei mărturisirile mele, visele mă purtaseră înapoi în timp, până la momentul în care *El* intrase în viața mea.

În vara aceea, ajunsesem cu Sophie ceva mai târziu decât în anii anteriori – surorile mele aveau să ni se alăture în august. După sosire, coborând scara către plajă, reperasem imediat un intrus. Lucrul ăsta mă lăsase mască, n-avea să mai fie ca de obicei, provocările și relațiile știute aveau să se schimbe. Iar eu, de îndată ce apărea o schimbare, de îndată ce reperele îmi erau date peste cap, mă pierdeam cu totul. Una dintre fete m-a întâmpinat zgomotos. Chestia asta m-a enervat, nu suportam să fiu în centrul atenției. Mi-a venit să fac imediat cale-ntoarsă.

După care…

El s-a întors spre mine.

Iar perspectiva asupra lumii mi s-a schimbat.

Mi-am continuat drumul parcă plutind, am salutat pe toată lumea, în afară de el; toți veneau la mine, mă pupau, mă împingeau din toate părțile, mă atingeau, îmi vorbeau, eu le răspundeam – de fapt, nu prea –, dar, înainte de orice, nu-l scăpăm pe *El* din ochi. Mi-era teamă că apariția aceea avea să se evapore. Privirea lui mă hipnotiza. Degaja o forță care mă atrăgea și mă îngrozea în egală măsură. Nu era precum ceilalți, niște puști pe lângă el. Totul în atitudinea lui, în postura lui îmi confirma că era altfel decât ei.

O ființă aparte.

Un om aparte.

Se uitase la mine. Mă simțisem goală, complet goală, dăruită lui. Iar asta îmi plăcuse – mie, cea atât de pudică și de stânjenită în pielea-mi de adolescentă. Buzele i se arcuiseră într-un zâmbet care ar fi putut părea arogant, iar eu văzusem în el o invitație la a-mi da viața peste cap.

Realitatea depășise orice închipuire.

Amintirea aceea se repetase întruna toată noaptea, lăsându-mă fără strop de vlagă în zori.

Am reușit, în cele din urmă, să mă dau jos din pat pentru masa de prânz. Lisa a înțeles că va trebui să aibă răbdare pentru continuarea poveștii. S-a consolat rapid când i-am arătat de unde să ia vechile albume cu fotografii.

O bună parte a după-amiezii, le-a tot comentat, râzând adeseori. Eu îi răspundeam fără convingere, înfofolită într-o pătură lângă foc, cu ochii îndreptați înspre apus, bântuită încă de visul de peste noapte și de puterea lui.

— S-a oprit ploaia! a exclamat ea, veselă.

Am ieșit din starea de visare realizând că Lisa stătea chiar lângă mine. Avea dreptate, nu se putea spune că era o vreme frumoasă, dar înseninarea atmosferei era reală și îmbietoare. Cel puțin pentru ea.

— Ar trebui să profiți de răgazul ăsta și să te duci pe plajă.

— Doar n-o să te las singură, mamă!

— Sunt fată mare, mă descurc, iar tu n-o să te duci prea departe. Ia-ți mobilul cu tine… dacă e vreo problemă, te sun. N-am cum să-ți povestesc în continuare despre locul ăsta, și despre mine în locul ăsta, dacă n-ai mers niciodată prin nisip!

Lisa a aruncat o privire afară, iar în colțul gurii i-a apărut un zâmbet.

— Ai dreptate!

Îi admiram tinerețea, energia; fără să știe, îmi transmitea și mie ceva din ele.

— Pune-ți pe tine ceva mai gros, am sfătuit-o eu.

Mi-a dat un pupic ușor pe obraz, și-a luat paltonul și a ieșit din casă pe ușa de sticlă care dădea spre aleea către plajă.

În partea de răsărit a plajei

Degetul meu apăsa la întâmplare, într-o mișcare repetitivă, pe clapele cele mai grave, cele mai lugubre pentru urechile muritorilor de rând. Preferatele mele din gamă. Era tot ce puteam să cânt câtă vreme luminile din față aveau să rămână aprinse. Mă uram pentru felul în care mă purtasem cu Nathan. Mă considera deja un nebun – și pe bună dreptate. Iar eu, cu fiecare secundă care trecea, îmi agravam și mai mult situația. În cele din urmă, oboseala atâtor lupte și așteptări m-a răzbit. Am închis ochii ca să mă pot bucura de întuneric și de un strop de falsă odihnă. Am izbit cu toată mâna în claviatură. Nimeni în afară de mine n-ar fi putut percepe în asta o melodie. Trupul îmi era ca o statuie. O statuie care nu mai aștepta decât un lucru: propria distrugere. Nu mai voiam să-mi chinui fiul.

Sub pleoapele închise, îmi vizualizam marele salt. Pe buze mi-a înflorit un zâmbet, era un lucru destul de rar ca să nu-l notez, ca să nu-l simt. Ca să nu-l savurez.

Gata.

O pală de vânt mi-a biciuit fața. Să fi rămas oare deschisă ușa? Sau era doar zgomotul rafalelor de afară care-mi răsuna în cap? Am deschis ochii. Privirea mi s-a agățat de o siluetă de pe plajă. M-am ridicat de la pian și m-am dus la fereastră. De data asta, mâna mi s-a izbit de geam. Încerca zadarnic să se prindă de el.

Sărisem oare fără să-mi dau seama? Mă întorcea oare moartea în trecut? Cum de nu mă gândisem mai devreme? Moartea nu era neantul absolut, greșeam. Moartea te eliberează de povară. Te ușurează. Îți ia necazurile, sigur că da, ți le șterge. Dar te și întoarce la momentul când ai fost cel mai fericit. Moartea ți-i aduce înapoi pe cei pe care-i iubești.

Acolo, pe plajă, era *Ea.* Probabil că-i era frig, ploaia cădea mărunt peste ea. Îmi imaginam picăturile care-i periau chipul. O regăseam așa cum era când mă părăsise. Cu păru-i lung fluturând în vânt. Cu mersu-i delicat și elegant.

Ea. Nu putea fi decât *Ea.* Atât de mult aș fi vrut s-o mai ating

o dată înainte să se termine totul!

Răceala ferestrei și aburul întretăiat al respirației mele îmi dovedeau că nu era un vis. Nu făcusem marele salt. Aveam doar o halucinație cu prezența ei, cu ea venind spre mine. Furios, am izbit cu pumnul în ochiul de geam. Preț de o clipă, mi-a pierit din ochi halucinația. Iar ea dispăruse.

În partea de apus a plajei

Cerul se întuneca din nou. Imediat avea să se lase întunericul. Acalmia fusese de scurtă durată, cât de curând aveau să reînceapă vântul și ploaia, iar Lisa era în continuare afară. Trecuse mai bine de o oră de când plecase. Nu mai eram obișnuită să stau singură. În loc să-mi fac griji inutil, am pregătit două căni mari de ceai. Erau prea fierbinți ca să poată fi băute pe loc, însă aburii care ieșeau din ele creau un fel de prezență. Mi-am propus să aștept până se răceau și abia apoi să-mi dau voie să mă panichez. Dacă Lisa nu se întorcea când ceaiul ei era călduț încă, atunci însemna că i se întâmplase ceva. Până atunci, însă, ce motive aveam să intru în panică? Niciunul, mi-am zis eu. Doar că voiam să se întoarcă mai repede.

Aburul se împuțina. Tocmai îmi înmuiasem buzele în ceai și nu mă fripsesem. Inima îmi bătea tot mai repede, mâna mi se încleșta pe mobil, pregătită s-o sune. Deodată i-am auzit vocea. Am respirat mai bine. Ușa s-a întredeschis. Cu cine vorbea oare? Am reușit să mă ridic din fotoliu și m-am dus să văd.

— Îți mulțumesc că ai venit cu mine, i-a zis Lisa cuiva din spatele ei, după care mi s-a adresat mie: Scuze, mamă, m-am rătăcit.

— Bună seara, doamnă.

A trebuit să mă sprijin de un perete ca să nu cad din picioare.

În fața mea: trecutul meu.

— Joshua…

Numele acela susurat ca o șoaptă, ca o chemare.

Joshua, la 20 de ani. Cu părul castaniu și răvășit, cu privirea albastră ca de gheață. Înnebunisem, aveam halucinații.

Adormisem oare fără să-mi dau seama? Visam oare din nou? Să nu fi îmbătrânit Joshua deloc, spre deosebire de mine?

Tânărul se uita la mine fix, cu un zâmbet larg pe buze. Nu era *el*, Joshua zâmbea foarte puțin, doar când avea un motiv întemeiat, niciodată din simplă politețe.

— Oh, nu, eu sunt Nathan, fiul lui…

Ar fi trebuit să-i răspund ceva acelui băiat drăguț care probabil că mă credea nebună, dar cuvintele îmi rămâneau zăvorâte în gâtlej. Lisa s-a apropiat de mine, eu m-am retras, incapabilă să-mi iau ochii de la el. Apariția lui și asemănarea aceea stupefiantă îmi redeșteptau o mulțime de senzații, de amintiri interzise, dar nicicând uitate, adânc întipărite în străfundul sufletului meu.

— Cred că e mai bine să pleci, Nathan.

— Cum zici tu… Eu locuiesc cu taică-meu în partea cealaltă a falezei, caută-mă dacă ai nevoie de ceva.

Ce zisese? Locuia aici? Cu tatăl lui? Joshua avea un fiu. Imposibil! Să fi răscumpărat Joshua casa mamei sale? Când? N-avea cum.

— Îți mulțumesc, Nathan.

Lisa a închis ușa în urma lui și s-a întors spre mine. Apoi s-a apropiat, descompusă la față.

— Vrei să chem un doctor, mamă? Îmi pare rău că ți-ai făcut griji pentru mine…

Cuvintele îmi rămâneau în continuare blocate în gâtlej. Tot ce credeam că știu sau că simt era aruncat în aer. Totul devenea neclar. Îmi pierdeam simțul realității.

— Zi ceva!

I-am întors spatele și m-am dus la fereastră, animată de o energie surprinzătoare. Ea a venit după mine. Trebuia să-i răspund, să-i spun ceva, orice, chiar dacă altcineva decât mine urma să-i vorbească. Avea să-i vorbească mama ei, în vreme ce ființa dinăuntrul meu nu mai era mama Lisei, redevenise acea Madeleine din urmă cu 20 de ani.

— Totul e bine, te asigur. Scuză-mă, am avut un moment de derută… Mă bucur că te-ai întors.

— Nu înțeleg, de ce ai avut reacția asta? Îl cunoști pe tatăl

lui? Pe de altă parte, omul e pianist, din câte zicea Nathan…

Stomacul mi s-a strâns, de-mi venea să urlu.

Pianist.

Nu aveam, așadar, halucinații.

Joshua era acolo, Joshua se întorsese.

Tocmai îl întâlnisem pe fiul său.

Nu mai exista nimic în afară de casa aceea de la răsărit la care m-aș fi putut duce cu ochii închiși. Și care era scufundată acum în întuneric.

El era acolo, în fața mea. Mi-au venit în minte o mulțime de imagini cu el la pian. Oare cânta? Când era la pian, uita să aprindă luminile, fiind mult prea absorbit ca să-și dea seama că se întuneca.

Deodată s-a aprins lumina în salon.

Fiul lui – Joshua avea un fiu, nu-mi venea să cred, dar mă bucuram pentru el – tocmai intrase în casă.

În casa lor.

În partea de răsărit a plajei

Lumina s-a aprins brusc. Am rămas nemișcat, așteptând cu disperare să-mi revină halucinația. Să reapară *Ea.*

— Ce vreme de rahat! a răcnit Nathan.

Uitase de felul în care-i vorbisem și de propria-i enervare.

— Și ce să vezi, m-am întâlnit cu noile noastre vecine. Fata, Lisa, e de vârsta mea, cred. Am văzut-o și pe maică-sa, era cam ciudată. Probabil c-o știi… a crezut că eu sunt tu.

Vălul de ceață din jurul meu s-a destrămat. Mintea mea și-a recăpătat acuitatea.

— Mă duc să fac un duș, a mai zis fiu-meu. Tată?

Nu i-am răspuns, nu mai răspundeam la nimic. Am deschis fereastra mare cât tot peretele și, fără s-o mai închid în urma mea, m-am dus pe terasă.

— Tată! Ai înnebunit sau ce ai?

Un semn din mână să-mi dea pace, apoi am început să cobor scara către plajă. Ploaia biciuitoare îmi confirma că sunt în viață. Deci, ea avea o fată. O fată pe care o confundasem cu ea. Nu

avusesem nicio halucinație. Ea era aici… Trebuia s-o văd.

Trebuia să mă asigur că nu sunt mort.

În partea de apus a plajei

Pe terasa din față a apărut o siluetă, m-am concentrat ca s-o văd mai bine. Oare era el? Am început să respir sacadat. Am mers de-a lungul ferestrei, nescăpând din ochi silueta aceea atât de familiară. Felul ăla de a coborî scara tăiată în piatră, fără a ține cont de niciun pericol, fără a se folosi de mâini, ca să nu și le distrugă.

El era.

Joshua.

A sărit ultimele trepte, aterizând direct pe nisip.

Pe plajă, în partea de răsărit

Picioarele mi s-au afundat în nisip. Mi-au trebuit câteva secunde bune ca să-mi dau seama, ca să mă dumiresc. Mâinile aproape că nici nu-mi mai tremurau. Aveam sentimentul că de multă vreme nu mai fusesem atât de lucid. Eram eu însumi, agitația aceea continuă din mine dispăruse cu totul. Puteam trece oare dincolo? Nici nu se punea problema. Așteptarea trebuia să ia sfârșit. Mi-am simțit picioarele începând să alerge către ea.

În partea de apus a plajei

Nu știa dacă să vină sau nu. Ba nu! Trebuia să vină. Trebuia să-l reîntâlnesc. Să-l revăd. Să-i cer iertare. Mi-am luat vestonul de lână de pe fotoliu și am ieșit pe terasă.

— Mamă, ce faci? Plouă! Nu e înțelept să ieși. Ești prea slăbită!

M-am întors spre ea, i-am prins fața între mâini, i-am strâns-o cu blândețe.

— O să mă întorc, Lisa, nu-ți face griji. Stai la căldurică.

I-am dat apoi drumul și mi-am implorat corpul să reziste, să-

mi dea suficientă putere. Am mers cât am putut de repede până la portița din dreptul scării. Nu se lăsa nicicum deschisă. Am zgâlțâit-o cu furie, luptându-mă să nu plâng de atâta neputință. Până la urmă, a cedat. Mi-am șters fața udată de ploaie.

Era oare un dar înainte de ultima-mi suflare?

M-am oprit la mijlocul scării, am auzit departe, purtată de vânt, chemarea Lisei, care nu înțelegea ce mă apucase. I-am strigat să stea liniștită, că știam ce fac. Trebuia să aibă încredere în mine.

Dincolo de orice, mi-era imposibil să fac cale-ntoarsă și să mă baricadez în dosul obloanelor ca să uit că Joshua era atât de aproape de mine.

19
În mijlocul plajei

Întunericul înserării îi apăra, îi învăluia, îi ascundea.

În sfârșit, a ajuns și ea pe nisip. S-a luptat cu un val de amețeală, sfidându-l pentru a-l ține la distanță. El nu mai avea de ce să se grăbească, de ce să fugă spre ea. Ea nu mai era un miraj. Acum, el era liniștit. Întotdeauna ea îl liniștise. Și i-a fost clar că n-avea să facă marele salt.

Ea l-a căutat cu privirea, deranjată de ploaia care-i intra în ochi. L-a văzut. Inima a prins să-i bată mai tare, atât de tare, încât a crezut că întregul corp avea să i se topească de emoție. Nu se aștepta la ceva atât de violent. Cum de el avea în continuare atâta putere asupra ei?

El a mai înaintat câțiva metri înspre ea, apoi s-a oprit. Ea era cea care trebuia să vină. Să i se alăture. Ea trebuia să se întoarcă la el. Pentru ca ultima lor întâlnire să nu mai fie una la care ea n-a mai venit. Așa că s-a luptat cu impulsul de a străbate primul distanța dintre ei. Și-a adunat toate puterile ca să se poată abține, ca să-și păstreze mintea limpede, și și-a savurat victoria, admirând-o în timp ce venea grăbită spre el. O simțea nespus de tulburată. Câștigase.

Ea a încetinit pasul, convingându-se că totul era încă posibil. Ar fi putut trăi în continuare. Ar fi putut, la fel de bine, să se întoarcă din drum, să uite că el era acolo și să se ducă pur și simplu acasă. I-a venit să râdă. De răutatea fatalității. De propria slăbiciune. De propria stupiditate. Cum de putuse crede că va avea suficientă putere ca să lupte împotriva acelei atracții? A savurat fiecare clipă a drumului până la el. N-aveau să fie mai multe reîntâlniri. Avea să fie una singură, pe care tocmai se pregăteau s-o trăiască. La ultimii metri, abia se mai ținea pe picioare.

Ea era în fața lui. În sfârșit. El s-a luptat cu vechiul lor ritual. Nu-și dădea încă voie s-o ia de mână, să-și treacă degetul mare peste pielea ei, cum făcea de fiecare dată când se reîntâlneau

după o despărțire mai lungă. Nu voia s-o sperie. O domina, la fel ca pe vremuri. Ea nu mai crescuse deloc între timp. Remarca aceea l-a făcut să zâmbească. Îmbătrânise și părea istovită, vlăguită, dar asta n-o făcea mai puțin frumoasă. Buzele ei roșii, ridurile din jurul acelor ochi cu o culoare atât de aparte. Un iris verde înconjurat de un fir de aur. Gâtul ei subțire și gol, în ciuda frigului. Îi plăcea să i-l atingă. Să-l împresoare cu mâna. Să-l apere.

El era și acum la fel de mare pe lângă ea, ea se simțea și acum la fel de fragilă în fața lui. Nimic nu se schimbase; privirea lui dură și chinuită îi dădea senzația că o putea citi ca pe o carte deschisă. El îmbătrânise, iar asta îl făcea încă și mai carismatic. Părea și mai obosit decât înainte și mai sumbru. Și cu atât mai atrăgător. Pe vremuri, ea se amuza încercând să-i descifreze misterul. El o făcea pe atunci să vibreze, și asta se întâmpla și acum, după numai câteva clipe. El o iubea, o liniștea. O făcea să trăiască. Ea era vie. Vie și tulburată de prezența lui. Era fericită, deși n-ar fi trebuit.

— Maddie… te-ai întors…

Maddie… numele acela era doar al lui. Doar al lor. Nimeni în afară de el nu-l pronunțase vreodată. La auzul vocii lui grave, ochii i s-au umplut de lacrimi.

Se priveau ca niște adversari fascinați unul de celălalt.

El a intrat în panică. Era prea frumos ca să fie adevărat. Trebuia să fie sigur. Mâna i s-a ridicat, s-a apropiat cu infinită încetineală de chipul acela la care visa zi și noapte. Ea s-a uitat lung la degetele care se apropiau de ea, dar s-a înfrânat, nu s-a dus în întâmpinarea acelei atingeri la care visa de atâția ani. La care tânjea de când el își trecuse pentru ultima oară palma peste trupul ei.

În sfârșit, el a atins-o, i-a redescoperit pielea catifelată pe care n-o uitase niciodată. Ea a tresărit. Mâna lui rece, puternică și delicată. Pleoapele i s-au închis de plăcere.

— Ești aievea.

Ea și-a lăsat obrazul în palma lui, i-a simțit degetele mângâindu-i-l, ștergându-i lacrima prelinsă.

El era aievea. Gestul acela era real. Mult prea real.

Ea a inspirat adânc, i-a simțit parfumul și s-a tras în lături deschizând ochii.

El și-a lăsat capul într-o parte, surprins. Apoi și-a arătat zâmbetul acela maliții care-i plăcea ei atât de mult, pe vremuri. I-a răspuns și ea cu un zâmbet, unul timid. I-a părut rău imediat, străfulgerată de amintirea primei lor întâlniri; la fel îi zâmbise și când li se întâlniseră prima oară privirile, iar ea era deja îndrăgostită.

— Trebuie să mă întorc la cabană, Joshua. Fiica mea o să se îngrijoreze.

Avea aceeași voce blândă și guturală. Cea mai frumoasă armonie auzită de el vreodată.

El i-a zâmbit din nou. La fel și ea.

Apoi ea s-a răsucit în loc și a pornit-o către propria scară, încercând din răsputeri să nu se clatine.

Era amețită. Amețită de întrebări, de emoții. De vină. De spaimă. De regrete.

El era amețit de fericire.

20
În partea de apus a plajei

Să ajung în casă fără să mă prăbușesc sub ochii lui. Să nu mă las copleșită de amețeală până nu ies de pe plajă. Nu trebuia să mă vadă așa. Nu trebuia să știe. Îmi ascundeam cum puteam durerile, epuizarea. Ajunsă la piciorul scării, mi s-a părut că aveam de escaladat ditamai muntele. Urcarea mi s-a părut interminabilă. Niciodată picioarele nu-mi fuseseră atât de grele și de neputincioase. În sfârșit, am ajuns pe terasă. Lisa a ieșit în mare grabă când m-a văzut. I-am făcut semn din mână să rămână unde era. A încremenit, neînțelegând ce se-ntâmpla. M-am uitat în depărtare, jos, pe plajă. Avusesem dreptate. Era în continuare acolo, ca pe vremea când eram tineri, aștepta să ies din câmpul lui vizual ca să dispară apoi și el. Fiecare despărțire, chiar și numai pentru câteva ore, era ca o sfâșiere pentru noi. Trupul meu deja îndurerat își amintea de chinul de a fi departe de el.

Du-te în casă, Joshua. Te rog, du-te.

Îmi adunam resursele aproape inexistente ca să ajung la fiică-mea. Când m-am văzut lângă ea – unde el nu mai putea distinge nimic cu privirea –, i-am întins mâna. Ea m-a cuprins în brațe și m-a tras iute înăuntru, ca să mă pună la adăpost. M-am lipit strâns de ea.

— Mamă… Uite în ce hal ești! Ce te-a apucat?

— Iartă-mă, am zis eu printre lacrimi, certându-mă în sinea mea pentru spectacolul pe care i-l ofeream fiică-mii.

N-o respectam, nu-i respectam temerile, angoasele. Nu-i respectam sacrificarea propriei vieți pentru a profita de puținul timp pe care-l mai aveam de trăit lângă ea. Nu mă gândisem decât la mine. Mi-era rușine de cum mă purtasem cu ea. Lisa avea grijă de mine, făcea tot posibilul ca să nu sufăr, iar eu îi năruiam toate strădaniile, de parcă n-aș fi avut niciun respect pentru ea.

Joshua mă făcuse întotdeauna să uit de realitate, și asta reușea și acum.

Lisa m-a susținut până la baie și m-a ajutat să mă așez pe marginea căzii.

— Vrei să te ajut să faci un duș cald? E musai să te încălzești un pic. Pot să stau cu tine, dacă preferi.

Am refuzat clătinând din cap. Nu voiam să-mi fie infirmieră chiar cu normă întreagă. Mi-a adus niște haine uscate și a închis ușa fără o vorbă, fără un zgomot.

Apa fierbinte, aproape să mă opărească, îmi șiroia pe trupul înghețat. De ce tremuram, până la urmă? Frigul, vântul, ploaia? Nu. Nimic din toate astea. Doar șocul reîntâlnirii cu el? Imposibil. Înainte nu m-aș fi aventurat niciodată să-mi imaginez că l-aș mai putea vedea, fie și numai pentru câteva secunde. Ar fi fost prea chinuitor pentru mine. Sfâșierea aia cu care trăiam de atâția ani nu trebuia în niciun caz să se adâncească.

Totul se schimbase, acum; el era acolo, la un pas de mine.

Doar gândindu-mă la acest lucru, simțeam cum îmi bubuie inima în piept. Revedeam iar și iar toată cursa aia a mea către el. În acel moment, nimeni și nimic, nici chiar moartea care-mi dădea târcoale nu m-ar fi putut opri să ajung la el. Ce căutasem oare? Voiam să trăiesc acea întâlnire la care nu mă dusesem și care ne pecetluise despărțirea? Iar el, venind spre mine, oare ce voia? Mă privise cu aceeași intensitate ca pe vremuri. Se temea că n-aș fi aievea. Nu mă uitase. Simțise nevoia să mă atingă. Eu nu-mi doream, din nou, decât un singur lucru: să mă atingă, iar și iar. Tare aș fi vrut să mă pot întoarce pe plajă și să ne continuăm regăsirea. Cum se putea așa ceva, după atâta vreme? Trecuseră mai bine de 20 de ani de când îl părăsisem. Îl îngropasem pe Joshua înăuntrul meu cât putusem de adânc.

Îl reîntâlneam acum, într-un mod brutal și irezistibil.

Îl reîntâlneam când eram pe moarte.

Lisa mi-a respectat tăcerea, forțându-mă în schimb să înghit un bol cu supă. Am acceptat fără prea multe nazuri. Nu mi-era foame, dar trebuia să-mi recapăt forțele, să-mi revin, pur și

simplu. În timpul cinei, a stat tot cu ochii pe mine, așteptând să zic ceva, să-i dau o explicație.

— Mă duc să mă culc, am anunțat-o eu după ce a strâns masa.

S-a crispat la față.

— Trebuie neapărat să mă întind, vino cu mine și mă întrebi ce vrei tu.

Umerii i s-au destins de ușurare. Înainte de a o porni către camera mea, m-am dus la fereastră, luminile casei din față erau aprinse, am distins o mișcare, era el, se uita în direcția mea, la fel ca odinioară, când eram fiecare în casa lui. Mi-am lipit mâna de geam, ca pentru a-i face semn.

— Poți să stingi lumina, Lisa, vin acum.

N-am lăsat-o să tragă obloanele și draperiile, lucru pe care-l făcea în fiecare seară înainte să merg la culcare. Din ziua în care nu mai dormisem cu surorile mele în același dormitor și avuseserăm fiecare camera ei, eu nu le mai trăgeam. Întotdeauna îmi plăcuse să mă trezească lumina zilei, soarele de vară, vântul, ploaia. După ce-l cunoscusem pe Joshua, fusesem și mai legată de acel obicei, aveam senzația că astfel eram mai aproape de el. Mai puțin departe, în orice caz.

În seara aceea, reînnodam pe de-a-ntregul legătura cu mine însămi.

Cu Maddie.

Lisa s-a așezat pe vine lângă pat și a început să-și frământe nervos mâinile.

— Cel cu care te-ai întâlnit pe plajă…

— Joshua.

— Tatăl lui Nathan.

— Așa s-ar părea…

— Are vreo legătură cu vara aceea de la 16 ani?

— Da, și cu tot ce a urmat, până la 23 de ani. Dar înainte să-ți povestesc mai departe… trebuie să-ți cer iertare.

S-a încruntat.

— Iertare pentru riscul pe care mi l-am asumat. O să plătesc

pentru asta, o să plătești și tu pentru asta, știu foarte bine.

A încuviințat din cap cu tristețe.

— Și-apoi, am continuat eu după un oftat prelung, iertare pentru tatăl tău.

— De ce zici de tata? Nu văd ce legătură are cu povestea asta.

— O să înțelegi imediat. Să nu te îndoiești nicio clipă de importanța lui pentru mine. L-am iubit pe tatăl tău. Și-l iubesc și acum, știi foarte bine, numai că…

— Mamă, ai avut și tu o dragoste dintâi, doar n-o să mă supăr pe tine pentru asta!

— Joshua e mult mai mult decât o dragoste dintâi. El este și va rămâne, până la ultima mea suflare, marea mea iubire. Singura iubire a vieții mele… Nimeni, nici cel mai bun om din lume, nici măcar tatăl tău, nu l-a putut întrece.

A căscat ochii, stupefiată.

Ce ușurare s-o pot spune în sfârșit, s-o pot spune din nou! Iubirea mea pentru el prindea iarăși viață. Nu mai aveam de ce s-o ascund de parcă n-ar fi existat niciodată. De parcă Joshua n-ar fi făcut niciodată parte din viața mea.

— Nu l-ai mai revăzut niciodată până azi?

— Nu… niciodată după ce am plecat de aici ultima oară.

— Nu-mi vine să cred că Suzanne și Anita n-au știut că locuia aici.

Am zâmbit, nu m-am putut abține.

— Joshua știe să fie discret atunci când vrea… Ca o umbră… Și cred că nu-și dorea prea tare să se întâlnească cu mătușile tale.

— Ce simți, acum că știi că-i aici?

— Nu se poate descrie… Mi-e greu să-ți vorbesc despre asta, nu vreau să te rănesc în privința tatălui tău.

— Stai liniștită, mamă… m-am obișnuit cu voi despărțiți… Sunt om în toată firea. Îmi sunteți amândoi super apropiați… și-apoi, întotdeauna m-am întrebat de ce nu ți-ai refăcut viața. De-asta, poate? Din cauza lui?

— Nici taică-tău nu și-a refăcut-o.

— El e însurat cu agenția de voiaj!

Am izbucnit amândouă într-un râs plin de tandrețe.

— Dar el, Joshua, ce ți-a zis pe plajă? A fost la fel de tulburat ca tine? Crezi că te iubește si-acum?

Era oare romantică fiica mea? Ochii ei strălucitori îmi ziceau că da.

— Cred… cred că nici la el nu s-a schimbat nimic. Și… mi-a zis Maddie.

— Maddie?

— Niciodată nu mi-a zis altfel.

Până să-l întâlnesc, nu știam ce înseamnă iubirea. În ciuda celor 16 ani pe care-i aveam, nu trăisem niciodată vreo emoție. După acea după-amiază în care ne văzuserăm pentru prima oară, ne petrecuserăm zilele la câțiva metri unul de celălalt, fără a ne vorbi, sorbindu-ne din ochi ore în șir. Privirea lui mă învăluia de sus până jos, iar eu descopeream dorința, o dorință violentă, dureroasă. Așteptarea atingerii lui mă chinuia, îi voiam gura, buzele, mâinile, întregul trup. Simțeam că-mi fuge pământul de sub picioare, neînțelegând ce mi se-ntâmpla. Eram noi doi în mijlocul celorlalți, care aproape că nici nu mai existau. Iar apoi, într-o dimineață, sculându-mă din pat înaintea tuturor celorlalți din casă – căci, de când eram numai cu gândul la Joshua, nu mai aveam somn deloc –, mă dusesem pe terasă să văd răsăritul soarelui. Iar el era jos, la piciorul scării. Mă aștepta. Nu mai stătusem să-mi acopăr trupul abia ascuns de ce aveam pe mine, coborâsem la el, în picioarele goale. El îmi zâmbise și-mi întinsese mâna ca să sar și peste ultima treaptă. Trupurile ni se întâlniseră în sfârșit. Iar el îmi șoptise, simplu: „Bună, Maddie".

— Mi se pare incredibil ce ți se întâmplă, mamă.

— Nu sunt sigură, Lisa… Dacă nu mi-am petrecut viața alături de el… asta-i fiindcă povestea noastră… L-am părăsit, Lisa, l-am părăsit… Și nu vreau să-l fac să sufere din nou. Dacă mă iubește în continuare, așa cum îl iubesc și eu, și află că sunt pe moarte…

Mi-a pierit glasul.

— O să fie ca noi toți, mamă, o să fie distrus.

Ne-am privit în ochi o veșnicie. Am întins mâna spre ea, ea mi-a strâns-o cu toată puterea.

— În seara asta, mamă, n-avem voie să plângem. E minunat, orice-ai zice… Spune-mi despre voi. Spune-mi despre el… Vreau să-l cunosc…

Lisa moștenise generozitatea tatălui ei și mi-o dovedea încă o dată.

— Joshua? Păi, cum să-ți spun eu…

Ce cuvinte se puteau ridica la înălțimea atât de intensei noastre povești? Fuseserăm luați ca de un val, și unul, și celălalt.

Un val minunat de devastator.

Cu Joshua, eram deopotrivă în siguranță și în primejdie. Pe o sârmă fragilă, continuă și nesfârșită. Părinții și surorile mele au fost total debusolați de acea transformare. Reperele întregii familii, în privința mea, s-au făcut țăndări. Înainte de a-l cunoaște pe el, eram o fetiță; după ce ne-am întâlnit, s-au trezit cu o femeie care crescuse peste noapte, turbat de îndrăgostită, tânjind cu disperare după inima și trupul celui pe care-l iubea, de îndată ce nu mai era lângă el. În același timp însă nu aveau încotro, trebuiau să accepte situația, întrucât vedeau și ei că eram – în continuare – eu însămi, dar eliberată de orice opreliști, de orice timiditate. Cu Joshua, mă afirmam, aveam încredere în viață, în viitor, în mine, în el, în noi.

Totul între noi a fost foarte repede, foarte puternic, foarte sus. Trupurile ni se atrăgeau ca niște magneți, muzicile noastre se chemau una pe alta, mințile ni se contopeau dintr-o simplă privire, într-o tăcere înfierbântată. Ne întăream unul pe celălalt, ne completam, ne admiram cu aceeași fervoare. El avea putere asupra mea. Eram dependenți unul de altul, trăind fiecare despărțire dintre vacanțele școlare ca pe un supliciu care nu făcea decât să ne amplifice sentimentele. Nu ne doream decât să fim împreună, să cântăm împreună, să alcătuim o singură făptură. Chiar și despărțiți, eram de neclintit. De nezdruncinat, în dragostea noastră. Suzanne și Anita încercau mereu să mă facă să-mi bag mințile-n cap, să mă readucă cu picioarele pe pământ, dar n-au reușit decât să mă îndepărteze de ele. Nu

suportam nicio critică, nicio întrebare, nicio remarcă, cu atât mai puțin vreo punere la îndoială.

După ce am dat bacul și-am împlinit 18 ani, am luat o hotărâre radicală, fără a lăsa nimănui posibilitatea de-a mă opri: mi-am părăsit familia și m-am dus să stau cu Joshua, care, la rândul lui, a obligat-o pe maică-sa să mă accepte.

În ciuda lacrimilor, urletelor și dramelor care au dus până la urmă la despărțirea noastră, au fost anii cei mai frumoși din viața mea, ani consacrați cu pasiune iubirii și muzicii. Grație numelui său, Joshua era deja în casta elitei, iar el a făcut în așa fel încât să fiu ascultată cântând, fără a dezvălui relația noastră până n-aveam să obțin recunoașterea artistică. Știa că aș fi refuzat intrările pe care filiația lui mi le-ar fi putut procura. Și mă respecta pentru această alegere. Mulțumită lui, devenisem mândră de mine și începusem în sfârșit să dau importanță propriului ego. Am reușit să trec proba de foc. Mi s-a recunoscut foarte repede talentul, iar asta nu pentru că eram cuplată cu Joshua. Existam prin mine însămi. Din acel moment, și în ciuda tinereții noastre, a început cariera noastră de pianiști profesioniști. Am concertat întotdeauna în aceleași locuri, ca să nu ne despărțim niciodată, și foarte adesea în duet. Pe scenă, pianele noastre stăteau unul lângă celălalt, îmbinate precum cele două jumătăți ale unui întreg; muzica ne purta în lumea noastră, iar noi cântam, neluându-ne ochii unul de la celălalt.

— E absolut incredibil ce-mi povestești, mamă… Chiar ai dat concerte? Unde?

— Cam peste tot… N-am făcut primul înconjur al lumii cu tatăl tău, l-am făcut cu Joshua.

— Ai păstrat ceva amintiri din perioada aia? Ai niște fotografii? Niște înregistrări video? Vreau să le văd și eu.

— M-am descotorosit de toate… era prea copleșitor… n-aș mai fi scăpat niciodată dacă aș fi avut fie și o infimă posibilitate de-a revedea sau reasculta chestiile alea. Am dispărut. M-am evaporat pur și simplu din lumea muzicii și din viața lui Joshua. De-asta n-am mai venit deloc aici, și de-asta nu m-am mai atins

niciodată de o claviatură. M-am dat la fund într-un hal cum nici nu-ți imaginezi, ți-am traumatizat și bunicii, și mătușile… mi-au trebuit doi ani ca să-mi revin, ca să fiu altceva decât o umbră…

Redevenisem o ființă rușinoasă și distrusă. Distrusă de iubirea pe care o abandonasem. Distrusă de intensitatea la care renunțam. Ai mei erau niște părinți buni și minunați; mi-au iertat furia amoroasă și îndepărtarea de ei, mi-au deschis ușa, au fost răbdători, m-au oblojit cu dragostea lor pudică, fără a pune întrebări, fără a căuta să afle ce anume mă împinsese să fac acel pas inimaginabil. Suzanne și Anita, în schimb, au vrut să știe tot, să înțeleagă lucrurile care mă făcuseră să-l părăsesc pe Joshua. Țineau amândouă la el, dar întotdeauna îl consideraseră un tip fragil, cumva incomplet. Așa că mi-au tot repetat chestia asta, ca să-mi intre bine în cap; într-un fel, le înțelegeam, voiau să mă facă să scap de acea pasiune, voiau să mă smulgă din acea suferință teribilă care mă măcina, deși și-au dat rapid seama că niciodată n-aveam să mai iubesc în felul acela și că avea să-mi fie foarte greu – dacă nu imposibil – să mă mai îndrăgostesc de cineva.

Sigura persoană, de atunci încoace, căreia îi povestisem toată tărășenia era Vasco. Așa încât, după cum îi zisesem și Lisei, Vasco știa totul, în cele mai mici amănunte. Când fusese evident că între noi încolțea ceva, amintirea lui Joshua năvălise peste mine cu o putere înzecită. Chipul lui, parfumul lui, vocea lui începeau să mă bântuie de îndată ce Vasco se apropia de mine. Ca să scap de acea povară, ca să nu umblu cu ascunzișuri și să-l las să aleagă în cunoștință de cauză dacă rămâne cu mine sau pleacă îi povestisem totul de-a fir a păr. Cu minunata lui simplitate, îmi zisese: „N-am așteptat niciodată o iubire precum cea pe care ai trăit-o, niciodată n-am să aștept asta de la tine, n-am să-ți cer așa ceva”.

— De ce l-ai părăsit, mamă?

Îmi venea să urlu când îmi aminteam de acel moment fatal și de sfâșietoarea decizie care urmase.

— Ți-am povestit partea frumoasă, incredibilă, pasională, cu

tot ce are ea mai fabulos… Numai că pasionalul are și o latură întunecată… aș vrea să-mi lași acest secret. Secretul despărțirii mele de Joshua. Te rog…

— Doar o întrebare.

Am acceptat plecându-mi capul.

— Te-a făcut să suferi? De-asta s-a terminat povestea dintre voi?

— Joshua e un tip intransigent, nu face concesii, dar niciodată, te asigur, niciodată n-a ridicat mâna la mine. A fost însă cineva care ne-a făcut rău, mult rău. Mai ales lui, nici nu știi cât de mult, și e mai bine să nu știi.

— Și deci, ai pierdut totul, când l-ai părăsit?

— Nu chiar, fiindcă v-am avut pe voi, pe tine și pe taică-tău.

— Nu vorbim de mine și de tata, vorbim de tine! Hai, mamă, zi-mi!

— Am îngropat totul în mine. Și pe Joshua, și pianul. Am renunțat la cea care eram. Am devenit o alta, ca să supraviețuiesc.

— Nu-i drept.

— Asta-i viața… am făcut niște alegeri, mi le-am asumat… și am fost fericită. Tu ești cea mai mare bucurie a mea.

S-a ridicat brusc în picioare, a început să umble încolo și-ncoace prin cameră, adâncită în gânduri. Din când în când, se uita la mine. Apoi a venit și s-a așezat lângă mine, mi-a luat mâinile într-ale ei și mi le-a strâns cu putere.

— Vreau să-ți cer o favoare. N-am să te mai întreb nimic. Mi-ai spus deja o mulțime de lucruri… dar vreau să mai fii o dată fericită.

Unde voia să ajungă?

— Întoarce-te la Joshua, cântă din nou la pian cu el. Ai dreptul să mai fii o dată fericită pe lumea asta… nu-ți poți refuza acest cadou…

Am început să tremur. Îmi cerea prea mult. Îmi cerea imposibilul.

— Nu pot… nu mai știu să cânt…

— Sunt sigură că nu-i așa, mamă. Tocmai am înțeles un tic de-al tău care m-a fascinat de când eram mică. De câte ori se

aude un pic de muzică acasă, ochii tăi privesc în gol, iar mâna îți dansează grațios prin aer.

Îmi observase acest reflex care nu mă părăsise niciodată, oricât mă luptasem să-l fac uitat.

— Poate că aș mai putea să cânt câteva note sau o partitură pentru copii, dar ți-am spus că…

— Nu vrei să-l faci să sufere, știu, dar puțin îmi pasă mie de suferința lui! O să mori, mamă, primește dragostea pe care ți-o poate oferi omul ăsta.

— L-aș distruge, Lisa… tu nu-l cunoști cum îl cunosc eu.

— Dă-i voie să se distrugă, dacă asta vrea. Și, mamă, te avertizez, refuz categoric să plecăm de-aici.

Fiică-mea îmi citise gândurile, eram pregătită să-mi chem surorile sau pe Vasco, ca să vină mâine-poimâine după noi și să mă ducă departe de Joshua. Și totuși, în adâncul meu, dorința mea cea mai arzătoare, înainte de-a muri, era să fiu cu el.

— Dacă trebuie să mori cu el, eu sunt de acord. Nu mi-aș ierta-o niciodată, mamă, dacă te-aș lipsi de acest bărbat pe care n-ai încetat o clipă să-l iubești. Cum m-aș mai putea privi în oglindă după aia? Crezi că aș mai fi în stare să vin aici, știindu-l pe el acolo?

21
În partea de răsărit a plajei

Se lumina de ziuă. O nouă zi. O zi cu ea. Dormise oare? Ne visase oare? Eu nu mai aveam nevoie să adorm ca s-o visez. De-acum, îmi dădeam frâu liber dorințelor.

Ce greu îmi fusese s-o las să plece! Când dispăruse, îmi mușcasem obrajii pe dinăuntru ca să nu urlu. Aceeași durere care, odinioară, mă pusese la pământ. Și totuși, niciodată nu fuseserăm atât de apropiați. Fusese însă prea scurt. Prea frustrant. S-o simt și-apoi, imediat, să dea bir cu fugiții. Începusem să mă îndoiesc din nou de realitatea ei. Rămăsesem încremenit pe plajă, în ploaie, cu întreaga ființă întoarsă spre ea. Îl lăsasem pe Nathan să mă târască înapoi acasă, fără a înțelege ce mi se-ntâmpla. De îndată ce-mi dăduse drumul, mă postasem la fereastră ca să mi-o imaginez. Ceva mai târziu, îi zărisem silueta decupată în lumina din casa ei, și toată agitația mi se risipise. Era acolo. Chiar acolo. Pentru mine. Mă instalasem la pian, nerăspunzând la niciuna dintre întrebările fiului meu.

De ore întregi cântam fără întrerupere, cu fața atrasă periodic, irezistibil, de casa de la apus. Pianul meu – trupul ei. Mâinile mele atingând-o. Carnea ei lipită de carnea mea. Căldura ei încălzindu-mă. O noapte întreagă în care să fac dragoste cu ea. Prezența ei mă făcuse din nou om. De atâta amar de ani, trupul celorlalte și cel al lui Carole nu reușeau să înăbușe amintirea trupului său, care mă bântuia în continuare. Erau fade, reci, fără niciun interes, fără nicio pasiune. Al meu se stinsese. Ce rost avea să mă mai prefac?

Maddie era singura care mă trezea la viață, era unica sursă a dorințelor și plăcerilor mele. Era lumina mea, pacea mea, echilibrul meu. De cum apărea, de cum o simțeam lângă mine, demonii mi se împrăștiau care-ncotro. Cu Maddie, eram eliberat de toate – de ai mei, de chinuri, de angoase. Ea îmi deschisese o lume a blândeții. Ea mă făcuse să cred în iubire.

Trebuia să-mi păstrez calmul, să mă bucur de acel dar zeiesc. Exista oare, în sfârșit, un zeu care să se arate milos și iertător cu mine și care să-mi aducă izbăvirea? Avea să mă pună la încercare. Să vadă cât pot răbda. Maddie era foarte tulburată de reîntâlnirea noastră; o vedeam și acum, pe ea, cea de aseară, tremurătoare, palidă, atât de palidă, plină de teamă și de uimire. Mi se păruse nespus de fragilă, de parcă i-ar fi fost greu și să se țină pe picioare.

Se îndoise oare de puterea dragostei noastre? Aveam să-mi dedic tot timpul rămas ca să i-o reamintesc. Nu mai era vorba de câteva zile sau săptămâni, acum că ne reîntâlniserăm. Ea în casa ei. Eu într-a mea. La fel ca-n tinerețe. Pentru mine era un sentiment aproape complet străin, dar mă bucuram nespus că puteam retrăi perioada noastră de început.

Aveam în față o viață întreagă.

— Tată! M-ai înnebunit cu cântatul ăsta toată noaptea! A trebuit să-mi pun dopuri în urechi ca să pot dormi.

Apariția năvalnică a lui Nathan m-a readus brusc la realitate. M-am uitat la el, mai mult ca sigur năuc, iar el a clătinat din cap, amuzat și enervat deopotrivă de spectacolul pe care i-l ofeream. L-am privit preumblându-se în șort prin salon, apoi ducându-se la bucătărie. A făcut două cafele, dulapurile s-au deschis, s-au închis, apa a curs în chiuvetă.

Ce meșterea oare?

S-a întors, m-a privit sfidător punând o ceașcă și un pahar, pline amândouă, pe pian – nu suportam când cineva risca să mi-l strice – și și-a deschis palma sub nasul meu.

— Aseară nu ți-ai luat medicamentele. În dimineața asta nu mai scapi.

M-am uitat la pastile cu un rictus dezgustat pe buze.

— Nu-mi mai trebuie.

— Iară ai privirea aia de apucat, nu-mi place când ești așa. Așa c-o să le înghiți pe loc. Dacă trebuie să stau cu ochii pe tine când faci duș, asta e, o să stau, dar tot nu te las să le scuipi.

Am râs ca să nu se vadă cât de tulburat eram de dragostea pe care fiu-meu mi-o purta.

— Bine, dar doza mică. De mult n-am mai fost atât de lucid. Crede-mă!

Chimia n-avea să schimbe nimic din ceea ce se petrecea. Nathan s-a uitat la mine lung, surprins, dezamăgit de afirmația mea. Mi s-a părut aproape emoționat.

— Ce s-a-ntâmplat pe plajă, tată? Te porți atât de ciudat, și totuși… nu știu… ia zi-mi!

M-am ridicat, l-am prins de ceafă și mi-am lipit fruntea de a lui. Am scos un oftat adânc, de ușurare. Respiram mult mai bine.

— M-am regăsit, fiule. Totul va fi bine acum.

22
În partea de apus a plajei

În acea după-amiază, un soare mare de iarnă lumina plaja. Așteptam ca razele lui să-mi intre în fiecare fibră a corpului, ca să mă încălzesc. Lucru care se dovedea a fi tot mai dificil. Îmi epuizasem rezervele la reîntâlnirea cu Joshua. Așa cum simțisem chiar atunci, plăteam pe loc consecințele – consecințe pe măsura puternicei tulburări pricinuite. Îmi făcusem rău, foarte rău, mâncându-mi atâtea zile din viață. Îmi asumam însă lucrul ăsta și nu regretam deloc reacția pe care o avusesem, din moment ce Lisa mi-o ierta.

Ieșeam după trei zile de stat țintuită la pat, incapabilă să-l părăsesc mai mult de câteva minute. Nu mă mai alimentam decât minimal, forțându-mă doar pentru fiică-mea. Pe de altă parte, nu eram încă pregătită să-mi sun surorile și pe Vasco și să-i chem s-o ajute, ca să nu fie singură în momentul fatidic. Să-i chem aici ar fi însemnat că totul era ca și încheiat…

Astăzi, niciun nor nu întuneca cerut de un albastru profund. Atât de profund, încât, doar admirându-l, intuiai frigul de gheață ce trebuia să fi domnit afară. Lumina era atât de puternică, încât răzbea până-n casă. În cabana lui Sophie, chiar și după-amiaza trebuia să aprindem veiozele. Nu și astăzi.

În față, salonul era invadat de soarele care se răsfrângea apoi asupra pianului, făcându-l încă și mai frumos. Mai magnetic. Nu mai văzusem altul ca el. Mai mult decât sigur că-l urmase pe Joshua pretutindeni, în toți acești ani. Un pian negru, cu coadă, la care ținea mai mult decât la orice. Pe vremuri, eram singura care avea voie să se apropie de el și să-l atingă.

Cine, după mine, mai avusese acest privilegiu? Mama fiului său? Era oare pianistă? Cine altcineva, dacă nu o pianistă, l-ar fi putut atrage? L-ar fi putut face să devină tată? Mi-am alungat acel gând, nevrând să mă las asaltată de miasmele geloziei. Cu ce drept, în fond, mi-aș fi permis să fiu geloasă? Îl lăsasem baltă,

îl părăsisem. Și aveam eu însămi o fiică, eu însămi lăsasem un alt corp să-l înlocuiască pe al lui.

Oare fiul lui cânta? Îl învățase oare să cânte? Era oare un virtuoz, la fel ca tatăl și ca bunicul lui? Perpetuase Joshua tradiția? Nu eram convinsă. Povara responsabilității pe care i-o lăsase tatăl său era uneori atât de grea, încât îl covârșea. Speram că-i oferise fiului său toată dragostea de care era în stare. Oare ce fel de tată era? Știuse oare Nathan să găsească drumul spre inima lui? Joshua era atât de ascuns și de intratabil… Cum se descurcase oare în primii ani după despărțirea noastră și, mai ales, după moartea mamei sale?

Mama lui Joshua mă detestase din clipa în care mă văzuse. Femeia aceea de o frumusețe ireală mă strivise prin inteligența ei redutabilă, prin spiritul ei machiavelic, prin dragostea maladiv de posesivă pentru propriul fiu și prin nenumăratele-i jigniri al căror motiv nu-l pricepeam nicicum. Încercasem toate strategiile: să devin invizibilă, să-i răspund cu aceeași monedă, să pun piciorul în prag, s-o îmbunez asigurând-o că nu încercam să-i iau locul în inima lui, să fac cum voia ea – eram dispusă chiar să mă supun și să încasez… dacă astfel îl puteam menaja pe Joshua. De nenumărate ori se jucase cu mine și cu inocența mea, folosindu-și arta tragediei pentru ca eu să cred că obținusem un dram de afecțiune din partea ei. N-o făcea însă decât ca să mă lovească apoi și mai aprig.

Îi furam jucăria, căci așa își considera ea fiul. Eu, care nu văzusem în jur decât iubire, descopeream niște relații violente și distructive. Un fel de cine-i face mai mult rău celuilalt. Și cu toate astea, pentru a respecta memoria tatălui său, Joshua se pleca în fața maică-sii, cedând capriciilor ei. Cedându-mă inclusiv pe mine.

Când am hotărât cu Joshua c-o să stau la el acasă, maică-sa și-a pierdut pur și simplu mințile, a început să urle, să vocifereze, să amenințe cu sinuciderea – un obicei al ei, îmi zisese el. Când el a amenințat-o că o lasă baltă definitiv – am înțeles că nici la el nu era pentru prima dată când folosea acea strategie –, ea a

cedat, simțind că fiul său era hotărât să-și pună în aplicare amenințarea. Nu mai era singur în fața ei. Acum eram și eu acolo, ca să-l susțin, să-l domolesc.

O vreme a stat potolită, fără să mă mai agreseze verbal, provocându-l mai puțin ca să nu ajungă să facă acel pas iremediabil. Îmi aminteam de crize de o rară violență între el și ea. Cu o plăcere nedisimulată, lăsa pe pianul lui tot felul de lucruri, pentru satisfacția de a-l vedea cum se enervează, pentru a-l face să-și iasă din minți cu mine de față și să mă îngrozească definitiv. Voia să mă sperie. Să mă scârbească de el. Să mă îndepărteze de el. Eram întotdeauna pregătită să mă pun stavilă pentru a apăra acel instrument magic, iar Joshua se băga între maică-sa și mine pentru a n-o lăsa să mă atingă, căci acela era principalul ei obiectiv.

Aveam destulă influență asupra lui pentru a-l calma, repetându-i că ea nu o să ne despartă niciodată.

„Numai moartea ne va îndepărta unul de celălalt", îi spuneam eu.

Iar el îmi răspundea: „Numai moartea mea ne va despărți, fiindcă n-aș putea trăi fără tine".

Cu toate astea, Joshua nu-și asuma niciun risc, nelăsându-mă niciodată singură cu ea. Când ieșea, mergeam cu el. Când ieșeam eu, rămânea să stea cu ochii pe maică-sa. Întruna îmi zicea: „Nu știi de ce e-n stare, o dată dacă m-a prins cu spatele întors, a și sărit să-ți facă rău". Pe măsură ce paranoia lui Joshua creștea, ne avântam tot mai sus în lumea muzicii, lipsind din ce în ce mai mult de acasă. Ne prelungeam cât puteam turneele, ca să ne bucurăm de viața în doi și de tihna acelei intimități. El era atât de relaxat, atât de fericit, atât de jucăuș și pasional când eram departe de ea! Îi descopeream o față nouă, care mă făcea să-l iubesc încă mai tare. Bineînțeles, rămânea în continuare același om chinuit, dar juca pe cartea ironiei, a sarcasmului, mă provoca pentru a mă seduce și mai și, de parcă ar mai fi fost nevoie. Iar eu savuram totul. Mă bucuram de el, de cel care era cu adevărat.

De la un an la altul, întoarcerile au devenit tot mai greu de suportat pentru noi, într-atât de înspăimântător era tabloul

peste care dădeam. O găseam în niște stări jalnice, îndopată cu alcool și cu medicamente, în casa total devastată. Râzând diabolic, dădea ocol pianului – intact –, cu privirea ațintită asupra lui Joshua, și-l mângâia zicându-i: „O să aibă aceeași soartă ca cel al tatălui tău…" Abia îl țineam pe Joshua să nu sară pe ea.

Joshua își cunoștea însă limitele. Considera că făcuse pentru ea tot ce putea și nu voia să fim puși în primejdie de nimeni și nimic. Aveam în față un viitor fericit, nu voia ca maică-sa să ni-l distrugă. Vremea concesiilor durase deja prea mult pentru el. Risca să se piardă pe sine însuși. Risca să ne piardă pe amândoi.

Într-o seară, după a cine mai știe câta dispută dintre ei, a anunțat-o că a doua zi vom pleca de tot. Ea s-a ridicat de pe canapea, și-a golit paharul, apoi a trecut prin fața lui rânjind.

— O să m-arunc de pe stânci! Și tu o să fii de vină…

— Du-te! Hai, du-te! Sari odată și lasă-ne-n pace! a urlat el, scos din minți.

Ajunsesem într-un asemenea hal cu toleranța, încât nici nu m-am ridicat, mulțumindu-mă s-o urmăresc cu privirea. Se ducea înspre faleză. După minute bune de tăcere apăsătoare, ne-am dus totuși după ea – ca de fiecare dată. Era o noapte întunecoasă, luna se ascundea după norii groși. Bătea un vânt rece, în rafale. Priveliștea pe care ne-a oferit-o ne-a făcut să încremenim la câțiva metri de ea. Dansa ca un spectru, pe buza prăpastiei. Ne-a observat și s-a oprit, uitându-se lung la noi, cu capul lăsat într-o parte, de parcă n-ar fi priceput ce se-ntâmpla.

Privirea îi era chinuită de propriii demoni, de propriile suferințe. Joshua a întins mâna spre ea.

— Vino, mamă, hai să intrăm în casă!

Ea a zâmbit, a făcut un pas către noi și și-a pierdut echilibrul, sub ochii noștri, într-o tăcere înmărmuritoare. Mi-am înăbușit un țipăt în pumni. Joshua, complet împietrit, n-a schițat nicio fărâmă de gest ca s-o oprească.

— La ce te gândești, mamă?

S-a înfășurat în jurul meu. Mă acoperea cu tandra ei blândețe.

— La nimic, am mințit eu. Mă uit la mare.

Și-a lipit fața de creștetul meu.

— E frumos, e foarte frumos, a șoptit ea. Nu credeam că marea poate să aibă culoarea asta și aici, nu doar pe unde m-ați dus tu cu tata.

— Aici e ca smaraldul. Vara, poate să fie translucidă, ca în insule… dar ceva mai rece, bineînțeles.

A râs, iar sunetul acela melodios m-a umplut de bucurie. S-a întâmplat ceea ce nu mi se mai întâmplase de atâția ani; mi-au răsunat în cap niște note, am închis ochii și am văzut conturându-se structura acelei compoziții.

Cheile. Sol. Fa. Optimile. Pauzele. Armoniile.

— Promite-mi că ai să vii aici și la vară, i-am cerut eu.

— Eu cu tine aș vrea să intru în apă, mamă.

Știam amândouă că n-aveam să mai prind vara aceea. Nici măcar cu un vârf de deget n-aveam s-o mai ating.

Lunile se transformaseră în săptămâni.

Iar săptămânile, în zile.

Puțina carne rămasă pe mine mi-o confirma.

— O să te gândești la mine, am să fiu pe-aproape… Lasă-mă să mi te-nchipui alergând spre apă… O să tragi un chiot când o s-atingi marea cu piciorul, o să șovăi un pic, apoi n-o să mai reziști și o să te-arunci în apă.

— Așa am să-ncerc…

Am prins-o de mână și i-am sărutat încheietura.

— Ia uite, e Nathan pe plajă, s-a entuziasmat ea. M-aș duce să-l salut. Și-n plus, trebuie să știe și tatăl lui că ești încă aici! Tare vreau să aflu cum se simte după ce te-a revăzut!

Dintr-un salt, a fost în picioare. Eram atât de uluită de răspunsul și de reacția ei, încât mi-a fost imposibil s-o opresc. Am rămas nemișcată, în timp ce Lisa își punea pe ea un veston negru de lână și-și înfășură la gât o mare eșarfă albă. Ajunsă pe terasă, a zâmbit când vântul i-a făcut părul să-i fluture în jurul feței. Apoi a dispărut în josul scării, ușoară ca un fulg. Ce drăguță era fata mea! Încă o imagine pe care-mi doream s-o iau cu mine pe lumea cealaltă.

Eram fascinată de scena care se derula sub ochii mei. Fiica

mea l-a strigat pe fiul lui, el a întors capul în direcția ei, s-a luminat la față și a pornit-o către ea. Brusc, m-am trezit aruncată în propriul trecut. De parcă în fața ochilor mei se proiecta întâlnirea dintre mine și Joshua. Lisa îmi semăna mult, toată lumea zicea asta. Nathan era leit taică-său. A ezitat o clipă, apoi a sărutat-o pe fiică-mea delicat, pe obraz. Joshua n-ar fi ezitat. După care a invitat-o să meargă cu el mai aproape de mare. Din acel punct, nu-i mai puteam vedea. Pe ei. Ne vedeam pe noi. Pe Joshua și pe mine. Oare și el asista la același spectacol ca și mine? Retrăia oare și el amintirile noastre?

Lisa și Nathan se plimbau pe plajă în locul nostru, discutau, își zâmbeau din când în când. El o sorbea din ochi, ea îl observa pe furiș păstrându-și partea de mister. Erau oare pe cale să-și creeze o bulă numai a lor? Ar fi fost prea de tot. Povestea nu se putea repeta. Vorbeau oare despre părinți? Oare Nathan știa ceva despre existența mea? Auzise vreodată ceva despre mine?

De când puterile mă părăseau cu fiecare secundă, fără a le mai putea aduce înapoi, pendulam între pat și fotoliul de lângă fereastră, fiindu-mi practic imposibil să parcurg distanța care mă despărțea de el. Teama de a nu-l chinui mă ajuta să nu cedez nici egoismului meu, nici egoismului Lisei. Ca să-l menajez, m-aș fi putut mulțumi să-l știu aproape de mine, așa cum nu mai fusese de mai bine de 20 de ani, și să retrăiesc în gând acele câteva secunde minunate de pe plajă.

Dar când nu mă iscodea fiică-mea, o făceau surorile mele. Îmi fusese imposibil să le ascund reîntâlnirea mea cu Joshua. În orice caz, și dacă nu le-aș fi zis eu, sigur ar fi făcut-o Lisa. Suzanne și Anita începuseră să țipe, îngrozite la gândul că aș putea reînnoda relația cu el. Apoi, foarte rapid, se calmaseră și le mulțumiseră zeilor pentru cadoul pe care mi-l făceau. Și au vrut să știe tot.

„Cum arată? A îmbătrânit mult? Ce ți-a zis? Tot Maddie îți spune?"

Periodic, îmi trimiteau mesaje în care mă-ndemnau să „fug" în întâmpinarea lui, a ultimei mele fericiri.

Digurile mele cedau unul după altul.

Lovitura de grație asupra rezistenței pe care o opuneam venise de la Vasco. Oricât de incredibil ar putea părea. Mă sunase în ajun, ca în fiecare zi. Tonul febril al vocii mă trădase imediat. Vasco mă știa ca pe propriul buzunar.

— Tu îmi ascunzi ceva, Madeleine… ceva ce n-are nicio legătură cu sănătatea ta…

— Atâta câtă mi-a mai rămas!

— Vorbesc serios.

— Și eu.

— Deci? Nu mă obliga s-o întreb pe Lisa.

Oftasem, înciudată că eram atât de transparentă.

— Îți amintești, tu mi-ai zis că n-aveam să găsesc nimic aici… și așa credeam și eu… Eh, până la urmă, se pare că ne-am înșelat amândoi.

— Incredibil, șuierase el după secunde bune. E acolo?

— Da…

— Pot să știu și eu ce cauți cu mine la telefon, în loc să fii cu el? Tocmai ziceai că n-ai timp de pierdut!

— Nu începe și tu, Vasco! Ești singura ființă de pe pământ care are dreptul să se înfurie aflând că omul ăsta e la doi pași de mine!

— Tocmai, iar eu nu mă-nfurii câtuși de puțin. Îți zic, ba nu, îți impun să fii cu el. Am discutat destul despre treaba asta, Madeleine. Am fost doi rătăciți, în căsătoria noastră… tu nu erai făcută pentru mine, și nici eu nu eram făcut pentru tine. Dar împreună am reușit cea mai frumoasă aventură, să fim părinții Lisei, și să ne iubim foarte tare, fără dragoste. Pe el îl iubești cu o dragoste pe care n-o voi putea înțelege niciodată, care mă depășește și care depășește puterea de înțelegere a oricărui om. Așa că fii fericită cu el, fă-mi acest cadou! Și fă-i și lui acest cadou!

— Dar o să sufere foarte tare…

— Ca noi toți… Nu-l cunosc, dar, dacă aș fi în locul lui, aș vrea să profit de fiecare secundă, de fiecare răsuflare, înainte de a te pierde.

Mi-am șters lacrimile, dându-mi seama că Nathan și Lisa se apropiau de piciorul scării. Lisa a dispărut din câmpul meu vizual, urca spre casă. M-am uitat cu atenție la Nathan – văzându-l pe Joshua în locul său –, o urmărea pe ea cum urca, cu zâmbetul pe buze. Umbra Lisei a apărut pe terasă. Ea s-a uitat în jos, a surâs, visătoare, i-a făcut un semn cu mâna și a intrat în casă fără să scoată un cuvânt. Tăcerea ei m-a făcut până la urmă să mă îngrijorez.

— Ce-a zis, cum e?

Lisa mi-a aruncat o căutătură malițioasă.

— Îl citez pe Nathan: „Taică-meu e nebun, dar, de câteva zile, e superexcitat, și-i foarte mișto!"

Mi s-a tăiat respirația. Cum să fii copleșit în același timp și de o fericire incomensurabilă, și de o durere inconsolabilă?

23
În partea de răsărit a plajei

Maddie se împotrivea. De ce? De vreme ce venise la mine, pe plajă, însemna că mă iertase. Degeaba încerca să se țină la distanță, până la urmă tot avea să se-ntoarcă la mine. Era inevitabil. Fiind vorba de *noi,* lupta era pierdută din start. Pasul cel mai important fusese deja făcut. Onora întâlnirile noastre din spatele ferestrelor. Și totuși, eram derutat. Când era vorba de noi, Maddie n-avea deloc răbdare. Își pierdea pur și simplu mințile, la fel ca mine. N-ar fi venit acolo dacă n-ar fi fost gata să reia firul poveștii noastre din punctul în care se oprise.

Ceva îmi scăpa, eram convins.

De când îmi era din nou alături – chiar și așa, de pe cealaltă parte a plajei – mă apucase frenezia. De câți ani nu mai compusesem așa?

Cu cât se îndepărtase mai mult amintirea ei, cu atât mai puțin reușisem să creez. Notele nu mai veneau nicicum. Secătuiseră, ca răspuns la absența ei. Maddie mă pusese pe drumul creației. Ea îmi hrănea sufletul. Ea era izvorul tuturor lucrurilor pe care le făceam. Fără ea, nu mai eram în stare de nimic. Mă părăsise încrederea. Cu timpul, începuse să-mi piară inspirația. Pentru a dispărea apoi cu totul. Nu mai puteam interpreta decât muzica altora, nu și pe a mea. Pe a noastră.

Regăsirea noastră mă eliberase. Eram prizonierul ei. Și totuși, revederea ei îmi rupea lanțurile care mă țineau legat de când ne despărțiserăm.

Scriam, cântam.

Ajustam.

Cântam, scriam.

Iar și iar. Neobosit.

Cu inima domolită, cu ochii închiși, vedeam partitura, auzeam compoziția. Și așterneam pe portativ toate acele cuvinte

pe care ar fi trebuit să i le șoptesc sau să i le scriu în acești ultimi ani. Foile zburau una după alta în jurul meu, pe pian, pe jos. Din când în când, preț de o secundă, ridicam capul, mâna dădea drumul creionului sau se îndepărta de claviatură.

Și mă uitam în jur.

Îmi plăcea acel spectacol.

Pianul meu. Notele mele. Și eu. Pentru ea.

Totul era pentru ea.

Nimeni în afară de ea n-avea să cânte acele piese. Ele aveau să-i vorbească despre toți acei ani de suferință cât stătuserăm despărțiți. Aveau să-i povestească despre chinul pe care-l îndurasem trăind departe de ea. Îmi puneam pe note suferința, și cu toate astea eram într-o euforie permanentă. Musteam de adrenalină.

Aveam să cântăm acea partitură la patru mâini.

Ea și cu mine.

Ca pe vremuri.

Așa cum ar fi trebuit s-o interpretăm toată viața noastră.

Nathan nu încerca deloc să mă oprească din acea nebunie a creației. Dimpotrivă. Mă asista. Mă hrănea. Atunci când, în puterea zilei sau a nopții, mă prăbușeam, epuizat, pe canapea, el mă acoperea cu o pătură. Fără a se atinge de foile pe care le țineam împrăștiate pe lângă mine, avea grijă să nu-mi lipsească niciodată hârtia. Îmi respecta dorința administrându-mi doza minimă din tratament. Și servindu-mi și câte un pahar de alcool. Nu încerca defel să se amestece în duelul meu muzical.

Se uita la mine, fascinat. Când mă furișam afară din acea lume a *Ei* și a muzicii, dădeam peste zâmbetul drăgăstos al fiului meu care mă stimula încă mai tare, așa că îi răspundeam tot cu un surâs. În viața lui nu mă mai văzuse așa. Nu-mi plăcea acel sentiment, dar eram chiar mândru că-mi putea descoperi această față ascunsă. Când n-aveam să mai fiu acolo – peste mulți ani, eram sigur de asta acum – așa avea să-și aducă aminte de mine. Avea să-și amintească de tatăl său ca de un om complet, fericit și năzuind spre un țel mai înalt decât el. Poate că asta avea să-mi șteargă imaginea de om în plină decădere.

Nimic n-avea să mă poată opri. Nici oboseala. Nici foamea. Nici durerile din tot corpul. Voiam să termin înainte ca Maddie să traverseze plaja încoace. Aveam să-i ofer o partitură completă.

Simfonia noastră completă.

Nu conta câtă sudoare și cât sânge aveau să curgă. Puteam să și crăp de extenuare.

Un zgomot nefiresc pentru acel loc m-a făcut să tresar. Ce putea fi? Soneria de la intrare! Nimeni nu suna la mine! Foarte bine, în fond. I-am zis lui Nathan să se ocupe el. Niciun răspuns. Unde era oare? Sunetul ăla îngrozitor mă perturba. Tocmai când mă pregăteam să strig mai tare după fiu-meu, mi-am amintit că plecase să-și petreacă ziua pe apă, după ce se asigurase că puteam sta singur câteva ore.

În loc să mă port ca un sălbatic, mai bine îi dovedeam fiului meu că puteam să fiu și o ființă sociabilă. Voiam să-i fac o bucurie, povestindu-i, când avea să se întoarcă acasă, că reușisem să discut amabil cu cineva care se trezea sunând pe la uși.

M-am ridicat de pe taburet, dar, odată ajuns în picioare, mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi recapăt echilibrul. Ca din reflex, m-am uitat spre partea de apus a plajei.

Lumina era aprinsă, și mi-am imaginat-o pe Maddie privind în direcția mea.

Curând… O să fii aici…

— Vin acum! am urlat eu cu o voce pe care mi-aș fi dorit-o mai prietenoasă.

Trupu-mi ruginit mă făcea să mă strâmb de durere.

— Ce e? am zis deschizând ușa.

M-am dat un pas în spate, surprins, după care, deși cu greu, am reușit să mă stăpânesc. În fața mea era cea pe care o luasem drept Maddie. Halucinația care nu era chiar o halucinație. Fiica ei. Cu aceeași sfială misterioasă în priviri. Cu ochii aceia care nu dădeau decât atât cât voiau, niște ochi care știau să fie ermetici.

— Bună ziua, domnule.

N-avea același registru vocal ca al maică-sii. Dacă ar fi cântat, ar fi fost soprană. Maddie era altistă. Îi citeam groaza pe chip, în timp ce mă uitam la ea cu atenție, vânând asemănările cu iubirea vieții mele. Trebuia neapărat să mă adun.

— Cu ce pot să v-ajut, domnișoară? V-ați rătăcit?

Dacă-și mai frământa mult mâinile, sigur avea să-și rupă vreun deget.

— Aăă… nu, nu… în fond… eu… știu cine sunteți.

— I-auzi. Și cine sunt?

— Mă rog, vreau să spun că… Nathan mi-a zis cine sunteți. Un pianist celebru.

Fiul meu. Și falsa Maddie. Derutant.

— Sunteți foarte amabilă. Și ați venit doar așa, ca să-mi faceți un compliment? Nathan nu-i acasă, în caz că voiați să-l vedeți…

— Nu… de fapt, pe dumneavoastră… ăăă… voiam să vă cunosc.

Și-a trecut peste frunte o mână tremurândă. Curiozitatea m-a împins să-mi permit nepermisul.

— Haideți înăuntru, la căldură. Veniți să stăm jos și să-mi explicați despre ce e vorba. Vă mărturisesc că n-am înțeles prea bine.

— Nu vreau să vă deranjez.

— Haideți, intrați!

Lătrasem la ea ca un apucat. M-am dat într-o parte, ca s-o ia ea înainte. A străbătut holul de la intrare cu un pas destul de nesigur. Se uita în dreapta și-n stânga încercând, cu discreție, să vadă cât mai mult. Era clar că nu se simțea în apele ei. Când a pășit peste pragul salonului, s-a oprit o clipă, cu privirea atrasă magnetic de pian. S-a dus apoi spre el, ca hipnotizată. A respirat adânc, întorcând capul către fereastră. Către apus. Știa oare Maddie că fiica ei era cu mine?

— Oh… Incredibil…

A arătat cu degetul înspre casa din partea cealaltă a plajei. Mi-era imposibil să fac vreun comentariu.

— Ce doriți? m-am redresat eu, cu o voce la fel de aspră.

Ea s-a îndreptat de spate, renunțând la postura de victimă,

apoi m-a privit în ochi. Puștoaica aceea se transformase complet. Deși inițial îmi păruse fragilă, dezvăluia o forță și o încredere în sine uimitoare, în ciuda unei suferințe foarte adânci a cărei natură nu reușeam s-o deslușesc. Se uita la mine ostentativ, fără niciun fel de grabă. M-a măsurat din cap până-n picioare, mi-a cântărit îndelung privirea, încercând să-mi citească gândurile.

— Cum vă numiți, domnișoară?

Doar fiindcă era fiica lui Maddie mă purtam așa politicos. Oricine altcineva n-ar fi călcat în casa mea.

— Lisa, domnule.

— Foarte bine, Lisa. Spune-mi Joshua și nu mă mai domni. Cu ce pot să te-ajut?

N-ar fi trebuit să creez acea apropiere. Sigur avea un gând ascuns.

Cu slăbiciunea însă nu te pui.

A început să umble încolo și-ncoace prin salon, s-a dat pe lângă pian, neatingându-l nicio clipă, având grijă să nu calce pe partiturile împrăștiate pe podea. În cele din urmă, a luat de jos o foaie. După cum se uita la ea, am înțeles că nu știa să citească un portativ. N-o învățase Maddie să cânte la pian? Mi se părea incredibil că nu-și împărtășise pasiunea cu propria fiică. Nu avea niciun motiv să n-o facă, spre deosebire de mine. În ciuda evidentei incompetențe în materie de descifrare, Lisa părea înduioșată de ceea ce descoperea. S-a apropiat încet de mine și mi-a întins foaia, nescăpându-mă din ochi.

— Dumneata ai scris-o?

— Exact. În momentul ăsta, compun.

— Pentru cine?

Nu întrebase *pentru ce.* Zisese *pentru cine.* Sensul era cu totul diferit. M-am uitat în ochii ei, convins în adâncul meu că n-avea niciun rost să m-ascund după deget.

— Pentru femeia pe care o iubesc.

Un zâmbet aproape imperceptibil i-a înflorit pe chipul atât de asemănător cu al lui Maddie, cu deosebirea că Lisa, pentru că se numea astfel, era ancorată în realitate.

— Mama mi-a vorbit de dumneata.

Știa, deci. Interesant. Fiica lui Madeleine cânta, așadar, la pian și voia să știe cu cine avea de-a face. Mă testa.

— Și?

Brusc, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Cum aude muzică…

Vocea ei stinsă m-a făcut să încremenesc. Am avut o presimțire groaznică.

— Face așa, o chestie, a continuat ea după ce și-a tras nasul. Dă din mână…

Ariile. Mâna ei zboară, se rotește, dansează.

— De ce face asta? Mereu m-am întrebat. Tocmai am aflat că dumneata ar trebui să știi. Spune-mi! Vreau să știu și eu.

N-aveam cum să mă eschivez de la acea chestiune care părea vitală pentru ea. Era fiica lui Maddie, așa că nici ei nu-i puteam refuza nimic. Nu conta că venirea ei pe lume i se datora unui alt bărbat.

— Vrea să facă muzica să intre în ea.

Mi-a zâmbit, cu tristețe.

— Îți mulțumesc, Joshua.

Și-a trecut o mână obosită prin plete, mi-a aruncat o privire devastată de durere. Apoi s-a apropiat, a dat să-mi pună o mână pe braț, a renunțat și a pornit spre ieșire fără să mai adauge niciun cuvânt. Lăsându-mă copleșit de întrebări și de îngrijorare.

Maddie nu era bine, simțeam asta în străfundul sufletului. Ceva grav era pe cale să se întâmple.

24
În partea de apus a plajei

— Mamă, trezește-te… Mamă?

Vocea Lisei se auzea de undeva de foarte departe, am încercat să mă strâng covrig, luptându-mă cu frigul de care mi-era de-acum imposibil să mai scap. Fiică-mea mi-a ridicat pătura mai sus.

— Trezește-te… Hai că te-așteaptă… Te-așteaptă Joshua.

Am reușit, cu mare greutate, să deschid ochii și i-am văzut privirea de o seninătate plină de tristețe. M-a mângâiat pe obraz; m-am agățat, icnind, de mâna ei.

— De la el vin, voiam să-l văd și să știu dacă pot avea încredere în el… Compune pentru tine, m-a anunțat ea zâmbind.

Emoția m-a copleșit, pur și simplu. Cât curaj pe fiică-mea să sune la ușa acelui om pe care mama ei îl iubea mai mult decât orice pe lume, dar care nu era tatăl ei! Moartea te face să ierți totul, moartea te ajută să accepți chiar și lucrurile împotriva cărora te-ai fi revoltat în mod normal. Dacă i-aș fi spus de Joshua mai devreme, înainte de anunțul programatic al dispariției mele, Lisa ar fi putut să țipe, să urle, și aș fi înțeles-o. Nu m-aș fi supărat pe ea. Dar pentru că eram pe moarte, nu mai gândea ca o fiică ce nu concepea că mama ei ar putea avea o viață amoroasă. Se maturizase, realmente. Gândea ca o femeie… Iar singura ei dorință era să-mi aline sfârșitul…

În plus, mă învăța frumosul, minunatul, inimaginabilul. Habar n-avea ce cadou îmi făcuse. Joshua compunea. Compunea încă pentru mine. Mă păstrase în toți acești ani în inima sa, în sufletul său, deși îi făcusem ce-i făcusem. N-aveam nevoie – cu toate că tare aș fi vrut –să-l văd concentrat, absorbit de muzică. Îmi plăcea nespus de mult când era într-o perioadă de frenezie creatoare, puteam sta cu orele să-l admir cum se înverșuna asupra claviaturii, asupra portativelor. Iar când se considera cât de cât mulțumit, mă poftea din ochi să mă așez la pian și să cânt. Să cânt ce compusese el, pentru noi.

Lisa și-a șters lacrimile care-i șiroiau pe obraji.

— Nu mai sta, te rog eu!

Mă implora. Avea dreptate. Starea mi se degrada cu fiecare oră care trecea.

— Sună-ți tatăl și mătușile, nu vreau să stai prea mult singură, și zi-le c-ar face bine să se grăbească.

Lisa m-a ajutat să mă schimb, apoi a vrut să-mi pieptene părul – eu n-aveam putere s-o fac – și să mă machieze puțin, în timp ce mă feream să-mi văd fața în oglindă.

— Întotdeauna o să fii cea mai frumoasă pentru el, mamă, am văzut asta în ochii lui, m-a asigurat ea. Pentru tine o fac. Vreau să te simți bine.

Eforturile ei n-aveau să fie răsplătite; niciun artificiu n-avea să acopere figura pe care o căpătasem și care n-avea să mă mai părăsească de-acum încolo. Am lăsat-o însă să se ocupe mai departe de mine, savurându-i atingerea delicată a degetelor pe obraz, prin păr, efluviile parfumului pe care mi l-a pulverizat la baza gâtului.

— Mi-ar plăcea s-o tai peste plajă. Dă-mi ce ți-au lăsat mătușile pentru cazurile de forță majoră, o să am nevoie ca să rezist.

S-a executat, fără să crâcnească.

Când m-am simțit suficient de în putere, am traversat toată casa, memorând fiecare detaliu din acea cabană a lui Sophie pe care nu credeam c-aveam s-o mai văd vreodată. Eram fericită că venisem aici pentru o ultimă oară. Fiecare val de bucurie, fiecare val de amintiri mă ajutaseră să mă liniștesc, pregătindu-mă pentru cel din urmă pas.

Am întins mâna spre Lisa.

— Vii cu mine o bucată de drum? N-am reușit nici până acum să ne plimbăm împreună pe plajă.

A venit la mine în fugă și mi s-a cuibărit în brațe. A lăsat garda jos, cedând în fața tristeții, și a plâns minute în șir murmurând: „Mamă, te iubesc, mamă”. I-am mărturisit în

șoaptă dragostea mea nesfârșită și profunda recunoștință pentru că mă lăsa să mă duc la el, cerându-i iertare iar și iar.

Era frumos afară, soarele de iarnă se reflecta pe undele mării. Aveam noroc să mă însoțească la marea întâlnire a vieții mele. Am coborât scara cu Lisa, treaptă cu treaptă, dată fiind puțina energie pe care o mai aveam, ținându-mă strâns de brațul ei. Mă hrăneam din forța ei, mă încărcăm cu căldura ei.

În cele din urmă, am ajuns amândouă pe nisip.

Am zâmbit.

Era cea mai frumoasă plajă dintre toate cele pe care-mi fusese dat să calc. Iar cu Vasco chiar văzusem o mulțime, una mai încântătoare decât alta. Niciuna însă n-o egala pe cea de-aici. Marea era zbuciumată, plină de viață; albastrul ei adânc își disputa întâietatea cu strălucirea și delicatețea smaraldului. Raiul și iadul își dădeau mâna în sclipirile apei. Și-apoi, coborârea abruptă a fundului mării. Când eram mică, și chiar mai târziu, cu Joshua – pe care-l băgam mereu în sperieți –, mă distram prefăcându-mă surprinsă de adâncirea bruscă, imediată a apei. Te simți în siguranță, cu picioarele în nisip, cu apa până la brâu. Apoi mai faci un pas. Și te scufunzi. Te afunzi în mare, de jur-împrejur e numai mare. Îți ții respirația. Deschizi ochii. Savurezi sunetele în surdină. Te lași legănată. Dusă. De un val ceva mai puternic.

Așa mi-ar plăcea să-mi închei viața.

Mergeam încet amândouă. Nu mai aveam mult timp la dispoziție, dar nu mă grăbeam. Fiecare secundă era prețioasă. Privirea Lisei era ațintită asupra mea, iar a mea ațintită spre casa lui Joshua. Nu mă simțeam suficient de curajoasă ca să înfrunt amărăciunea fiică-mii. Cred că, dacă mi-aș fi dat voie, m-aș fi prăbușit chiar acolo, pe loc. Așa că-mi îndreptam toată atenția înspre răsărit. Înspre casa lui suspendată deasupra plajei… Casa aceea care domina ansa plajei, marea, toate elementele naturii. Casa aceea în care luase sfârșit povestea noastră, fără o ruptură definitivă. Casa aceea plină de amintiri îngrozitoare, în final. Și totuși, fuseserăm atât de fericiți acolo și atât de îndrăgostiți! Mi-

au năvălit în minte mai multe imagini cu el pe terasă. Domina lumea, o survola, și-o survolam și eu cu el. Mă strângea din spate petrecându-și brațele în jurul meu și priveam amândoi spre larg, cu mintea vuind de note muzicale, departe de tot restul lumii. De tot ceea ce ne putea răni.

— Mamă, vine Nathan după noi.

M-am scuturat de gânduri și i-am zâmbit fiică-mii.

— Hai să-l așteptăm!

A părut surprinsă, dar n-a comentat. M-a ținut și mai strâns, ca să nu mă clatin pe picioare. Am întors capul către fiul lui Joshua, care venea spre noi alergând.

— Lisa, a zis el încetișor înainte de a mi se adresa. Bună ziua, doamnă, nu știu dacă vă mai amintiți de mine, sunt…

Tânărul era de-a dreptul radios, degaja un sentiment de siguranță… Și avea o blândețe a expresiei pe care tatăl său n-o lăsase niciodată să se exprime.

— Bună, Nathan… spune-mi Madeleine.

S-a dat un pas în spate uitându-se lung la mine, apoi a ridicat privirea spre cer, amuzat și emoționat.

— Madeleine… Dumneata ești… Cum de n-am înțeles mai devreme?! Mare idiot mai sunt! Dumneata ești Maddie de care tot vorbește tata! De câte ori reușește de bine, de rău s-adoarmă, îți rostește numele în somn.

Dacă aș fi putut, aș fi roșit.

— Chiar la el mergeam.

S-a luminat și mai tare la față, dacă așa ceva e cu putință; Nathan era, pur și simplu, înnebunit de bucurie.

Indirect, aveam să-l fac și pe el să sufere. Dar poate că-și va putea înțelege mai bine tatăl în viitor – un viitor din care eu n-aveam să mai fac parte.

— Și mergeți pe plajă până acolo?

— Apele sunt suficient de retrase ca să pot folosi scara, și întotdeauna am mers așa.

— Stai așa, mamă, m-a întrerupt Lisa, speriată, n-am știut ce ai de gând… Păi, nu poți să urci pe-acolo, e prea riscant.

— Pot să v-ajut eu, s-a oferit, amabil, Nathan.

Mi-am sărutat fiica și m-am desprins din îmbrățișarea ei. Prea surprinsă de gestul meu ca să reacționeze în vreun fel, n-a încercat să se opună.

— Vă mulțumesc amândurora, dar trebuie să-mi termin drumul singură.

— Nu! s-a revoltat fiică-mea.

— O să reușesc. Am încă suficientă putere și nu uita ce chestii am băgat în mine.

— Nu pricep, ne-a întrerupt Nathan, debusolat și vizibil îngrijorat. Care-i problema?

— Vreau să te rog ceva, i-am retezat-o, la rândul meu. Poți să rămâi tu cu Lisa? N-aș vrea să stea singură… Și-o să-ți explice ea ce și cum… Ai tot dreptul să știi. Nu ne cunoaștem, și-mi pare rău, crede-mă, dar sper că mă vei putea ierta.

— Despre ce-i vorba?

— Mamă! a zis Lisa cu o voce sfâșietoare.

— N-o să fie asta ultima dată, îți promit!

Speram din toată inima să n-o mint. Trebuia să-mi țin acea promisiune. Neapărat.

— Pot să mă bazez pe tine? i-am zis apoi lui Nathan.

O privire directă și curată, pe post de răspuns.

Mi-am îmbrățișat încă o dată fiica și am pornit-o fără să mă mai uit în urmă, în ciuda hohotelor ei de plâns înăbușite.

Am ajuns la stânci. Valurile răzbeau deja până la poalele lor. Traversarea plajei durase mai mult decât țineam eu minte. Fiindcă, înainte, o străbăteam în fugă, zburând parcă până la el. Am stat câteva secunde, implorându-mă să rezist. Aveam încredere în preparatul lăsat de surorile mele, mă asiguraseră că el mă va ajuta să rezist, să mai câștig puțin timp, în caz că voiam s-o mai lungesc. Am inspirat adânc aerul acela plin de iod care-mi lipsise atât de mult. În care-mi plăcea atât de mult să mă pierd. Și care trebuia să-mi insufle un pic de viață pentru acea ultimă etapă. Am urcat prima treaptă, apoi a doua. Am rămas concentrată de-a lungul întregii ascensiuni, luptându-mă cu durerile și cu picioarele obosite, oprindu-mă din când în când ea să-mi recapăt suflul, ca să conștientizez pe deplin ceea ce mă

pregăteam să trăiesc.

Înainte de a ajunge pe terasă, mi-am acordat încă un moment de răgaz și m-am uitat înspre plajă. Hotărârea mi-a slăbit pentru o clipă când am văzut-o pe Lisa prăbușită în brațele lui Nathan. Mă urmăreau amândoi cu privirea, mă protejau de la distanță. Simțeam, instinctiv, că fiul lui Joshua era un băiat bun, care putea să aibă grijă de ea până veneau tatăl și mătușile ei, și poate și după aceea. Am știut, practic, că fiica mea era în siguranță.

Ușa-fereastră era întredeschisă, ca o invitație de a intra să mă încălzesc. Mă aștepta. De când, oare? De ce ne pricinuiserăm amândurora atâta suferință? Cum de supraviețuisem fără el? Poate că din pricina absenței lui mă și îmbolnăvisem… Îmi obosise oare corpul de la atâta luptat cu amintirile, cu dorul după cel care mă făcuse să trăiesc la intensitate maximă? Am pășit înăuntru și am închis ușa. Am îmbrățișat-o pe Lisa în gând, ea mă văzuse intrând în casă, dispărând din câmpul său vizual. Între noi se interpusese o barieră.

Eram singură dinaintea lui, dinaintea celei care fusesem cândva și care-mi întindea din nou mâna. M-am sprijinit de fereastră ca să rămân în picioare, ca să nu mă prăbușesc pe podea. Și ca să trăiesc pe de-a-ntregul scena ce mi se oferea privirii.

Joshua era la pian. Cu o figură visătoare și senină. Cu trupul arcuit în față. Din locul în care mă aflam, îi vedeam cearcănele negre. Își suprasolicita în continuare mâinile când cânta. Iar când era nervos sau chinuit de vreun gând, încă mai abitir. Își întindea falangele mai mult decât era cazul, îmi spunea că avea nevoie de o suferință ca să se asigure că-i viu. Uneori, când se oprea din cântat, nu-și mai putea mișca deloc mâinile tetanizate de durere, crisparea în care le ținea era inumană. Cam așa stăteau lucrurile și în acest moment. Articulațiile i se albiseră de tot.

Piesa pe care o interpreta mă răvășea, pur și simplu. Joshua participa cu toată ființa la ceea ce cânta. Modul lui de a trăi

muzica era și acum la fel de fascinant. Și ea, și el căutau să-l domine pe celălalt, dar tratându-l cu un respect nesfârșit. De parcă notele îl hipnotizau, iar el avea puterea de-a le îmblânzi și sublima. Exactitatea impresionantă ce se degaja din acea partitură mă năucea. Era palpabilă. Ce era cu tema aceea care avea atâta profunzime – o profunzime de nedescris – și care găsea un asemenea ecou în propria-mi făptură? Făptură care mi se strângea, mi se sfâșia. Joshua o scrisese, îi recunoșteam limbajul muzical. Îmi venea să urlu de atâta suferință.

Mâinile i s-au oprit în aer. A încercat să-și trosnească degetele, ceea ce l-a făcut să se strâmbe de durere.

Peste amândoi se lăsa acum liniștea.

— Joshua…

— E a ta… E pentru tine.

S-a ridicat cu o nesfârșită încetineală, parcă pentru a prelungi cât mai mult acel moment. Privirile ni s-au întâlnit. Niciodată nu mă simțisem atât de bine ca învăluită de privirea lui. Eram singuri pe lume. Nu mai exista nimeni altcineva în afară de *Noi.* Trupul meu, sufletul meu răspundeau la chemarea sa. Vorbele erau de prisos, așa cum fuseseră încă din prima clipă. Mânată de un elan mai puternic decât propria decădere, am străbătut cei câțiva metri care ne despărțeau și m-am aruncat în brațele lui, care m-au strâns de îndată. Parfumul lui. Căldura lui. Trupul lui vibrând, lipit de al meu. Senzația aceea că suntem o singură ființă. Impulsivitatea. Acea impulsivitate a noastră pe care o iubeam mai mult decât propria viață.

— Scriu pentru tine, pentru noi. De la plecarea ta, n-am mai compus nimic. O să cântăm din nou amândoi, împreună.

Lacrimile îmi șiroiau pe obraji, fără să le pot opri. Cum să-i spun? Cum să-i nărui visul? Visul nostru.

— E prea târziu…

Am ridicat privirea spre el, albastrul rece al ochilor săi m-a liniștit și răscolit deopotrivă. Refuza să priceapă sensul vorbelor mele, nu voia să vadă inevitabilul. Și totuși, îngrijorarea sa era evidentă.

— Uită-te la mine, Joshua, uită-te la mine și ai să înțelegi…

Nu mă obliga să ți-o spun răspicat.

După câteva secunde lungi de împotrivire, și-a smuls privirea dintr-a mea și mi-a examinat fața cu atenție, respirația i s-a accelerat, apoi mâinile lui mi-au explorat trupul slăbit, n-avea cum să nu simtă în ce hal mă sfrijisem. A început să tremure, tot chipul i s-a crispat.

— Iartă-mă, am murmurat eu.

M-a strâns de parcă ar fi încercat să mă țină lângă el, să mă vâre în el, nu care cumva să fug, numai că eu nu mai voiam să-l părăsesc. Voiam să rămân cu el până la ultima mea suflare. M-am agățat de el, în vreme ce el încerca să-mi prindă fața în căușul palmelor. Îi știam prea bine gesturile. Și-a lipit fruntea de fruntea mea. Am stat așa o bună bucată de timp, cu respirațiile amestecându-ni-se. Cu palmele sale pe obrajii mei, cu sânii mei striviți de pieptul său.

— Te-ai întors… ești aici… Pot din nou să te văd, să te aud cântând, să-ți simt trupul, chiar dacă nu pentru mult timp… De când ai plecat, numai pentru asta trăiesc.

— Dacă trebuie să-i mulțumesc pentru ceva morții mele e pentru faptul că ne-a făcut să ne reîntâlnim. Fără ea, n-aș mai fi călcat niciodată pe-aici.

S-a întunecat la față auzindu-mă că pomenesc cu atâta brutalitate despre lipsa mea de viitor. L-am mângâiat pe obraz ca să-l liniștesc.

— Oricâte bucurii am avut în viața asta, nu mi-am revenit niciodată cu adevărat după despărțirea de tine, Joshua. Și nu voiam ca, venind aici, să mai trec prin toată acea suferință.

A început să respire repede, zgomotos, panicat.

— M-ai iertat?

— N-a fost nimic de iertat, Joshua. Pur și simplu, mi-a fost frică. Frică de ceea ce putea provoca iubirea noastră.

Iubirea noastră dusese la moartea mamei lui. Îmi fusese imposibil să-mi asum consecințele. Mă rodea vinovăția. Din vina mea, și din cauza sentimentelor lui pentru mine, Joshua mersese până la a-și împinge mama să se sinucidă. Eram mult prea istovită după acei șapte ani de pasiune, de sfâșieri lăuntrice

când trebuia să ne despărțim, de permanentă spaimă să nu se ajungă între ei la țipete sau la vreun gest necugetat, de extrema intensitate a simțămintelor pe care le aveam unul pentru celălalt. După înmormântare, atunci când, deși știam foarte bine că e în stare de șoc, îmi zisese, pe un ton radical și lipsit de orice remușcări, că de-acum încolo nimeni n-avea să ne mai facă probleme, simțisem pentru prima oară nevoia să mă îndepărtez de el. În zilele următoare devenisem inaccesibilă, nu mai cântam deloc, mi-era imposibil să-i răspund la vreo întrebare, deși se arăta extrem de îngrijorat pentru mine. Voiam să stau și să mă gândesc în liniște, să trăiesc într-o totală banalitate, să mă las călăuzită de rațiune, măcar pentru o vreme. În cele din urmă, i-am zis că plec pentru câteva zile la ai mei.

Nu m-am mai întors niciodată.

Și m-am cufundat într-un abis al tânjelii după el.

După ceva timp, mi-am dat seama că-l abandonasem în cel mai greu moment al vieții sale, însă eram prea marcată de cele întâmplate ca să pot uita de vorbele lui. Și era prea târziu ca să mă mai întorc.

— Și tu? Mă ierți că te-am părăsit?

— Nu ți-am purtat niciodată pică pentru asta… Totul a fost din vina mea: maică-mea, moartea ei, reacția mea exagerată… N-am știut să te protejez… Cum de nu ți s-a făcut chiar mai repede frică de mine? De-asta nici n-am încercat să dau de tine, să te aduc înapoi… meritam acea condamnare, iar tu meritai tot ce-i mai bun și mai blând pe lume. M-ai părăsit ca să supraviețuiești, iar eu sunt singurul răspunzător pentru lucrul ăsta.

Am deschis gura, pregătită să-l întrerup, dar mi-a acoperit buzele cu mâna.

— Câtă vreme nu erai gata să mă ierți, trebuia să supraviețuiesc fără tine. Asta mi-era pedeapsa. În tot acest timp, am visat zi și noapte că te întorci la mine, dar numai după ce ai fi socotit că am ispășit destul… Și iată-te…

— Pentru atât de puțin timp…

Și-a aplecat capul spre mine.

— Te iubesc, Maddie…

M-a sărutat cu o patimă delicată, avea grijă să nu-mi pricinuiască vreo durere, să nu fie prea brutal. Cu buzele lipite de ale mele, cu limba dansându-i laolaltă cu a mea. M-aș fi putut crede în paradis. Nu eram. Furia pe propriul trup, care avea să rămână în curând fără viață, mă împiedica să-i răspund pe măsura dragostei pe care întotdeauna o simțisem pentru el, iar asta mă devasta.

— Am să-ți dau din respirația mea, cât îmi va sta în putere, a șoptit el cu gura lipită de gura mea. Iar moartea nu ne va despărți… doar ții minte ce ți-am promis.

Dintr-odată, fără niciun fel de semn prevestitor, mi s-a făcut rău, m-am prăbușit ca o păpușă de cârpă în brațele lui, însă el m-a prins cu o mișcare hotărâtă și m-a ridicat.

Nu deja, nu acum! Încă un pic de timp, îndurare!

S-a așezat pe canapea, ținându-mă în continuare la pieptul său. M-a legănat, neluându-și ochii din ochii mei cărora le era tot mai greu să rămână deschiși. Îmi zâmbea.

— Joshua… nu…

— Odihnește-te…

25
Joshua

O strângeam în brațe, ca un disperat. Ca un nebun ce eram. Lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Până în acel moment, nu mai plânsesem decât de două ori în toată viața mea.

La moartea tatălui meu.

Și după ce așteptasem 24 de ore pe peronul unei gări.

Și totuși, Maddie își cumpărase sub ochii mei biletul de întoarcere. Eram cu ea. Ca întotdeauna. Infernul nu era nimic pe lângă cele două săptămâni în care fusese absentă – și pe lângă toți anii care aveau să urmeze și despre care habar n-aveam –, eram pur și simplu îngrozit la gândul că poate sărisem calul cu ura mea față de maică-mea.

Mă dusesem la gară, la întâlnirea pe care ne-o fixaserăm.

Ajunsesem, ca de fiecare dată, cu ceva timp înainte. Ăsta era ritualul reîntâlnirilor noastre. Îmi plăcea gara aceea veche. O gară de capăt de linie. Nu se putea merge mai departe. Stropii de ploaie care mă izbeau m-au nemulțumit, voiam să fie soare când o întâmpinam.

Și a început așteptarea. Stăteam pe peron, la locul meu obișnuit. Întotdeauna cobora din al doilea vagon, cel din fața ieșirii. Apoi plecam în mare grabă, ținându-ne de mână, atingându-ne din nou după o despărțire întotdeauna prea lungă. Atingerea ei. Mângâierea ei. Să fiu în ea, să mă pierd și să mă regăsesc în corpul ei, care nu mă cunoscuse decât pe mine. Dorința îmi creștea, respiram tot mai sacadat; îi simțeam în aer parfumul, îi sărutam trupul în gând, îi auzeam gemetele. Muream de dorul ei.

Un șuierat m-a făcut să tresar. Se apropia. Curând aveam să fim din nou împreună. Trenul a intrat în gară și s-a oprit. Ușile s-au deschis. Am zâmbit. Ce bine era! Ce bine era să fii fericit! Am căutat-o printre călători. De ce n-o vedeam? Era de nevăzut. De negăsit. Mă luptam cu o neliniște surdă. Schimbase oare obiceiurile în ideea unui nou început, acum că scăpaserăm în

sfârșit de maică-mea? Așa voiam să cred. Așa trebuia să cred. Am fugit până la ultimul vagon. Nimeni. M-am întors la celălalt capăt al trenului, vânându-i chipul printre fețele celorlalți. Nu era niciunde. M-am fâțâit pe peron în sus și-n jos, minute în șir. După care n-a mai fost nimeni, în afară de mine. Pierduse trenul și nu reușise să mă anunțe. Probabil că-și făcea griji pentru mine. Aveam să rezist, însă, la ce bun să mă înfurii? Doar nu era să câștige maică-mea. Îmi promisesem asta. Așa că am așteptat fără să mă clintesc din loc, în bătaia ploii. Apa curgea pe mine șiroaie. Eram leoarcă.

Au mai sosit trei trenuri fără ca ea să apară. Până la cel din urmă, am tot sperat că o s-o văd fugind spre mine, aruncându-mi-se în brațe, regretând tot acel timp pierdut pentru amândoi. N-a venit. Am așteptat ca o statuie până a doua zi, agățându-mă de speranța ridicolă că venisem cu o zi prea devreme, poate chiar îmi pierdeam mințile, la urma urmelor. Dar n-a venit. Resemnat, am plecat de la gară, m-am dus acasă și m-am închis acolo.

Sentința era clară. O pierdusem. Din vina mea. Aveam s-o aștept, așadar, să se-ntoarcă, după ce mă va fi iertat.

Iar ea fusese atât de generoasă încât s-o facă.

Unde erau zeii ăia cu minunile lor mult lăudate? Cine erau ticăloșii care mi-o aduceau înapoi, dar n-o mai lăsau să trăiască? Cine erau cei care îndrăzneau s-o supună la asemenea chinuri? Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Am mângâiat-o pe față, pe mâini, trecându-mi degetele peste buzele ei pentru a-i simți răsuflarea. Era nespus de frumoasă, în ciuda morții care punea stăpânire pe trupul ei, care-i adormea sufletul și mi-l fura. De ce nu-l lua pe al meu? Eu trebuia să plătesc. Nu ea. Cu cine trebuia să vorbesc ca să fie luată viața mea, în locul vieții ei? Să vină toți și aveam să mă prosternez la picioarele lor, oferindu-mă drept sacrificiu în schimbul vieții sale. Maddie merita să-și vadă fata îmbătrânind, spre deosebire de mine, care distrugeam totul. Fiului meu avea să-i fie mai bine fără mine. Ar fi trebuit să aibă un cu totul alt tată. De ce se născuse oare din mine și nu dintr-un om bun și sănătos la cap?

— Tată?

— Mamă?

— Lisa, stai pe loc, mă duc eu să văd…

Cine vorbea? Cine-i tulbura liniștea?

— Tată? Tată? M-auzi?

M-a orbit o lumină. Am întors capul într-o parte și i-am ferit fața lui Maddie punându-mi mâna paravan. Brusc, a apărut Nathan, care a dat să se apropie de ea. Eu am strâns-o și mai tare la piept. Nathan mi-a atins ușor brațul, de parcă s-ar fi temut de o reacție violentă din partea mea.

— Ne-am îngrijorat, tată, când am văzut că lumina din casă rămâne stinsă. S-a făcut noapte. Am crezut că…

— Ea cum se simte? a întrebat o voce distrusă.

O voce pe care o mai auzisem. Vrând-nevrând, m-am trezit la realitate, o realitate de care-mi doream foarte mult să scap. Nimic nu trebuia să ne întrerupă ultimul moment de intimitate dinaintea marelui salt. Tristețea degajată de acea prezență din imediata apropiere m-a smuls totuși de lângă Maddie. Atunci am descoperit privirea îngrozită a fiicei sale.

— Doarme, Lisa, doarme, am liniștit-o eu cu o voce uimitor de calmă și de blândă.

S-a repezit spre noi, s-a lăsat în genunchi în fața noastră. Cu ochii în lacrimi, a zâmbit, și-a mângâiat mama pe creștet, apoi s-a uitat lung la mine.

— E atât de senină, atât de împăcată… îți mulțumesc, Joshua. Ați cântat împreună la pian?

Am clătinat din cap.

— Când se trezește, fă-o să mai cânte o dată la pian, o ultimă dată… Oblig-o… Ar fi foarte bine pentru ea și pentru dumneata… Niciodată nu s-a mai atins de pian după ce te-a părăsit.

M-am uitat consternat la Maddie, care dormea în continuare. De ce se pedepsise atât de aspru? Ce făcusem?

— O să cânte, Lisa, îți promit!

— Mulțumesc… O să vă lăsăm singuri acum. Și spune-i că tata, Suzanne și Anita sunt pe drum.

Nu m-am putut abține, am strâns-o și mai tare la piept pe Maddie. Nu care cumva să mi-o ia cineva.

— Știu toți că e cu dumneata. Nimeni n-o să vă despartă. Vor doar să-și ia rămas-bun, la fel ca mine.

Am încuviințat din cap. Mi-am desfăcut brațele, ca s-o las să facă ce avea de făcut. Lisa s-a aplecat către mama sa și a sărutat-o cu duioșie.

— Pe mâine, mamă! a murmurat ea.

Mi-a dat și mie un pupic delicat și tulburător pe obraz. Apoi s-a ridicat și a pornit-o spre ieșire fără să se mai uite în urmă. L-am urmărit privirea lui Nathan, atrasă de ea ca un magnet. Când Lisa a dispărut, fiul meu s-a uitat la mine, buimac. Șocul de a-mi recunoaște fața chinuită în trăsăturile chipului său mi-a tăiat, pur și simplu, respirația.

— Tată?

M-am încleștat cu putere de brațul său.

— Promite-mi c-o să fii mereu atent cu ea, c-o să ai grijă de ea cu orice preț, că n-o să te lași năpădit de propriii demoni, eu fiind unul dintre ei. Lisa e la fel de importantă ca mama sa, pricepi?

A coborât privirea în pământ.

— Nathan!

S-a uitat din nou la mine. M-a prins de ceafă și și-a sprijinit fruntea de fruntea mea, cu ochii strâns închiși. Gestul acela dintre noi. Acel unic semn de tandrețe pe care eram în stare să i-l ofer. Fiul meu mi-l oferea mie acum.

— Nu mă lăsa! Te iubesc, tată!

Apoi a pornit-o în fugă după Lisa.

M-am uitat spre pian, legănat de respirația calmă a lui Maddie. Cum de putuse supraviețui fără el? De ce luase oare acea hotărâre radicală de a-l abandona și pe el? În suferința permanentă în care trăiam, pianul mi-era cel mai credincios tovarăș. Iar ea ne exclusese pe amândoi din viața sa. Deveniserăm mult prea legați pentru ca ea să-l mai suporte pe unul fără a se gândi la celălalt.

— Joshua…

Mâna-i lipită de obrazul meu m-a tras către ea. Îmi zâmbea.

Grația care o învăluia și o purta undeva, departe de mine, mă obliga să mă adun. Nimic nu va mai conta când inima o să i se oprească din bătut, așa că n-o voi pune să-mi suporte nici furiile, nici durerile. După 20 de ani în care rămăsesem în viață doar pentru ea, așteptând-o cu disperare, n-aveam să murdăresc orele care ne mai rămâneau plângându-mi propria soartă. Așa amărâtă cum era.

I-am zâmbit, cum nu mai zâmbisem de pe vremea când eram împreună. Privirea tulbure i s-a luminat de viață.

— Mă duci la pian?

Am purtat-o în brațe prin salon, făcându-mă că nu-i bag de seamă letala ușurătate a trupului, bucurându-mă doar de faptul c-o aveam la pieptul meu, că-i simțeam căldura, încă vie și prezentă. Ea și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu. În viața mea nu cunoscusem ceva mai suav decât ea. Când și-a dat seama că mai aveam puțin și ajungeam, a început să tremure.

Am inspirat adânc. Un lucru era absolut necesar: să redevin acel Joshua pe care-l cunoscuse ea cândva. Am ridicat o sprânceană, zeflemitor.

— Niciodată nu ți-a fost frică să cânți de fată cu mine.

A râs și și-a vârât nasul în scobitura umărului meu, apoi m-a pupat, m-a adulmecat trăgând adânc aer în piept și a gemut de plăcere.

— Pe vremuri, ăsta era singurul loc unde aveam încredere în mine… Ce mult a trecut de-atunci…

Eram eu. Acel eu numai pentru ea. M-am reîmpăcat cu el. Aveam dreptul s-o fac. Eram chiar obligat s-o fac. Maddie merita totul, în afară de milă și compasiune. Aș fi dezamăgit-o altfel, iar ăsta era ultimul lucru pe care-l doream. S-o dezamăgesc tocmai acum când se întorsese la mine. Când mă iertase.

— Muzica e în tine, fă-o să trăiască!

Am lăsat-o jos din brațe, nu avea suficientă putere să se țină pe picioare, așa că am așezat-o pe scaun. Ca din reflex, s-a prins de capacul ce acoperea claviatura. Am rămas în spatele ei, temându-mă să nu-și piardă cumva echilibrul. M-am uitat la ceafa sa fragilă, la părul care i se revărsa pe umeri. Pe pian au

căzut câteva lacrimi. Trupul îi tresălta, scuturat de plâns.

— Ajută-mă, Joshua!

— Niciodată n-ai avut nevoie de mine. Doar n-o să începi acum. Cântă!

Îndemnul meu a rămas fără efect. Maddie n-a făcut decât să inspire adânc. Ce-i lipsea oare? Curajul? Energia? Cheful? Apoi s-a îndreptat de spate, s-a încordat. Își încuraja corpul să se desfășoare pentru ultima oară. Folosea asupra lui ultimul strop de putere pe care-l mai avea.

— Dă-te mai încolo! mi-a poruncit ea cu o voce clară, categorică, lipsită de orice tremur.

Victorios, m-am supus. Știam că știe cât de tare mă bucură reacția ei orgolioasă. A ridicat capacul, și-a rotit capul cu eleganță de la stânga la dreapta, redescoperind claviatura. A mângâiat-o senzual, cu vârful degetelor. Mereu fusesem vrăjit de felul ei aparte de-a dezmierda clapele. Mâinile i se învârtejeau pe deasupra lor, părând că nici nu le ating. Și totuși interpretarea ei avea forță. Maddie cânta cu toată puterea pe care o avea asupra mea. Așa făcea și acum.

— Dacă tot nu poți să m-ajuți, susține-mă cu privirea.

M-am supus și de astă dată. Am dat ocol și m-am postat în fața ei, ca atunci când eram amândoi pe scenă, cu pianele lipite unul de celălalt. M-am vârât în spațiul acela arcuit precum adâncitura spinării ei. M-a fixat cu privirea. Și să fi vrut să mă desprind de ochii aceia, tot n-aș fi putut. Mă țineau captiv, pur și simplu. Ea era acolo. Chiar se întorsese. Era vie. Încă. Și mi-o dovedea. Fără să scoată o vorbă. Doar fiind prezentă. Mândră și sigură pe ea, în fața mea. Masca lipită de chipul ei îmi devenise invizibilă. Umbra care plana asupra ei se estompa. Moartea îi acorda un răgaz. Și-mi dăruia ceva neprețuit.

Mâna dreaptă i s-a ridicat și a dansat prin aer câteva clipe. Chema muzica la ea. O chema să-i pătrundă în fiece fibră a corpului. Un ușor, foarte ușor zâmbet i-a apărut pe chip. Apoi mâna stângă i s-a alăturat și ea.

Timpul s-a oprit în loc, eu mi-am ținut respirația, iar ea a pus stăpânire pe claviatură.

Cânta „Noi”. Piesa aceea pe care începusem s-o compun în ziua întâlnirii noastre și pe care o tot lungisem de-a lungul celor mai frumoși șapte ani ai vieții mele. Mă întorceam la ea periodic. Compuneam povestea noastră, adăugând noi și noi secvențe. Așterneam pe portativ întregul nostru entuziasm, pasiunea, sfâșierile interioare, dependența unuia de celălalt, speranțele, visurile noastre secrete, viitorul la care visam. Uneori, piesa era interpretată de Maddie, alteori de mine, adesea de amândoi, la patru mâini.

Cum de și-o amintea cu atâta precizie? Fără o notă greșită. Fără a uita vreo pauză. O păstrase undeva în adâncul inconștientului. La fel ca mine. N-o mai cântasem niciodată după ce Maddie mă părăsise. Dar totul, totul, fiecare acord, fiecare arpegiu erau întipărite în străfundul ființei mele. Maddie o interpreta acum din memorie, cu și mai multă forță decât înainte. Își transpunea acolo fricile, furia, mânia, suferința, speranțele, propria moarte, întreaga sa iubire. Iubirea pentru fiica ei. Iubirea pentru mine.

Niciodată nu fusese atât de frumoasă.

Niciodată n-o iubisem atât de tare.

Aș fi vrut să murim împreună, chiar în secunda aceea.

Pentru ca aceea să fie ultima imagine a vieții noastre.

O admiram, transportată cum era de muzică, sfidând moartea dincolo de orice putere de a mai rezista. Maddie se îndoise mereu de propria forță. Deși *Ea* era, pur și simplu, întruchiparea puterii delicate.

Buzele i s-au întredeschis.

— Vino! Vino! Acum, a murmurat.

Reîntâlnirea aceea cu pianul era a ei, n-aveam de ce să mă amestec și eu. Nu voiam să-i fur nimic, ci să-i ofer totul. Privirea i-a devenit imperioasă. Incapabil să-i rezist, total supus dorinței sale, m-am înclinat și m-am smuls, până la urmă, din acel spațiu arcuit al pianului, ca să mă duc la ea. A zâmbit larg. De unde-i venea oare forța aceea incredibilă? Ultimul zvâcnet înainte de final? Exista oare așa ceva? Întotdeauna mă întrebasem. Taică-meu nu mai avusese vreme pentru asta, căzuse ca secerat… Cât

despre maică-mea… nu voiam să murdărească frumusețea momentului pe care Maddie îl trăia.

Când am ajuns în sfârșit lângă ea, s-a aplecat asupra claviaturii, dominând-o încă mai impetuos. Mâinile îi erau peste tot, zburau pur și simplu, fără un strop de răgaz. Savuram încordarea trupului său care mă atingea când și când, absorbit de partitură.

Mâinile mele s-au alăturat alor ei, combinându-se într-un ultim balet.

26
Maddie

— Continuă, i-am șoptit eu.

Dădusem tot ce putusem, chiar mai mult. Nu mai aveam energie. Nu voiam să stric totul, așa că am hotărât să mă opresc. Mi-am privit mâinile îndepărtându-se încet de claviatură. Mi-am luat rămas-bun de la ea. Avusesem parte de mult mai mult decât aș fi putut visa. Cântasem la pian, îmi regăsisem cel mai vechi prieten, alături de Joshua redeșteptasem acele senzații, acele sunete întipărite în străfundul ființei mele, acele atingeri care mă ajutaseră să mă cunosc și să devin cea care fusesem cândva și care încă eram. Căci ea nu dispăruse niciodată.

Mi-am lipit fruntea de umărul lui Joshua și, cu ochii închiși, m-am lăsat legănată de muzica lui. M-am lăsat pătrunsă de interpretarea lui și de tot ce-mi transmitea prin ea. Pe măsură ce minutele se scurgeau, el cânta tot mai încet, adaptându-se întunericului nopții, necesarei tandrețe dintre noi.

El s-a uitat la mine, eu m-am ridicat spre el. Un ultim acord. Apoi ultima notă. Suspendată deasupra noastră. Răsunând încă, răsunând încă. În cele din urmă, s-a lăsat liniștea. El s-a întunecat la față. Nu voiam să sufere. Nu merita asta. Suferise destul. Se pedepsise destul. M-am apropiat și l-am sărutat, cu ultimul strop de aviditate de care mai eram în stare. Numai săruturi puteam să-i mai ofer, dar măcar atât voiam să fac. Pentru noi. Pentru el. Pentru ce însemnau ele.

— Vreau să-ți simt trupul lipit de-al meu, Joshua. Vreau să mă încălzești.

M-a ridicat în brațe, fără să scoată un cuvânt, eu m-am agățat de gâtul lui, ca să mă cuibăresc cât mai bine la pieptul său.

Acolo eram în siguranță.

Acolo voiam să adorm.

Am ajuns în patul lui. Joshua a scos hainele de pe amândoi, luptându-se cu tremurul mâinilor. Nu-mi luam ochii de la el. N-aveam să recuperez niciodată privirile cu care ar fi trebuit să-l

mângâi, dar nu voiam să pierd nimic din ce-mi dăruiau ultimele clipe de viață. Joshua ne-a acoperit pe amândoi, ne-a ascuns. Eram apărați, eram singuri pe lume. Mi-a dezmierdat trupul cu febrilitate, cu aceeași pasiune ca pe vremuri, mă dorea în continuare, voia să știu lucrul ăsta, să plec cu această certitudine. Nu vedea în mine o ființă pe moarte. Vedea femeia îndrăgostită de el până peste cap.

Atât de mult îl iubeam!

Atât de mult îl iubeam!

El fusese și avea să rămână în veci ființa care contase cel mai mult pentru mine.

Să mă ierte fiica mea…

Dar el… el…

El era iubitul meu, dragostea mea, sufletul meu, viața mea…

El era eu…

Până în cea din urmă clipă, aveam să trăim o iubire mai mare decât toate. Mai mare și decât noi.

Corpul meu nu mai putea simți nicio dorință. Inima mea, însă, da.

Făceam dragoste cu ochii, cu trupurile lipite unul de celălalt, cu mâinile împletite.

— Te iubesc, Joshua…

Vocea mi-era doar o șoaptă stinsă.

— Nu pot să te părăsesc, Maddie… nu pot… Te iubesc. Te iubesc…

Nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile.

— O să plec și eu cu tine.

Știam de ce era în stare. Iar dacă mai aveam un dram de putere și de influență asupra lui, trebuia să-l folosesc. Trebuia să rezist până aveam certitudinea că n-o să se autodistrugă după dispariția mea. Altfel, și regăsirea noastră, și noaptea aceea n-ar mai fi avut niciun rost. Viața mea n-ar mai fi avut niciun rost, dacă nu i-o puteam salva pe-a lui.

— Nici gând.

— N-am să te las să mă părăsești încă o dată… așa că degeaba…

Cu ultimele puteri, mi-am lipit buzele sărate de lacrimi de buzele lui. Mi le-a primit sfâșiat de durere.

— N-am să te părăsesc dacă-i arăți Lisei ce am făcut amândoi. Pune-o să asculte… Adu-o în muzica noastră. Povestește-i cine e Maddie.

— N-am să pot… nu fără tine…

— Cântă pentru noi… Cântă pentru ea… Cântă pentru fiul tău… Cântă pentru Nathan… Nu-l lăsa singur…

M-a strâns mai tare în brațe. Aveam de-acum răspunsul, își iubea fiul. L-am sărutat, cât încă mai puteam.

— Trăiește pentru mine, Joshua, și-atunci n-am să mor…

Lupta, lupta din răsputeri, și totuși nu-și ferea privirea.

— N-aștept promisiuni… Am încredere în tine.

Și-a încolăcit în jurul meu trupul scuturat de hohote de plâns.

Mi-era frig.

Mi-era frig.

Nu mai eram în patul lui Joshua. Dar el unde era oare? Am vrut să-l strig. Mi-era imposibil să scot vreun sunet. Aveam gura uscată. Am încercat să mă mișc. Brațele, picioarele îmi erau ca de plumb.

— Mamă… am venit.

O mână atingându-mi obrazul. O mângâiere ușoară ca un fulg. Și parfumul acela delicat.

Lisa. Lisa era acolo. Lisa mă ținea. Stăteam cu capul în poala ei. Unde era Joshua? Trebuia să fie acolo. Aveam nevoie de el. Încă. Încă puțin, de el și de fiica mea. Să-i văd laolaltă. Să am o imagine cu amândoi înainte de a mă duce.

Respirația mi s-a accelerat.

— Încearcă să deschizi ochii.

Nu se lăsau deschiși.

Un ultim efort. Trebuia.

Trebuia să înțeleg. Trebuia să văd ce era în jur.

Zgomote înfundate, frânturi dintr-o discuție.

Pleoapele mi s-au ridicat, tremurând.

O lumină tulbure.

Bătea soarele.

Am înțeles imediat unde mă aflam. Încă mai aveam câteva repere.

Eram întinsă pe canapea.

Pianul. Pianul era acolo. Luminat de o rază de soare, în spate, două siluete întoarse cu spatele.

Joshua și Vasco.

Vasco era acolo. Venise.

Cei doi bărbați din viața mea, împreună.

Vasco s-a întors spre mine, privirile ni s-au întâlnit. A tras aer adânc în piept. Apoi zâmbetul său mi-a reamintit de duioșia și bucuria vieții pe care o trăiserăm împreună.

Am făcut ochii un pic mai mari ca să înțeleagă toate cuvintele rămase închise în mine.

— Surioară…

După câteva secunde de văzut ca prin ceață, le-am zărit pe Suzanne și Anita.

Minunatele mele surori.

Am încercat să vorbesc cu ele. Imposibil.

M-au înconjurat, m-au legănat, le-am zâmbit. Apoi, încetișor, m-au întins la loc.

Lisa s-a aplecat asupra mea, mângâindu-mă pe creștet.

— Te iubesc, mamă.

Trebuia să-i răspund.

Eram încă mama ei.

O ultimă luptă, pentru fiica mea.

— Te iubesc, am șoptit eu. Să trăiești, Lisa. Și să iubești…

M-a sărutat lung pe frunte, apoi și-a arătat din nou chipul. Frumusețea sa mă fascina.

Era un înger fiica mea.

— Joshua, l-a strigat ea cu o voce nespus de blândă.

M-am uitat după el. Își strângea fiul în brațe. După ce s-au desprins din îmbrățișare, Nathan m-a învăluit cu o privire plină de tandrețe.

Joshua a luat locul fiică-mii.

Și iată-mă din nou în brațele lui.

Nu-l mai vedeam decât pe el și ochii lui care mă iubeau.

Eram liniștită.

Maddie era acolo, în mine.

I se alăturase lui Madeleine. Sau poate Madeleine i se alăturase lui Maddie? Nu mai conta.

Se împăcaseră.

Erau una și aceeași ființă.

Nu mai trebuiau să se lupte una cu cealaltă.

Moartea îmi dăruia deplinătatea propriei vieți.

Ce-aș fi vrut să văd în ultima clipă, dacă aș fi avut de ales?

Îmi pusesem de nenumărate ori această întrebare. Nici n-aș fi visat la o așa perfecțiune.

Să-i am lângă mine pe cei care-mi hrăniseră pofta de viață și pe care-i iubisem mai mult decât orice pe lume. Să fiu în brațele lui Joshua.

Să fiu iubită în continuare de el.

Să-i aud muzica.

— Cântă pentru noi.

27
Joshua

25 de ani de când mi-ai cerut să cânt pentru noi.
25 de ani de când aștept această clipă.
Iată-mă aici, în sfârșit!
Maddie, 25 de ani am rezistat. Fără tine.
Tu mi-ai dăruit încrederea ta, știind precis că o voi onora, că-mi va fi cu neputință să nu-ți respect dorința. Așa că…
Am cântat pentru noi.
Am îmbătrânit pentru tine.
I-am povestit fiicei tale cine erai, cine am fost.
Ți-am respectat condamnarea de a rămâne în viață pentru tine, pentru Nathan și pentru Lisa.
Mi-am protejat fiul de nebunia tânjirii mele după tine.
Și nu-mi pare rău.

Am reușit să-mi înăbuș durerea cumplită de a trăi fără tine.
Am reușit să-i zâmbesc.
Să le zâmbesc.
Să-mi doresc să fie fericiți.
Și sunt, cred.

Să mă ierți, Maddie, dar nu voi putea cânta până la cea din urmă suflare.
Nu mai am putere. Nici cât să le spun și lor că îi iubesc.
Că, fără ei, m-aș fi aruncat de mult în gol.

Am să vin la tine totuși cu niște note și cu „Noi".
Cel care cântă, după cum bănuiești, nu e nici Nathan, nici Lisa.

E nepotul nostru.
Avem un nepot, Maddie.
E o alchimie din viața ta, a mea, a noastră împreună.

Într-o bună zi, a pus picioru-n prag.

S-a cocoțat pe taburet lângă mine, adică lângă bunicul lui de care nu i-a fost niciodată frică. Eu, însă, am încercat să-l dau deoparte. Voiam să-l feresc de cel care eram. Mă apuca groaza numai gândindu-mă cât de tare-l iubeam.

Nu voiam să-l fac să sufere.

Mi-a fost tot timpul frică de mine, Maddie.

Nu te supăra…

El s-a uitat la mine cu ochii lui mari – ochii tăi sau, mai degrabă, ai maică-sii – și mi-a zis: „Mă înveți și pe mine?"

În clipa aceea, crede-mă, nu m-am gândit deloc la ai mei și la răul pe care ni l-au făcut.

M-am gândit la tine.

M-am gândit la mine.

Și m-am liniștit.

Tu erai acolo, lângă mine, atât de aproape, încât îți simțeam mireasma, îți auzeam murmurul vocii.

Niciodată prezența ta n-a fost atât de puternică.

L-am învățat să cânte la pian, fără nicio teamă.

De atunci, cântă întruna. Cu o nemaipomenită plăcere. La orice oră din zi și din noapte. Scoțându-și din minți părinții și făcându-și fericit bunicul.

Sper că-l vezi.

Mi-e alături în aceste clipe dinaintea plecării spre tine.

Cântă pentru noi doi. Știe totul despre tine.

I-am zis lui Nathan să-i dăruiască din partea noastră pianul și toate partiturile. M-am gândit că o să fii de acord.

Nathan nu-și ia ochii de la mine. Se luptă cu propria durere ca să-și protejeze fiul.

Mulțumită ție, nu l-am abandonat nici eu pe al meu.

Sunt fericit că l-am văzut ajungând bărbat, ajungând tată.

Sunt foarte mândru de ceea ce este.

E puternic. E blând.

E demn de încrederea Lisei.

Își șterge discret o lacrimă de pe obraz și murmură:

— Poți să te duci, acum… La bună vedere, tată.

Deasupra mea apare chipul Lisei.
Îmi zâmbește cu duioșie și-mi șoptește la ureche:
— Sărut-o pe mama din partea mea, Joshua, și spune-i c-o iubesc.

Chipul pe care-l văd nu mai este al ei.
Este al tău.

Playlist

„Gnossiennes: No. 1. Lent", Erik Satie, Marcel Worms, *Satie: Works for Piano*

„Wena", Bongeziwe Mabandia, *Mangaliso*

„Ailanthus", Julia Kent, *Green and Grey*

„Stonemilker", Björk, *Vulnicura*

„Unravel", Björk, *Homogenic*

„Gnossiennes: No. 1. Lent", Erik Satie, Marcel Worms, *Satie: Works for Piano*

„If You Call", Angie Memahon, Leif Vollebekk, *If You Call*

„Gymnopédie No. 1", Erik Satie, Philippe Entremont, *Erik Satie and Friends*

„Cellophane", FKA twigs, *Magdalene*

„Chemicals", Mud Flow, *A Life on Standby*

„Laura", Bat For Lashes, *The Haunted Man*

„Gymnopédie No. 1", Erik Satie, Philippe Entremont, *Erik Satie and Friends*

„Cellophane", FKA twigs, *Magdalene*

„Eat For Free", Haley Bonar, *Last War*

„Softly", Winter Aid, *The Murmur of the Land*

„Invitation for the Voyage", Julia Kent, *Asperities*

„The Winter", Balmorhea, *Rivers Arms*

„Tourbillon", Julia Kent, *Character*

„Flight from the City", Johann Johannsson, Yuki Numata Resnick, Tarn Tarvers, Ben Russell, Clarice Jensen, *Orphée*

„Ruth and Sylvie", Daniel Hart, *Ain't Them Bodies Saints* (soundtrack-ul original al filmului)

„Souvenir", Julien Baker, Phoebe Bridgers, Lucy Dacus, *Boygenius*

„Lion Theme", Dustin O'Halloran, Hauschka, *Lion* (soundtrack-ul original al filmului)

„Closing Ascension", Dominik Scherrer, *The Missing* (soundtrack-ul original al filmului)

„We Move Lightly", Dustin O'Halloran, *Lumiere*

„Marz", John Grant, *Queen of Denmark*

„A New Error", Gemot Bronsert, Sascha Ring, Sebastian Szary, Kai Schumacher, *Beauty In Simplicity*

„Absent Minded", Gabriel Olafs, *Absent Minded*

„Lac des Ares", Julia Kent, *Asperities*

„Bridge", Slowly Rolling Camera, *Slowly Rolling Camera*

„Les Proies", Warren Ellis, *Mustang* (soundtrack-ul original al filmului)

„November – Single Edit", Mari Samuelsen, Konzerthausorchester Berlin, Jonathan Stockhammer, *Richter: November*

„American Beauty", Thomas Newman, *American Beauty* (soundtrack-ul original al filmului)

„Because This Must Be", Nils Frahm, *Graz*

„Healah Dancing (feat. Ren Ford)", Keaton Henson, Ren Ford, *Romantic Works*

„Run", Ludovico Einaudi, I Virtuosi Italiani, *In a Time Lapse*

„Lac des Ares", Julia Kent, *Asperities*

„Solitude", John Metcalfe, *Absence*

„Hanging D – Cello Octet Amsterdam Version", Joep Beving, Cello Octet Amsterdam, *Hanging D* (Cello Octet Amsterdam Version)

„Apoptosis", Patrick Jonsson, *Suddenly We Looked Like Giants*

„Don't Go", Chris Coleman, *Don't Go*

„The Hours – The Hours – Arr. For Cello and Piano By Bruno Fontaine: The Poet Acts", Philip Glass, Henri Demarquette, Vanessa Benelli Mosell, *Minimalism for the Mind*

„Love Theme", Nathan Barr, *True Blood* (soundtrack-ul original al filmului)

„Glasgow Love Them From «Love Actually»", Craig Armstrong, The Royal Philharmonic Concert Orchestra/ Paul Bateman, Paul Bateman, *The Greatest Film Classics*

„Dona Nobis Pacem 2", Max Richter, Mari Samuelsen, Konzerthausorchester Berlin, Jonathan Stockhammer, *Mari*

„And We Will Shine", Dirk Maassen, *Solo (2012–2014)*

După ce a profesat ca psiholog timp de șase ani, **Agnès Martin-Lugand** s-a dedicat scrisului, publicându-și primul roman, *Oamenii fericiți citesc și beau cafea*, în regim propriu, pe platforma Kindle Amazon, în decembrie 2012. Remarcată rapid de bloggerii atenți la mediul literar virtual, a trezit interesul Editurii Michel Lafon, care i-a propus debutul în lumea editorială tradițională. Astfel, romanul său a cunoscut un succes uriaș nu doar în Franța, ci în întreaga lume, drepturile de ecranizare fiind achiziționate de o casă de producție de la Hollywood.

Agnès Martin-Lugand se numără printre primii zece cei mai de succes autori francezi: cărțile ei s-au vândut în peste 3 milioane de exemplare în întreaga lume și au fost traduse în 35 de limbi.

La Editura Trei, de aceeași autoare, au apărut: *Oamenii fericiți citesc și beau cafea, Viața e ușoară, nu-ți face griji, îmi pare rău, sunt așteptată… Fericirea îmi scapă printre degete, încă aud muzica noastră în gând, Lumina unui nou început, Ceea ce nu poate fi ascuns, Găsește puterea să mergi mai departe* și *Într-o zi, mă voi întoarce la tine.*

AGNÈS

MARTIN-LUGAND

O femeie în pragul morții.

Un bărbat incapabil să-și pună capăt vieții.

Vocile celor doi se ridică pe rând pentru a ne împărtăși povestea lor, suferințele, demonii lor și, mai mult decât orice, o dragoste nebună. O dragoste nebună, care inspiră, reunește și salvează în aceeași măsură în care poate să distrugă și să dezbine.

„Pentru mine, *În seara asta n-avem voie să plângem* e un roman foarte special. Nu doar pentru că e al zecelea. Ci și pentru că romanul însuși pare că mi-ar fi dictat scrierea lui. A fost tulburător să descriu chinul lui Joshua, pe când Madeleine a fost mai discretă, m-a lăsat să mă apropii de ea treptat și cu blândețe."

AGNÈS MARTIN-LUGAND

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-1523-5
9 786064 015235
TREI